

வள்ளப்பரதேச நாவல்கள்

கலாநிதி, மயில்வாகனம் ரூகுநாட்டு

வன்னிப்பிரதேச நாவல்கள்

கலாந்து. டயல்வாகனம் கிருநாதன்
(B.A. (Hons); M.A; Ph.D)

நால் விபரம்

நால்	: வன்னிப்பிரதேச நாவல்கள்
ஆசிரியர்	: கலாநிதி. மயில்வாகனம் இரகுநாதன் சிரேஷ்ட விரிவுறையரர், தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம்.
முதல் பதிப்பு	: 2006 - ஆவணி
வெளியிட்டுரிமை	: ஆசிரியர்
தாள்	: 70 கிராம்
பக்கம்	: 124
எழுத்து	: 12 புள்ளி
கணக்கி அச்சமைப்பு	: எஸ். எஸ். ஆர். பிறின்டோர்ஸ். கந்தர்மடம், யாழ்ப்பாணம்.
விலை:	: 250/-

கையுறை

இலக்கணம், சாசனம், சமூக வரலாறு
என தமிழியற் புலங்களை விரித்துச் சென்று
தனக்கென ஓர் அடையாளத்தைப்
பதித்த பேராசான்
கலாந்தி. ஆ. வேலுப்பிள்ளை
அவர்களுக்கு

முன்னுரையாகச் சில வார்த்தைகள்

வட இலங்கையில் யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டிற்குத் தெற்கே பரந்து விரிந்து செல்லும் நிலப்பரப்பே வன்னிப் பெருநிலப் பரப்பாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. வன்னியின் எல்லைகள் காலத்திற்குக் காலம் மாறிவந்துள்ளன. இவ்வெல்லைகள் ஆட்சி அதிகாரத்தாலும் நிர்வாகத் தேவைகளாலும் தீர்மானிக்கப் படுபவை, ஆனால் வன்னி என்பது குறித்து நிற்கும் உணர்வு நிலை, அது புலப்படுத்தும் பண்பாட்டுக் கோலம், இந்த எல்லைக்குள் அடங்கி விடுவதில்லை, எனினும் இவை வெளியுலகிற்கு வெளிப்படுத்தப்படாமல் வன்னிக்குள்ளேயே முடங்கியிருந்தன. வன்னியைக் களமாகக் கொண்டு த. கைலாசபிள்ளை என்பவரால் எழுதப்பட்ட இன்பவதி என்னும் நாவல் முயற்சி முளையிலேயே கருகிப் போனது. இதன் பின்னர் வன்னிப் பிரதேசம் தொடர்பாக எந்தவொரு ஆக்க இலக்கியப் படைப்பும் 1970 வரை வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. 1970களின் ஆரம்பத்தில் வீரகேசரிப் பத்திரிகை நிறுவனம் ஆக்க இலக்கியங்களை வெளியிடும் களமாக மாறியபோது ஈழத்துப்படைப்பாளிகள் பலரும் அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் கொடுத்த உந்துதலால் ஈழத்து மண்ணையும் மத்களையும் களமாகக் கொண்டு இலக்கியம் படைத்த படைப்பாளிகளுக்கு பிரசர வசதியும் கை கூடியபோது ஈழத்தின் பல்வேறு களங்களும் ஆக்க இலக்கியங்களில் களமாக்கப்பட்டன. இத்தகைய

குழலிலேயே வன்னியில் இருந்தும் நாவல்கள் வெளிவந்தன. வன்னிப் பிரதேசத்தில் பலரும் அறிந்திருக்காத களங்கள் நாவல்களில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. பாலமனோகரனின் நிலக்கிளியை இதன் ஆரம்பமாகக் கொள்வதில் எந்தத் தவறும் இருக்க முடியாது.

வன்னிக் கிராமங்கள் நாவலின் களமாக மாறியபோது சமூத்துத் தமிழ் நாவல்களில் மண்வாசனை தெளிவாகவே வீசியது, இன்னொரு வகையில் சொன்னால் மண்வாசனை என்பது இதுதான் என்பதைத் தெளிவாக உணர்த்திய முதல் படைப்புக்களும் வன்னியிலேயே உருவாகின எனலாம். வன்னிப் பிரதேச நாவல்களின் வருகையுடன் சமூத்துத்தமிழ் நாவல் வளர்ச்சியில் பிரதேச நாவல்கள் என்ற தனியொரு பிரிவினை வகுக்க வேண்டிய தேவையினையும் இவை வலியுறுத்தின.

மற்றொரு வகையில் வன்னிப் பிரதேச நாவல்களின் வருகையால் அறியப்படாத களங்களும் அங்கு வாழ்கின்ற மக்களின் அவல வாழ்வும் எல்லோருக்கும் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. அந்த மக்களின் வாழ்வைச் சுரண்டிப் பிழைத்தவர்கள் இனங்காணப்பட்டனர். அந்த மக்கள் விழித்துக்கொள்ள இவை உதவிபுரிந்தன. ஆனால் அந்த மக்களின் வாழ்வின் துயரங்கள் நீங்க முன்னர் நாடே அவலத்தில் ஆழந்து போனது, இதனால் வன்னிப் பிரதேச மக்கள் தமக்கென்ற ஒரு வாழ்வை மறந்துபோனவர்களாகி நாட்கள் பல கடந்துவிட்டன. இவ்வாறான வாழ்வின் அவலங்களையும் பல படைப்பாளிகள் தமது படைப்புக்களில் புலப்படுத்தியுள்ளனர். இந்நாலில் இடம் பெறுகின்ற

கட்டுரைகளில் வன்னிப் பிரதேசத்திற்குரிய தனித்துவத்தை வெளிப்படுத்தும் படைப்புக் கணையே வன்னிப் பிரதேச நாவல்களாகக் கொள்ளப்பட்டதால் பொதுவான பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தும் படைப்புக்கள் கவனத்திற் கொள்ளப்படவில்லை. அவை தனியான ஆய்வுக்குரியவை. 2003 ஜூன் வரி, பெப்ரவரியில் பேராசிரியர் க.அருணாசலத்தைத் தலைவராகக் கொண்ட இலங்கைக் கலைக்கழகத்தின் தமிழ் இலக்கியக்குழு வன்னிப் பிரதேசத்தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றிய ஆய்வரங் கொன்றினை வவுனியாவில் நடாத்தியிருந்தது. இந்த ஆய்வரங்கிலே வன்னிப்பிரதேச நாவல்களில் மண்வாசனை என்னும் தலைப்பில் இடம்பெற்ற எனது ஆய்வுரையின் திருத்தப்பட்ட வடிவம் இங்கு இடம் பெறுகின்றது. இந்த வாய்ப்பினை எனக்குத்தந்த பேராசிரியர். க. அருணாசலம் எனது நன்றிக்குரியவர்.

மேலும் இந்நாலுக்கு அணி செய்யும் வகையில், அரியதொரு அணிந்துரையினை வழங்கிய பேராசிரியர் கலாநிதி. அ. சண்முகதாஸ் அவர்களும் தக்கதொரு அறிமுகக் குறிப்பினை வழங்கிய தமிழ்த்துறையின் தலைவர் பேராசிரியர். கலாநிதி. எஸ். சிவலிங்கராஜா அவர்களும் எனது நன்றிக்குரியவர்கள் இறுதியாக இந்நாலை கணினிப்பதிப்பாக அச்சிட்டு வெளியிடுவதில் ஆர் வத் தோடு உழைத்த எஸ்.எஸ்.ஆர்.பிறிண் டேர் ஸ் உரிமையாளருக்கும், ஊழியர்களுக்கும் எனது நன்றி உரியது.

கலாநிதி. ம. இரகுநாதன்
39/9 மாஸிப்பாய் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

துக்குமூ

அணிந்துரை

சுகுவிரட்டி

ாகைகலாநிதி. ம. இரகுநாதன் எழுதிய வன்னிப்பிரதேச நாவல்கள் என்னும் இந்நாலுக்கு அணிந்துரை எழுதுவதிலே மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். நாட்டார் வழக்காற்றியல் முப்பாட்டத்திற்னாய்வு தொடர்பான முதுநிலை ஆய்வுடன் தோங்கிய இரகுநாதன் பின்னர் நவீன இலக்கியங்கள், இலக்கியத்திற்னாய்வு என்னும் துறைகளுடன் தன்னைப் பின்னைத்துக் கொண்டார். தமிழ் நாவல்களில் சிறப்பாக ஈழத்துத் தமிழ்நாவல்களில் ஊன்றிய கவனத்தைச் செலுத்திய அவர் தற்போது நுண்ணாய்வு அடிப்படையில் வன்னிப்பிரதேச நாவல்களை நோக்கி இந்நாலை வெளியிடுகிறார்.

வட்டார நாவல்கள் பற்றியும் மண்வாசனைகளை பற்றியும் பல்பிநால்களிலும் கட்டுரைகளிலும் பேசப்பட்டுள்ளன. ஈழத்து விட்டியாரம் ஒன்றினைத் தேர்ந்தெடுத்து அது சாந்த நாவல்களைத் திறுனிய்வு செய்வதாக முதன் முதல் வெளிவருவது இந்நாலேயாகும்.

ங்கர்மைவன்னிப்பிரதேசத்தை மூல்லைத்தீவு மாவட்டம், வவுனியா மரிவூட்டம், கிளி நொச் சி மாவட்டம் என மூன்றாக வசூத்துக்கொண்டு, ஓவ்வொரு மாவட்டத்திலும் எழுந்த அல்லது அம்மிராவட்ட மண்வாசனையுடைய நாவல்களை முதலிலே நோக்குகின்றார். அவ்வாறு வன்னி நாவல்களை நுனித்து நோக்குவதற்கு முன்னர் தமிழில் பிரதேச நாவல்கள் எழுந்தமை பற்றிய ஒரு வரலாற்றினைத் தருகிறார். கிராமிய நாவல்கள் பல

1942க்கு முன்னர் வெளிவந்திருந்தாலும் தமிழில் வட்டார நாவலை அதன் முழுமையான பண்புகளோடு தொடக்கிவைத்தவராக ஆர். சண்முகசுந்தரத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில் தவறில்லை எனக் கலாநிதி இருகுநாதன் பொருத்தமாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“தமிழில் பிரதேச நாவல்கள்” “ஸமத்துத் தமிழ் நாவல்களில் வன்னிப்பிரதேசம்”, “வன்னிப்பிரதேச நாவல்கள் புலப்படுத்தும் சமுதாயப் பிரச்சினைகள்” “வன்னிப் பிரதேச நாவல்களில் மண்வாசனை”, மூல்லைமணியின் மல்லிகை வனம் நாவல் தொடர்பான சில குறிப்புக்கள் என்னும் ஐந்து இயல்களுடையதாக இந்நால் அமைகின்றது. இவை யாவற்றுள்ளும் ஆசிரியருடைய விவரணத் திறனையும், மதிப்பீட்டுத் திறனையும் நன்கு காணக்கூடியதாகவுள்ளது. வன்னியின் மண்மணத்தை நாவல்களினுடாக ஆசிரியர் புலப்படுத்துகிறார். பாலமனோகரன், செங்கையாழியான் ஆகியோருடைய நாவல்கள் வெளிக்கொண்டார்களே வன்னியின் மண்வாசனை தாமரைச்செல்வியின் நாவல்களிலே வெளிவரவில்லை என ஆராய்ந்து ஆசிரியர் கூறுகின்றார். போதுவாகவே தாமரைச் செல்வியின் நாவல்களில் இடம் பெறுகின்ற களம் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தவர்கள் நிறைந்த குடியேற்றங்களே என்பதால் இங்கு வன்னியின் மண்வாசனையை விட சமகால நிகழ்வுகளும் பிரச்சினைகளுமே முக்கியத்துவம் பெற்று நிற்கின்றன” என்பது தாமரைச்செல்வியின் நாவல்கள் பற்றிய கலாநிதி இருகுநாதனின் மதிப்பீடாகும்.

இருகுநாதனின் நக்கீரப் பார்வைக்கு நல்ல எடுத்துக் காட்டாக அமைவது ஐந்தாவது இயலாகும். மூல்லைமணி எழுதிய

மல்லிகை வனம் என்னும் நாவல், ஆசிரியருடைய நுணுக்கமான ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படுகின்றது. முடிவில் “முல்லைமணி கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டு சமகாலச் சம்பவங்களையும் சமகால மாந்தர்களையும் இணைத்து மங்கலான யதார்த்தங்களோடு கதைகூறமுற்பட்டு சமூக யதார்த்தங்களைச் சரியான முறையில் சித்திரிக்காமல் பண்பாட்டைத் திரிபுபடுத்தும் வகையில் கதையினை அமைத்துள்ளார் என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றார்.

நடுநிலை விமர்சனமாக அமையும் இந்நால் நவீன இலக்கியங்களிற்கும் மாணவர்களுக்கு ஒரு நல்ல உசாத்துணையாக அமையும் என்பதில் ஜயமில்லை. இலக்கியங்களை வரலாற்றிப்படையிலும், திறனாய்வு நோக்கிலும், ஒப்பிட்டிப்படையிலும் எவ்வாறு நோக்கலாம் என்பதை நூலாசிரியர் நன்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். வன்னியின் மண்மணம் தனித்துவமானது. சிறப்பான சில பண்புகளையுடையது. இவற்றைக் கொண்ட நாவல்களை எழுதியுள்ளரா என்ற தேடலின் விளைவாக இந்நால் அமைகின்றது எனக் கூறலாம். அத்தேடலை நூலினுடாக நன்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். தன்னுடைய கருத்துக்களை ஓழிவு மறைவின்றி வெளிப்படுத்தியுள்ளார். கலாநிதி இருக்காதனுக்கு என் வாழ்த்துக்களையும் பாராட்டுதல்களையும் கூறி இவ்வணிந்துரையை நிறைவுசெய்கின்றேன்.

பேராசிரியர். அ. சண்முகதாஸ்,
பணிப்பாளர்,

ஊடக வளங்கள் மற்றும் பயிற்சி நிலையம்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

உள்ளே....

பக்கம்

❖ மன்னுரை	I
❖ அணிந்துரை	IV
❖ உள்ளே....	VII
01. தமிழில் பிரதேச நாவல்கள்	01 – 14
02. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களில் வன்னிப்பிரதேசம்	15 – 44
03. வன்னிப்பிரதேச நாவல்கள் புலப்படுத்தும் சமுதாயப் பிரச்சினைகள்	45 – 72
04. வன்னிப்பிரதேச நாவல்களில் மன்வாசனை	73 – 106
05. முல்லைமணியின் மல்லிகை வனம் நாவல் தொடர்பான சில குறிப்புக்கள்	107 – 124

1. தமிழில் பிரதேச நாவல்கள்

இலக்கியம் மக்களின் வாழ்க்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டது; மனித உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவது; இந்த வகையில் இது சர்வதேசியத் தன்மை கொண்டது எனினும் உலகிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் ஒரே விதமான வாழ்க்கையை வாழ்பவர்கள் அல்ல. இவர்கள் தாம் வாழ்கின்ற பிரதேசங்களின் காலநிலை, பொருளாதார நடவடிக்கைகள், உணவுப் பழக்கங்கள், வாழ்க்கை நடைமுறைகள், மொழி போன்ற பல்வேறு அம்சங்களில் வேறுபட்டே நிற்கின்றன. இதனால் இவர்கள் ஒவ்வொருவரதும் பண்பாட்டுத் தனித்துவங்களுக்கு இலக்கிய வடிவம் கொடுக்கும் போது அத்தகைய இலக்கியங்களில் சர்வதேசியத் தன்மையளிப்பிராந்திய நிலைப்பட்ட அம்சங்களே முதன்மை பெறுவது தவிர்க்க முடியாததே.

நாவல் இலக்கியம் பற்றிக் கூறுகின்ற பலரும் அது உலகானுபவத்தையொட்டிச் செல்வது என்றும் நாவலில் இடம் பெறுகின்ற சம்பவங்கள் அனைத்தும் நிகழத் தக்கவையாக இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறுவர். இதுவே நாவலுக்கு யதார்த்தம் என்ற பண்பைக் கொடுப்பதாகவும் அமைந்தது. எனவே பிரதேச ரீதியாகவும் குழநிலைப்பட்டும் தத்தமது தனித்துவமான பண்பாட்டம்சங்களுடன் வாழ்ந்து வருகின்ற மக்களின் வாழ்க்கையினை அதன் சமூக மெய்ம்மை குன்றாத வகையில் சித்திரிக்க முற்படும் நாவல்களில் சர்வதேசியத் தன்மைக்குப் பதிலாக பிரதேச நிலைப்பட்ட பண்புகளே மேலோங்கிக் காணப்படும்.

இத்தகைய நாவல்களையே பிரதேச நாவல்கள் அல்லது வட்டார நாவல்கள் (Regional Novels) என்பர். இரா. தண்டாயுதம்,

“நாவல் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் உள்ளதை உள்ளவாறு அப்படியே கூறும் ஓர் இயக்கம் (Naturalism) தோன்றியது. இவ்வியக்கத்தின் செல்வாக்கால் உள்ளதை உள்ளது போலச் சொல்கின்ற மற்றொரு இயக்கமும் (Realism) வலுவடைந்து வந்தது இவ்விரு இயக்கங்களின் கூட்டுக்கலப்பிலேயே வட்டாரநாவல் பிறந்தது” என்கின்றார்.¹

எனவே ஒவ்வொரு பண்பாட்டுக் குழுவினரும் தத்தமக்கெனச் சில தனித்த இயல்புகளைப் பேணி வருகின்ற நிலையில் அவர்களின் வாழ்க்கையினை சமூக மெய்ம்மை குன்றாத வகையில் எடுத்துக் காட்டுகின்ற இலக்கியம் அவர்களின் பிரதேச இலக்கியமாகவே அமையும். ச. சண்முகசுந்தரம் தமிழில் வட்டார நாவல்கள் என்ற நூலில்,

“இலக்கியத்தை மண்மணத்துடன், வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் காட்டுகின்ற முயற்சிதான் வட்டார நாவல்கள்”²

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே வட்டார நாவல்களில் மண் வாசனை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

மேலும் ஹோம்லின் கார்லன்ட் (Hamlim Garland) என்பவர் வட்டார இலக்கியம் தொடர்பாகக் கூறிய கருத்தினையும் ச. சண்முகசுந்தரம் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அது வருமாறு

“ஒரு கதை எந்த இடத்தில் நடப்பதாகக் காட்டப்படுகின்றதோ அந்த இடத்தைத் தவிர வேறு இடத்தில் அது நடந்திருக்க முடியாது என்றும் அந்தக் குறிப்பிட்ட இடத்தில் வாழ்ந்திருப்பவரே அன்றிப் பிறிதொருவர் அதை எழுதியிருக்க முடியாது என்றும் கருதுகிறாற்போல அந்தக் கதையின் இழைவமைதியும் பின்னணியும் அமையுமானால் அக்கதை வட்டார வண்ணம் உடையது என்பார்.³

நவீன் இலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள் சிலர் இலக்கியத்தை வட்டார நிலைப்படுத்திப் பாகுபாடு செய்வதை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இவர்களின் கருத்தினைப் பிரதிபலிப்பதாக இரா. தண்டாயுதம்,

“தட்ப வெப்பநிலையும் இட அமைதியும் மனிதர்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் பேச்சு வழக்குகளையும் மாற்றினாலும், அடிப்படை உணர்வுகள் என்றும் பொதுவாகவே உள்ளன. இன்னும் சொல்லப் போனால், இவ்வடிப்படை உணர்வுகளே உண்மை வாழ்க்கையில் பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்தி, இலக்கியங்களின் படைப்புக்கும் வித்திடுகின்றன. எனவே தான் வட்டாரக்கதை என ஒன்றில்லை எனவும், ஒரு நல்ல கதை வட்டாரப் பின்னணியில் எழுதப்படும் போது சிறக்கின்றது எனவும் சில திறனாய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்” என்கின்றார்.⁴

ஆனால் திறனாய்வாளர்கள் பலரதும் அபிப்பிராயங்களைக் கடந்து இன்று தமிழில் மாத்திரமன்றிப் பிற மொழிகளிலும் வட்டார இலக்கியம் என்ற பகுப்பு பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு இலக்கிய வகையாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.

வட்டார நாவல்களுக்கு இருக்க வேண்டியதாக ஆகஸ்ட் டெர்லெத் (August Derleth) என்னும் மேற்கு நாட்டுத்திறனாய்வாளர் கூறும் ஐவகைப்பண்புகளை சு. சண்முகசுந்தரம் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.⁵

1. ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டாரத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டிருந்தாலும் மனித சமுதாயம் முழுவதும் உணர்ந்து அனுபவிக்கத்தக்க பொதுமை அதில் இருக்க வேண்டும்.
2. கதையும் கதைமாந்தர் படைப்பும் முதலிடம் வகிக்க வட்டாரம் இரண்டாம் இடம் வகிக்க வேண்டும்.
3. வட்டாரச் செய்திகள் அறிக்கைகளைப் போல் இல்லாமல் நிகழ்ச்சிகளாக நாடகப் போக்கில் அமைய வேண்டும்.
4. அளவுக்கதிகமான பேச்சு வழக்குகள் நுழையாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.
5. எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் வட்டாரத்தின் மண்மணம் நாவல் முழுவதும் கமழு வேண்டும்.

க. நா சுப்பிரமணியம் தனது நாவல்களை என்னும் நூலில், “தமிழில் ரீஸினல் நாவல் என்று சொல்லக்கூடிய பிரிவை ஆரம்பித்து வைத்த முதல் இலக்கிய ஆசிரியர் கோவை ஜில்லாவாசியான ஆர். சண்முகசுந்தரம் தான்”⁶ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1942இல் ஆர். சண்முகசுந்தரத்தின் நாகம்மாள் என்ற நாவல் வெளிவருவதற்கு முன்னர் கே. எஸ். வேங்கடரமணியின் முருகன் ஓர் உழவன், தேசபக்தன் கந்தன் ஆகிய நாவல்களும்

சங்கரராமின் மண்ணாசை என்ற நாவலும் கிராமியச் சூழ்நிலையினைக் களமாகக் கொண்டு வெளிவந்திருந்தன. 1920களின் ஆரம்பத்தில் இந்திய தேசிய விடுதலை இயக்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய காந்தியடிகள் இந்தியாவின் மறுமலர்ச்சிக்கு அடிப்படை கிராமங்களின் நல்வாழ்வே என்று கருதினார். இதனால் இவர் படித்த இளைஞர்களை கிராமங்களின் பக்கம் திசை திருப்பினார். இந்த முயற்சியால் படைப்பாளிகளும் கிராமங்களின் பக்கமாகத் தமது கவனத்தைத் திசை திருப்பினார். இத்தகைய சூழலில் தான் வேங்கடரமணி கிராமங்கள் சீர் திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி முருகன் ஓர் உழவன் என்ற நாவலை ஆங்கிலத்தில் எழுதினார். 1927இல் வெளிவந்த இந்நாவல் 1928இல் கிருஷ்ணகுமாரி என்பவரால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளிவந்தது. கிராமத் தொண்டும் உழவுத் தொழிலும் முக்கியமென்று வற்புறுத்தி ஆங்கிலத்தில் நாவல் எழுதிய வேங்கடரமணி 1930இல் தமிழில் தேசபக்தன் கந்தன் என்ற நாவலை எழுதினார். இந்நாவல் தேசிய விடுதலை இயக்கப் பின்னணியில் அமைந்ததாகும்.

வேங்கடரமணியை அடுத்து 1940இல் சங்கரராமின் மண்ணாசை என்ற நாவல் வெளிவந்தது.

“முழுக்க முழுக்கக் கிராமச் சூழ்நிலையைப் பிரதிபலித்துத் தமிழில் எழுதப்பட்ட இன்றைய நாவல்களில் சங்கரராம் எழுதிய மண்ணாசை (1940) முதலாவதாகும்” என்பர் சிட்டியும் சிவப்பாதசுந்தரமும்.⁷

இவர்களே சண்முகசுந்தரத்தின் நாகம்மாள் நாவல்பற்றிக் கூறும்போது,

“கிராமச் குழந்தைபற்றி ஏற்கெனவே சங்கரராம் எழுதியிருந்தார் என்றாலும், ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டாரத்தின் மண்வாசனை வீசும் நாவல் என்று கருதும் போது நாகம்மாள் ஒரு நல்ல முன்மாதிரியாகக் தோன்றுகின்றது”⁸

என்கின்றனர். எனவே தமிழில் வட்டார நாவலை அதன் முழுமையான பண்புகளோடு தொடக்கி வைத்தவராக ஆர். சண்முகசுந்தரத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில் தவறில்லை.

ஆர். சண்முகசுந்தரம் இந்தியாவின் கொங்கு வட்டாரத்தில் காங்கேயத்தையடுத்துள்ள கீரனூரில் பிறந்தவர். இவர் கிராமத்தில் பிறந்து வாழ்ந்து அந்த வாழ்க்கையுடன் இரண்டறக் கலந்தவர். இதனாலேயே அந்த மக்களின் வாழ்க்கையினை சிந்தாமல் சிதறாமல் சித்திரிக்கின்ற ஆற்றல் இவருக்கு வாய்த்திருக்கின்றது. இவர் கொங்கு வட்டாரத்தைக் களமாகக் கொண்டு இருபது நாவல்கள் வரை எழுதியுள்ளார்.

ஆர். சண்முகசுந்தரத்தைத் தொடர்ந்து பிரதேச நாவல்களை எழுதுவதில் பலரும் ஆர்வம் காட்டி வருகின்றனர். இவற்றுள் நாஞ்சில் நாடனின் தலைகீழ் விகிதங்கள், மாமிசப் படைப்பு, கி. ராஜநாராயணனின் கோபல் லகிராமம், தி. ஜான்கிராமனின் மோகமுள், அம் மாவந் தாள், நீல. பத்மநாதனின் தலைமுறைகள், பள்ளி கொண்டபுரம், சின்னப்பாரதியின் தாகம், சா. கந்தசாமியின் சாயாவனம் போன்றன குறிப்பிடக்கூடிய படைப்புக்களாகும்.

தமிழில் உள்ள நாவல்களில் முக்கியமானவையாகவோ சிறப்பானவையாகவோ கருதப்படுகின்ற நாவல்கள் பலவும் ஏதோவொரு பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்டதாகவே அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். ஆரம்பகாலத் தமிழ் நாவல்களான பத்மாவதி சரித்திரம், கமலாம்பாள் சரித் திரம் ஆகியன முறையே மதுரை, திருநெல்வேலி ஆகிய பிரதேசங்களைக் களமாகக் கொண்டனவாகவே அமைந்துள்ளன. நீல பத்மநாதனின் தலைமுறைகள் இரணியல் செட்டிமார்களின் வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒரு குடும்பத்தின் கதை, இவரின் மற்றொரு நாவலான பள்ளிகொண்டபுரம்நாயர் சமுகத்தைக் களமாகக் கொண்டது. போன்னீலனின் கரிசல் திருநெல்வேலியிலுள்ள கரிசல் காட்டுக்கிராம மக்களின் வாழ்க்கையைக் களமாகக் கொண்டது. சிதம்பர ரகுநாதனின் பஞ்சம் பசியும் தாமிரவருணிக் கரையிலுள்ள அம்பா சமுத்திர நெசவுத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்டது. சங்கரராமின் மண்ணாசை தஞ்சையிலுள்ள காவிரிக் கரை மக்களின் வாழ்வை மையமாகக் கொண்டது. தி. ஜானகிராமனின் அம்மா வந்தாள் செம்பருத்தி, மலர்மஞ்சம் போன்றன தஞ்சைப் பிராமண சமுதாயத்தின் வாழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ராஜம் கிருஷ்ணனின் சேற்றில் மனிதர்கள் தஞ்சை விவசாயிகளின் வாழ்க்கையை விளக்குவது. இலங்கைத் தமிழ் நாவல்களிலும் பானியல், செ. கணேசவிங்கன், சொங்கை ஆழியான், பாலமனோகரன், அருள். சுப்பிரமணியம் போன்ற முன்னணிப் படைப்பாளிகளின் நாவல்கள் பலவும் பிரதேச நாவல்களாகவே உள்ளன.

எனவே தமிழில் எழுந்த நாவல்களில் பலராலும் பேசப்படுகின்ற நாவல்கள் பலவும் பிரதேச நாவல்களாகவே காணப்படுகின்றன. படைப்பாளிகள் பிரதேச நாவல்களை எழுதுவதில் ஆர்வம் காட்டியமைக்கான காரணம் பற்றிச் சிந்திப்பது பயனுடையதாகும். தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் நகரப் புறங்களை விடக் கிராமங்களே அதிகமாகும். மேற்கு நாட்வரின் ஆட்சிக்காலத்தில் ஏற்பட மாற்றங்களால் கிராமப்புறங்கள் கிராமியத் தன்மையை இழக்க ஆரம்பித்திருந்தன. கிராமங்களில் கிராமத்துக்குரிய பண்பாட்டம்சங்கள் படிப்படியாக மறைய ஆரம்பித்தன. கிராமிய வழிபாட்டு மரபுகள், விளையாட்டுக்கள், நடையுடை பாவனைகள் மொழி போன்ற பலவும் நவீனத்துவத்தால் பாதிக்கப்பட்டன. இத்தகைய சூழலில் கிராமத்தில் பிறந்து படித்து முன்னேறிய இளைஞர்கள் தமது கிராமியப் பண்பாடு மறைந்து வருவதைக் கண்டு - அவற்றை ஏதோ ஒரு வகையில் ஆவணப்படுத்த முயன்றனர். அத்தகைய முயற்சியின் விளைவு தான் பிரதேச நாவல்கள் எனக் கருதலாம். சான்றாக பிரதேச நாவல்களின் முன்னோடியான ஆர். சண்முகசுந்தரம்.

“நான் பிறந்து வளர்ந்த கொங்கு நாட்டுக் கிராமத்தையும் அங்கு நான் பழகிய கிராமிய மக்களையும் உள்ளது உள்ளபடியே எழுத்தில் சித்திரிப்பது என்ற பேராளவும் எனக்குள் துடித்தது. இந்த ஐனங்களின் விருப்பங்கள், துயரங்கள், வேடிக்கை விமர்சககளை வனப்புடன் தீட்டிவிடத் திட்டமிட்டேன் ஓவ்வொரு சிறு காரியத்தையும் நுட்பமாகக் கவனித்தேன்...”⁹

எனக் கூறும் போது பிரதேச நாவலை எழுதுகின்ற படைப்பாளியின் ஆர்வம் மாத்திரமன்றி அவன் தான் களமாகக் கொண்ட பிரதேசத்தை எவ்வளவு நுணுக்கமாக அவதானித்து ஒரு சமூகவியல் ஆய்வாளன் போலச் செயற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதும் எமக்குப் புலனாகின்றது.

புகழ்பெற்ற மற்றொரு படைப்பாளியான நீல பத்மநாதன் தனது தலைமுறைகள் என்ற நாவலுக்கு எழுதிய முன்னுரையில் “எனக்குப் பழக்கமான ஒரு சமூகத்தின் நாடித்துடிப்புகள், பூர்வீக வரலாற்று விளக்கங்கள், ஆசார அனுட்டானங்கள், சடங்கு சம்பிரதாயங்கள், விழாக்கள், விளையாட்டுக்கள், வாழையாட வாழையாய் வந்தடைந்த கதைகள், பாடல்கள், பழமொழிகள், பிராந்தியக் கொச்சை வார்த்தைகள், பேச்சு வழக்குகள் தொனி விசேடங்கள், வாக்கிய அமைப்புக்கள், இத்யாதி இத்யாதி யானவைகளை எல்லாம் கூடிய மட்டும் சிந்தாமல் சிதறாமல் கலாபூர்வமாய் வெளிப்பிரகடனம் பண்ண இங்கே கதை வித்தானது பக்கபலமாய் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.¹⁰

எனக் கூறுவதிலிருந்து ஒரு பிரதேச நாவலாசிரியன் வெறுமனே இலக்கியகாரனாக மட்டும் செயற்படாமல் ஒரு சமூகவியல் ஆய்வாளனாகவே செயற்பட்டிருப்பது தெரிகின்றது. இதனால் பிரதேச நாவல்கள் சமூகவியல் ஆவணங்களாகவும் விளங்குகின்றன. சமுதாய வரலாற்று ஆய்வாளனுக்கு இவை அரியதொரு பொக்கிஷமாகவும் விளங்கிவருகின்றன. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களில் பிரதேச நிலைப்பட்ட பண்புகள் பற்றி நோக்கும் போது ஈழத்தில் வாழ்கின்ற தமிழ் பேசும் மக்களின்

பண்பாட்டு நிலைபற்றியும் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களில் இடம் பெறுகின்ற தமிழ்போகம் மக்கள் அனைவரையும் ஈழத்துத் தமிழர்கள் என்ற ஒரு வட்டத்தினுள் அடக்கி விடமுடியாது. இவர்கள் அனைவரும் மொழியால் மாத்திரமே ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றனர். இனத்தாலும், மதத்தாலும், வாழ்கின்ற பிரதேசங்களாலும் இவர்களை ஈழத்தமிழர்கள், மலையகத் தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள் என்ற தனித்தனியான பண்பாட்டு வட்டத்தினுள் வைத்து நோக்கப்பட வேண்டிய நிலை உள்ளது. மேலும் ஈழத்தமிழர்கள் என்ற வட்டத்தினுள் வருபவர்கள் கூட பிரதேச வேறுபாடுகளால் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள், வன்னித் தமிழர்கள், மட்டக்களப்புத் தமிழர்கள் எனச்சிறு சிறு பண்பாட்டுக் குழுக்களாகப் பிரிந்து நிற்பதைக் காணமுடியும். இத்தகைய நிலையில் ஒவ்வொரு சிறு குழுவினதும் தனித்தனியான பண்பாட்டு அம்சங்களை முதன்மைப்படுத்தி இலக்கியம் படைக்கும் போது அது பிரதேச நிலைப்பட்ட இலக்கியமாகவே காணப்படும். இத்தகைய இலக்கியங்களிலேயே சமூக மெய்மையினையும் மண்வாசனை யையும் சிறுப்பாகக் காணக் கூடியதாக இருக்கும்.

�ழத்தில் வன்னிப் பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்டு அ. பாலமனோகரன், மூல்லைமணி, செங்கை ஆழியான், தாமரைச் செல்வி முதலியோரும் யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு களங்களை மையமாகக் கொண்டு டானியல், செ. கணேசலிங்கன், செங்கை ஆழியான், செ. யோகநாதன், எஸ். பொன்னுத்துரை தெணியான் முதலியோரும் மலையகத்தைக் களமாகக் கொண்டு நந்தி, தி. ஞானசேகரன், கோகிலம் சுப்பையா, சி. வி. வேலுப்பிள்ளை,

பெண்டிக்பாலன் முதலிய பலரும் கிழக்கிலங்கையினைக்களமாகக் கொண் டு வ. அ. இராசரத் தினம், வை, அஹமத், அருள்சுப்பிரமணியம் முதலியோரும் பல நாவல்களை எழுதியுள்ளனர். பொதுவாக ஈழத்தில் வெளிவந்த நாவல்கள் பலவுமே பிரதேச நிலைப்பட்டனவாகவே காணப்படுகின்றன என்பது குறிப்பிடப்பட வேண்டியதாகும்.

ஆழத்துத் தமிழ் நாவல்களில் பிரதேச நிலைப்பட்ட பண்புகள் முதன்மை பெற்றதற்கு இங்கு நிலவிய இலக்கியச் சூழலும் பிரதான காரணமாகும். 1946இல் தொடங்கப்பட்ட இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 1954இல் ஆழத்தின் நவீன தமிழ் இலக்கியம் ஆழத்தின் மண்வாசனையைப் பிரதி பலிப்பதாக இருக்க வேண்டும் எனக் கூறிச் செயல்வேகத்துடன் பணியாற்ற ஆரம்பித்தது. ஆழத்திலே தோன்றும் தமிழ் இலக்கியம் ஆழத்து மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை அடிப்படையாக வைத்து எழுதப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை இவர்கள் முன்வைத்தனர். ஆழத்து மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் இலக்கியப் பொருளாகிய போது ஆழத்தின் பல்வேறு களங்களும் இலக்கியத்தில் இடம்பெற ஆரம்பித்தன. இதுகால வரை யாழ்ப்பாணத்துக் களங்களோடு நின்ற நாவல் இலக்கியம் வன்னி, மட்டக்களப்பு, மலையகம் முதலிய களங்களுக்கும் விரிந்து சென்றது. இதே காலகட்டத்தில் க. கைலாசபதி தினகரன் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகப் பதவி வகித்ததால் அவர் ஆழத்து மண்வாசனையுடன் கூடிய படைப்புக்களுக்கு பத்திரிகையில் முன்னுரிமை கொடுத்து ஊக்குவித்தார். இது புதிய புதிய

படைப்பாளிகளை உருவாக்கியதோடு புதிய களங்களை இலக்கியமாக்கவும் உதவியது.

1960களில் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்மொழி மூலம் பயின்ற பட்டதாரிகளில் பலர் கலை ஆர்வமுடையோராகவும் இருந்தனர். இதனால் இவர்களும் புதிய ஈழத்துக் களங்களை இலக்கியப் பொருளாக்கினார். செங்கை ஆழியான், செம்பியன், செல்வன், செ. யோகநாதன் போன்ற படைப்பாளிகள் இத்தகைய சூழலில் உருவாகியவர்களே.

1970களின் ஆரம்பத்தில் இலங்கையின் பிரசுரக்களம் சற்று விரிவடைந்திருந்தது. தென் இந்திய தமிழ்ச்சஞ்சிகைகள், நூல்கள் போன்றவற்றின் மீது விதிக்கப்பட்ட இறக்குமதிக் கட்டுப்பாட்டை உள்ளூர் பிரசுர நிறுவனங்கள் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள ஆரம்பித்தன. இந்தவகையில் வீரகேசரிப் பத்திரிகை நிறுவனம் குறிப்பிடக்கூடியதாகும். பத்திரிகை நிறுவனமாகச் செயற்பட்ட வீரகேசரி ஆக்க இலக்கியங்களை வெளியிடும் பிரசுரக்களமாகவும் செயற்பட ஆரம்பித்தது. இந்நிறுவனம் மாதம் ஒரு நாவலை வெளியிட்டதால் இதன் இயந்திர வேகத்திற்கு யாழ்ப்பாணத்துப் படைப்பாளிகளால் மட்டும் ஈடுகொடுக்க முடியாதிருந்தது. இந்நிலையில் ஏனைய பிரதேசத்துப் படைப்பாளிகளுக்கும் வீரகேசரியில் வாய்ப்புக் கிடைப்பது இலகுவாகியது. இதனால் வீரகேசரி செல்கின்ற குக்கிராமங்கள் கூட இலக்கியப் பொருளாகி வீரகேசரி பிரசுரமாக வெளிவர ஆரம்பித்தன. இதுவரை காலமும் பலருக்கும் தெரியாமலே இருந்த பல சிறிய கிராமங்களெல்லாம் இலக்கியப்

பொருளாகின. அ. பாலமனோகரனின் நிலக்கிளி காட்டிய கிராமச் சூழல் இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

என்னிக்கை அடிப்படையில் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களை வகைப்படுத்தினால் அவற்றில் பிரதேச நாவல்களே அதிகமாகக் காணப்படும். ஆனால் இந்நாவல்களிலெல்லாம் பிரதேசத்திற்குரிய பண்பாட்டம் சங்கள் சரிவரச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனவா என்று நோக்கும் போது ஏமாற்றமே கிடைக்கின்றது. உண்மையில் ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் பிரதேச நாவலுக்குரிய பண்புகளைச் சரிவர விளங்கிக் கொள்ளாமலும் பிரதேச பண்பாட்டம் சங்களைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாமலும் படைத்த அரைகுறைப் படைப்புக்களாகவே பல நாவல்கள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய நிலை மாறுவதற்கு படைப்பாளிகளின் கடின உழைப்பும் அதற்குச் சமமாக வளர வேண்டிய திறனாய்வு முயற்சிகளும் அவசியமாகும் திறனாய்வாளர்கள் காய்தல் உவக்தலற்ற விமர்சனங்களை முன்வைப்பதன் மூலம் படைப்பாளிகளை ஆரோக்கியமான வழிக்கு இட்டுச் செல்லலாம். இதனால் ஈழத்து நவீன இலக்கியம் மேலும் வளம் பெற வாய்ப்பு ஏற்படும்.

அடிக்குறிப்புக்கள்

1. டாக்டர். இரா. தண்டாயுதம், நாவல்வளம், இரண்டாம் பதிப்பு 1977, தமிழ்ப்புத்தகாலயம், சென்னை. ப. 203
2. டாக்டர். சு. சண்முகசுந்தரம், தமிழில் வட்டார நாவல்கள், 1991, காவ்யா, பொங்களூர். ப. 3
3. ஹோம்லின் கார்லன்ட், Twelve Essays On Art And Literature Hamlim Garland
மேற்கோள்: சு. சண்முகசுந்தரம், மேலது ப.6
4. டாக்டர். இரா தண்டாயுதம், மேலது ப. 204
5. ஆகஸ்ட் டொர்லெத், மேற்கோள்: சு. சண்முகசுந்தரம், August Derleth
மேலது: ப.6
6. க. நா. சுப்பிரமணியம், நாவல்கலை, 1985, கலைஞர் பதிப்பகம் சென்னை. ப. 182
7. பெ. கோ.சுந்தரராஜன்(சிட்டி), தமிழ்நாவல் நூற்றாண்டு வரலாறும் சோ. சிவபாதசுந்தரம் வளர்ச்சியும், 1977, சென்னை ப. 173
8. மேலது ப. 174
9. டாக்டர். சு. சண்முகசுந்தரம் மேற்கோள்: மா. இராமலிங்கம், இருசாம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியம் 1973, தமிழ்ப்புத்தகாலயம், சென்னை ப. 72
10. நீல. பத்மநாதன், தலைமுறைகள், இரண்டாம் பதிப்பு 1971, ஜெயகுமார் ஸ்ரோரஸ், நாகர் கோவில்.

2. ஈழத்துக் தமிழ் நாவல்களில் வன்னிப்பிரதேசம்

வரலாற்றுடிப்படையில் வன்னிப்பிரதேசம் என்பது மூல்லைத்தீவு, வவுனியா, மன்னார், திருகோணமலை மட்டக்களப்பு, பொலநறுவை, ஆகிய மாவட்டங்களையும் புத்தளம், குருநாகல் ஆகிய மாவட்டங்களின் சில பாகங்களையும் கொண்ட பெருநிலப்பரப்பாகவே குறிப்பிடப்பட்டு வந்தது. காலப்போக்கில் ஏற்பட்ட அரசியல் ரீதியான மாற்றங்களாலும் நிர்வாக ரீதியான மாற்றங்களினாலும் மூல்லைத்தீவு, வவுனியா, மன்னார் ஆகிய மூன்று மாவட்டங்களையும் ஒருங்கே வன்னிமாவட்டம் எனக் குறிப்பிடும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. மிக அண்மைக்காலத்தில் ஆனையிறவுக்கு அப்பாலான கிளிநொச்சிப் பிரதேசம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டபோது அதுவும் வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பினுள் உள்ளடக்கப்பட்டது. இதனால் அரசியல் அடிப்படையில் மூல்லைத்தீவு, வவுனியா, மன்னார் ஆகிய மூன்று மாவட்டங்களுமே வன்னிமாவட்டமாகக் குறிப்பிடப்பட்டாலும் நடைமுறையில் கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தையும் இணைத்த பெருநிலப்பரப்பே வன்னியாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

எனவே வரலாற்றுடிப்படையிலும் அரசியல் நிர்வாக அடிப்படையிலும் வன்னியின் எல்லைகள் காலத்திற்குக் காலம் மாறிவந்துள்ளன. இத்தகைய மாற்றங்கள் அரசியல், நிர்வாகத் தேவைகளுக்காகவே மேற்கொள்ளப்பட்டனவாகும் பண்பாட்டிப்படையில் இத்தகைய எல்லைப்பகுப்பு மேற்கொள்ப்படவில்லை இதனால்

எல்லைப்படுக்குப்பட்ட பகுதியினுள் பண்பாட்டு ஒருமை காணப்படுவதாகக் கூறுமுடியாது. இங்கு சில உப பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. சான்றாக வன்னிமாவட்டம் என்ற வரையறைக்குள் உள்ள மன்னார் மாவட்டம் பெருமளவு கிறிஸ்தவத் தமிழ் மக்களைக் கொண்ட பிரதேசமாகும். இதனால் இது பண்பாட்டடிப்படையில் தனியொரு கூறாகப்பிரிந்து நிற்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. வவுனியா மாவட்டத்தில் தமிழர்கள் மட்டுமன்றி சிங்கள மக்களும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். சிங்கள மக்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட நிர்வாகப் பிரிவுகளும் இங்கு காணப்படுகின்றன. கிளிநோச்சி மாவட்டம் மிக அண்மையிலேயே யாழ் பாணத் திலிருந்து பிரித்துத் தனியலகாக்கப்பட்டது. இம்மாவட்டத்தில் குடியேறி வாழ்பவர்கள் பெரும்பாலும் யாழ் பாணத்தின் தீவுப் பகுதியைச் சேர்ந்த மக்களே இதனால் இவர்களிடம் தீவுகத்திற்குரிய பண்பாட்டு அம்சங்களையே காணமுடியும். வன்னிமாவட்டம் என்ற எல்லைக்குள் உள்ள ஏனைய மாவட்டங்களை விட மூல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலேயே வன்னிப்பிரதேசத்திற்குரிய தனித்துவமான பண்பாட்டுக்கூறுகளைத் தேடுவது பொருத்தமாக இருக்கும். உண்மையில் வடபகுதித் தமிழர்கள் ஆனையிறவுக்கு அப்பால் உள்ள பிரதேசங்களை வன்னி என்று அழைத்தாலும் வன்னி மாவட்டத்தில் வாழ்பவர்கள் குறிப்பாக மூல்லைத்தீவு, வவுனியா ஆகிய மாவட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் வன்னி, வன்னியார் என அழைப்பது மூல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலுள்ள சில பின்தங்கிய கிராமங்களையும் அங்கு வாழ்கின்ற மக்களையுமே. எனவே

வன்னிக்கான பண்பாட்டின் அடையாளங்களை சிதைவுபடாத வகையில் தேடுவதற்கு முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலுள்ள சில கிராமங்களே பொருத்தமாக இருக்கும் எனக் கூறுவதில் தவறில்லை.

இக்கட்டுரையில் ஈழத்துத்தமிழ் நாவல்களில் இடம் பெறுகின்ற வன்னிசார்ந்த களங்களை எடுத்துக் காட்டும் போது வன்னி என்பது முல்லைத்தீவு, வவுனியா, மன்னார், கிளிநோச்சி ஆகிய பிரதேசங்களை உள்ளடக்கிய பெருநிலப்பரப்பாகவே கொள்ளப்படுகின்றது. இவ்வாறு நோக்கும் போது வன்னி சார்ந்த களங்களைப்பிரதிபலித்த நாவல்களை முன்று வகையாக வகுத்து நோக்கலாம்.

1. முல்லைத்தீவு மாவட்டம் சார்ந்தவை.
2. வவுனியா மாவட்டம் சார்ந்தவை
3. கிளிநோச்சி மாவட்டம் சார்ந்தவை.

மன்னார் மாவட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் எழுதப்பட்ட நாவல்கள் எதுவும் வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை.

முல்லைத்தீவு மாவட்டம் சார்ந்தகவை

வன்னிப்பிரதேசத்தில் எழுந்த முதல் நாவல் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலிருந்தே வெளிவந்தது. முல்லைத்தீவு த. கைலாசபிள்ளை என்பவரால் எழுதப்பட்ட இன்பவதி என்னும் தொடர்க்கதையாற்பாணம் ஆரிய திராவிடபாளை விருத்திச் சங்கம் நடாத்திய கலாநிதி என்ற சஞ்சிகையில் 1942 இல் தொடராக வெளிவந்தது. நான்கு தொடர்கள் மாத்திரமே வெளிவந்து முற்றுப் பெறாத நிலையிலுள்ள இக்கதை முல்லைத்தீவை அடுத்துள்ள குமாரபுரம் சித்திரவேலாயுதர் ஆலயச் சூழலைக்களமாகக் கொண்டதாகும் கதையம்சத்தில் காதலையும் குடும்பச் சொத்துடைமையினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டதாகத் தெரிகின்ற இக்கதையின் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் கதைக்களமாகிய குமாரபுரச்குழல் பின்வருமாறு வருணிக்கப்படுகின்றது.

“இப்போது கரடி, புலி, யானைகட்கு உறைவிட மாயிருக்கும் வன்னிக்காட்டினுள் ஒருவன் அரை மைல் தூரம் பிரயாணம் செய்தால் அவ்விடம் முன்பு வயல், குளம், ஊர் ஆகிய இம் மூன்றில் ஒன்றாய் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று இலகுவில் அனுமானித்துக் கொள்வான். வன்னி நாட்டிலுள்ள வயல்களுக்கு அவ்வூரார் சோழ நாட்டிலிருந்து மண் கொண்டு வந்து சீராக்கியதென்று சாதிப்பதால், அந்நாட்டின் பழைய வளத்தை நன்கு உணரலாம். சோழமண்டலம் காவேரி முதலிய நதிகளாற் சிறப்படைந்தாற் போல வன்னிநாடும் அநேக குளங்களாற் சிறப்பெய்தி மாரி கோடை என்ற பேதமின்றிப் பயிர்க்

செய்கையுடையதாப் வளர்ச்சிறந்து விளங்கியது.... (கலாநிதி: கலை1,
(கதிர் 2 ஆம் 1942,ப.75)

இவ்வாறு இடம் பெறுகின்ற இப்பகுதி வன்னியின் வரலாற்றுப் பெருமையை எடுத்துக் கூறுவதாக அமைகின்றது. இக்கதை முழுமையாகக் கிடைக்காததால் இதுபற்றி விரிவாக எதையும் குறிப்பிடமுடியாதநிலையே உள்ளது.

கைலாசபிள்ளையின் முதன் முயற்சியை அடுத்து வன்னி என்ற உணர்வுரிமையோடு நாவல் எழுதியவர் மூல்லைத்தீவு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த அ. பாலமணோகரன் ஆவார். தண்ணீருற்றைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் ஒரு பயிற்றப்பட்ட ஆங்கில ஆசிரியர், பல சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் எழுதியுள்ள இவரது முதல் நாவல் நிலக்கிளி என்பதாகும். 1973 இல் வெளிவந்த நிலக்கிளி என்னும் நாவல் மூல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலுள்ள தண்ணி முறிப்பு என்னும் விவசாயக் கிராமத்தைக்களமாகக் கொண்டது. நிலக்கிளி நிலத்தில் பொந்துகளை அமைத்து வாழ்வது; உயரப்பறக்க மாட்டாதது; தான் வாழும் பொந்தும் அதனைச் சூழவுள்ள சிறிய பிரதேசமுமே இதன் உலகம்; இதனால் இலகுவாகப் பிற்ரால் பிடித்து விடக் கூடியது. இத்தகைய இயல்புள்ள நிலக்கிளியை குறியீடாக வைத்து வன்னிப் பிரதேசத்திலுள்ள தண்ணிமுறிப்புக் கிராமத்தில் நாகரிகத்தின் சாயலையே தெரிந்து கொள்ளாமல் வாழ்ந்த பதஞ்சலி என்ற பெண்ணின் வாழ்க்கையை இந்த நாவல் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. பதஞ்சலி நிலக்கிளி போலவே வெளியுலகம் தெரியாதவள்.

தனது கணவனைத் தவிர இன்னொரு ஆடவனைத் தொட்டுப் பழகுவதைத் தவறு என்று கருதாதவள், இத்தகைய இயல்பு கொண்ட பதஞ்சலிக்கு தண்ணீருற்றில் இருந்து வந்த ஆசிரியர் சுந்தரலிங்கத்தின் தொட்டுப் ஏற்படுகின்றது. பதஞ்சலியின் கணவன் வீட்டில் இல்லாத சந்தர்ப்பத்தில் கொடுரோமாக வீசிய புயற்காற்று பதஞ்சலியையும் சுந்தரலிங்கத்தையும் நெருக்கமாகப் பழகவைக்கின்றது. புயலின் கொடுரத்தினால் ஏற்பட்ட இந்நெருக்கம் உடலுறவுவரை சென்றுவிட பதஞ்சலி உலகத்தைப் புரிந்து கொள்கின்றாள்; தனது தவறினை உணர்ந்து கொள்கின்றாள், இத்தகைய நிலையினால் ஏற்பட்ட அவளின் மனப்போராட்டத்தை இந்நாவல் சித்திரிக்கின்றது.

பாலமனோகரனின் மற்றொரு நாவலான குமாரபுரம் 1974இல் வெளிவந்தது. இந்நாவல் தண்ணீருற்றை அடுத்துள்ள குமாரபுரம் சித்திரவேலாயுதர் கோயிற் குழலைமையமாகக் கொண்டது. வன்னிப்பிரதேசத்தில் வழங்கி வருகின்ற ஆணையை அடக்கிய அரியாத்தையின் கதை இந்நாவலின் கதைப்போக்கிற்கு வலுச் சேர்க்கும் வகையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

குமாரபுரம் நாவலின் கதாநாயகி சித்திரா, ஜந்து பெண்களில் முத்தவள், குடும்ப உறவுகளில் ஏற்பட்ட போட்டி பகைமை ஆகியவற்றால் நொந்துபோன தனது குடும்பத்தை அழிவிலிருந்து பாதுகாக்க முற்பட்ட சித்திராவுக்கு கணவன் குமாருவின் மரணம் பேரதிர்ச்சியைத் தருகின்றது. எனினும் கணவன் இல்லாத நிலையில் குடும்பத்தின் தலைமையை ஏற்று தங்கைகளுக்கு வாழ்வமைத்துக் கொடுக்கின்றாள். இறுதியில்

தன்னை மணந்து கொள்ள விரும்பிய கங்காதரனின் ஆசையைப் பறக்கணித்துவிட்டு கணவனின் சிதையின் அருகே தற்கொலை செய்து தனது வாழ்வை முடித்துக் கொள்கின்றாள். ஆனையை அடக்கிய அரியாத்தையின் மனோதிடம் இவருக்கு மன உறுதியைக் கொடுப்பதாகக் காட்டப்படுகின்றது. பொதுவாகத் தனது சகோதரிகளின் வாழ்வுக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட ஒரு பெண்ணின் கதையாகவே இது அமைகின்றது.

பாலமனோகரனின் மற்றொரு நாவலான நந்தாவதி மூல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் உள்ள ஆண்டான் குளம் என்னும் சிறிய குளக்கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டது. தண்ணீருற்றிலுள்ள சேனாதிராசன் முள்ளியவளை வித்தியானந்தாக் கல்லூரியில் படித்து வருபவன். இவன் விடுமுறை நாட்களில் ஆண்டான் குளத்திலுள்ள பேரனிடம் சென்று வருவது வழக்கம். ஆண்டான் குளத்தில் நில அளவைப் பணிக்காக வந்து தங்கிநின்ற சிங்களப் பணியாளனான குணசேகராவின் மகள் நந்தாவும் சேனாதிராசனும் சிறுவயது முதல் சேர்ந்து பழகிவந்தனர். இந்த உறவு பருவ வயதில் காதலாக மாறுகின்றது. இந்நிலையில் நாட்டில் ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்தின் தாக்கம் ஆண்டான் குளத்திலும் அச்சத்தை ஏற்படுத்திய போது நந்தா தகப்பனோடு தென்னிலங்கைக்குச் சென்று விடுகின்றாள். சேனாதிராசன் நந்தாவின் நினைவுகளோடு தவிக்கின்றான். கதையில் இன்னொரு அம்சமாக பேரன் சிங்கராயின் குழுமாடு பிடிக்கும் ஆற்றல் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இது வன்னியின் மண் வாசனையை நாவலுக்கு வழங்குகின்றது.

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தைக் களமாகக் கொண்டு நாவல் எழுதிய மற்றொருவர் முல்லைமணி. வே. சுப்பிரமணியம் ஆவார். இவர் முள்ளியவளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர், பட்டதாரி ஆசிரியராகவும், ஆசிரிய கலாசாலை விரிவுரையாளராகவும், கல்விப்பணிப்பாளராகவும் பணியாற்றியவர். வன்னியின் கடைசித் தமிழ் மன்னனான பண்டாரவன்னியனின் வரலாற்றை நாடகமாகத் தந்து வன்னிக்குப் பெருமை சேர்த்தவர்.

இவரது முதல் நாவலான மல்லிகை வனம் 1985 இல் வெளிவந்தது. இந்நாவல் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலுள்ள முள்ளியவளைக் கிராமத்தை மையமாகக்கொண்டது. எனினும் நாவலில் முள்ளியவளை மல்லிகை வனம் என்னும் கற்பனைப் பெயராலேயே சுட்டப்படுகின்றது. மல்லிகை வனத்தில் அரசடிப்பிள்ளையார் கோயிற் குழலில் ஆண்டு தோறும் வைகாசித் திங்களில் நடைபெறுகின்ற கோவலன் கூத்தினை மையமாகக் கொண்டு கூறப்படும் கதையில் கோவலனாக ஆடும் நன்னியனுக்கும் சிலம்பிக்கும் ஏற்பட்ட காதலையும் அதற்கு ஏற்பட்ட தடைகளையும் கூறிக் கதை வளர்த்துச் செல்லப்படுகின்றது.

சிலம்பியை மாமன் மகனான பேரம்பலத்திற்கு மணஞ்செய்ய விரும்பிய சிலம்பியின் பாட்டி நன்னியனுக்கு பதினைந்து பவுணில் தாலிக்கொடி கட்ட வேண்டும் என்ற கடினமான நிபந்தனையொன்றை விதிக்கின்றாள். நன்னியன் பாட்டியின் நிபந்தனையை நிறைவேற்றுவதற்காக பட்டாளத்தில் சேர்ந்து கடினமாக உழைக்கின்றாள். அவன் தாலிக்கொடியோடு வந்தபோது சிலம்பி பட்டாளத்தால் கற்பழிக்கப்பட்டு வாழ்க்கையை

வெறுத்து நிற்கின்றாள். நன்னியன் அவளை ஏற்றுக்கொண்டு தமது காதலை நிறைவேற்றுகின்றான். இந்நாவலில் வன்னிப் பிரதேசத்தின் பண்பாட்டுச் செய்திகள் பலவும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

முல்லைமணியின் மற்றொரு நாவலான மழைக்கோலம் முள்ளியவளைப் பிரதேசத்தையே களமாகக் கொண்டது. இங்கு முள்ளியவளை என்பது மல்லிகைக் குளம் என்றே குறிப்பிடப்படுகின்றது. மல்லிகைக் குளத்தில் நிலவுடைமையாளர்களாக இருந்து உடையார் பதவி வகித்த சின்னவட்ட உடையாரின் குடும்பம் ஆங்கில ஆட்சிக்குப் பின் உடையார் பதவியினை இழந்தும், சொத்துக்களை இழந்தும் நலிவடைந்து வருவதும் உடையாரின் நிலங்களில் வாரக்குடிகளாக இருந்தவர்கள் உழைப்பால் உயர்ந்த உடையாரின் வீட்டில் பெண் எடுக்கும் அளவுக்குச் சமூக அந்தஸ்தைப் பெறுவதையும் இந் நாவல் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

சின்னவட்ட உடையாரின் மகன் கயிலாயர், உடையார் பதவி கிடைக்காவிடினும் உடையார் என்றே ஊரவர்களால் அழைக்கப்படுபவர். கயிலாய உடையாரின் மகள் பதஞ்சலியும் உடையாரின் வாரக்குடியாக இருந்த கந்தப்பாரின் மகன் ஏரம்பனும் ஓரேபாடசாலையில் படித்தவர்கள். பதஞ்சலி பின்னர் யாழ்ப்பாணம் சுண்டிக்குழி மகளிர் கல்லூரியில் படிக்கச் செல்கின்றாள். ஏரம்பனின் குடும்பநிலை தொடர்ந்து படிக்கும் வாய்ப்பை அவனுக்கு வழங்கவில்லை.

பதஞ்சலி மஸ்லிகைக்குளத்துப் பாடசாலையில் ஆசிரியராக நியமிக்கப்படுகின்றாள். ஏரம்பனும் இப்பதவிக்கு முயற்சி செய்து தோல்வியடைகின்றான். எனினும் அவனது அயராத உழைப்பு அவனுக்கு விவசாய அபிவிருத்தி உத்தியோகத்தர் பதவியினைப் பெற்றுத்தருகின்றது. ஏரம்பனின் முயற்சியால் அவனது குடும்பம் படிப்படியாக முன்னேற்றமடைகின்றது; சொந்தமாக நிலம் வாங்குகின்றார்கள். இதனால் கந்தப்பர் வாரக்குடி என்ற நிலையிலிருந்து ஒதுங்கிக் கொள்கின்றார். ஏரம்பனுக்கு மக்கள் மத்தியிலும் செல்வாக்கு வளர்கின்றது.

மறுபக்கத்தில் உடையார் வீட்டில் மருமகன்காராள சிங்கத்தின் பொறுப்பற்ற நடத்தையால் சொத்துக்கள் அழிகின்றன. உடையார் அதிகாரத்தையும், சொத்துக்களையும், கெளரவத்தையும் படிப்படியாக இழந்து வருகின்றார். இந்நிலையில் பதஞ்சலிக்கு நிச்சயிக்கப்பட்ட முறைமாப்பிள்ளையான குலசேகரம் விபத்தொன்றில் காலைஇழக்கின்றான்; பதஞ்சலியின் வாழ்வு கேள்விக்குறியாகின்றது; பதஞ்சலி ஏரம்பனைக் காதலித்து மணம்புரிகின்றாள். அதிகாரவாக்கத்தின் அழிவும் உழைப்பாளிகளின் உயர்வும் பதஞ்சலி ஏரம்பன் ஆகியோரின் வாழ்வினாடாக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

மூல்லைமணியின் கழகஞ்சோலை என்னும் நாவல் 2000ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இந்நாவல் மூல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலுள்ள தண்ணீருற்றுப் பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்டது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதித் தசாப்தங்களில் வன்னிப்பிரதேச மக்கள் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்திற்கு அடிபணிய

மறுத்துத் தமது எதிர்ப்பைப் பல்வேறு வழிகளிலும் காட்டி வந்தனர். தண்ணீருற்றுப் பகுதியில் உள்ள கழகமரங்கள் அரசாங்கத்தில் செல்வாக்குள்ள சிலரின் வயல்களுக்குத் தண்ணீர் பாய்வதற்குத் தடையாக இருந்தன. இதனால் இவர்கள் வெள்ளைக்கார நிர்வாகத்திற்கு முறையிட்டனர். வெள்ளை அரசு அதிபர் கழகமரங்களைத் தறிக்க ஆட்களை அனுப்புகின்றார். இவர்களைத் தண்ணீருற்று மக்கள் எதிர்த்துப் போராடுகின்றார். இவ்வரலாற்றைக் கூறும் கதைப்பாடலொன்று கழகஞ்சன்றை என்ற பெயரில் இப்பிரதேசத்தில் வழங்கி வருகின்றது. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே இக்கதை எழுதப்பட்டுள்ளது.

மூல்லைத்தீவு மாவட்டத்தைக் களமாகக் கெண்டு நாவல் படைத்த மற்றொருவர் மூல்லையூரான். க. சிவராசா என்று இயற்பெயருடைய இவர் மூல்லைத்தீவிலுள்ள வற்றாப்பளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வர்த்தகப்பட்டதாரி, மூல்லையூரான் என்ற புனைபெயரில் யல கவிதைகளையும் சிறுகதைகளையும் எழுதிய இவரது முதல் நாவலான குங்குமம் 1985ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது.

மூல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் பேராறு பாய்கின்ற பிரதேசங்களையும் கேப்பாபிலவு, வற்றாப்பளை ஆகிய பிரதேசங்களையும் பின்புலமாகக் கொண்டு இந் நாவலின் கசை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கதையம்சத்தில் விவசாயத்தையே நம்பி வாழ்ந்த பாரம்பரியக்கிராமங்களில் யுத்தச்சுழிலை ஏற்படுத்திய பாதிப்புக்களை எடுத்துக் காட்டுவதாக இந்நாவல் அமைகின்றது.

இராசசிங்கம் - குங்குமம் தம்பதியினரின் குடும்பத்தை மையமாகக் கொண்டு வளர்த்துச் செல்லப்படும் கதையில், இராச சிங்கத்தின் முத்த மகன் மகிழ் படித்து உத்தியோகம் பெற்று குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவான் என்ற எதிர்பார்ப்பை முறியடித்து கொழும்பில் சிங்களப் பெண்ணான நந்தாவைத் திருணம் செய்து கொள்கின்றான். இனப்பகை நீங்கி தமிழர் சிங்களவர்களிடையே நல்லுறவு நிலவுவதற்கு கலப்புத் திருமணங்கள் தான் உதவும் என்ற கருத்து நிலையை ஏற்றுக் கொண்டு நந்தாவைக் காதலித்து மணந்து கொண்டவன் மகிழ். ஆனால் நாட்டில் ஏற்பட்ட யுத்தநிலைமைகள், இனக்கலவரங்கள் முதலியவற்றால் இவர்களின் குடும்பவாழ்வு பாதிக்கப்படுகின்றது. சிங்களப்பிரதேசமோ, தமிழ்ப்பிரதேசமோ எங்குமே பாதுகாப்பாக வாழ முடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டபோது கலப்பு மணம் சிக்கலையே தரும் என்பதை அவன் உணர்ந்து கொள்கின்றான். முடிவில் குடும்பத்தைப் பிரிந்து வெளிநாட்டிற்கு ஓடிவிடுகின்றான்.

இரண்டாவது மகன் காந்தன் அதிகம் படிக்காதவன், வயல் வேலைகளில் தந்தைக்கு உதவுவதும் மாடுகளை மேய்ப்பதுமே இவனது தொழிலாக இருந்தது. ஆனால் தமிழர் பிரதேசங்களில் உருவாகிய ஆயுதப் போராட்டச் சூழல் காந்தனையும் ஒரு போராளியாக மாற்றி விடுகின்றது. அவன் விட்டை விட்டு வெளியேறிக் காணாமற் போய்விடுகின்றான்.

நாட்டின் யுத்தச்சுழிநிலை மோசமடைந்த போது வயலில் அறுவடை செய்ய முடியாதநிலை ஏற்படுகின்றது. ஊரடங்குச் சட்டமும் ஊரைவிட்டே மக்கள் வெளியேற வேண்டும் என்ற

நிர்ப்பந்தமும் விவசாய மக்களின் வாழ்வில் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. இராசசிங்கம் இதற்கு எதிராகப் போராட முற்படுகின்றார். சட்டத்தைமீறித் தனது வயலில் அறுவடை செய்கின்றார். அப்போது இரண்ணுவத்தால் சுடப்பட்டு இறந்ததைக் கண்ட மனைவி குங்குமம் மன உறுதியோடு கணவனின் பணியைத் தொடரச் சபதமேற்கின்றாள்.

பொதுவாக யுத்தச் சூழலால் கிராமிய விவசாயிகள் அனுபவித்த துன்பமும், யுத்தத்தின் கொடுரமான கரங்களை எதிர்த்துத் தமது உரிமைக்காகப் போராடத் துணிந்து எழுகின்ற ஒரு சமுதாயத்தையும் இந் நாவல் சித்திரிக்கின்றது. பின்புலம் மூல்லைத்தீவு மாவட்டமாக இருப்பினும் இம்மண்ணுக்குரிய தன்மைகள் முதன்மைப்படுத்தப்படாமல் போர்க்காலச் சூழலை சித்திரிக்கும் நாவலாகவே இது அமைந்துள்ளது.

வவுனியா மாவட்டம் சார்ந்தலை

வன்னிப்பிரதேசத்திலுள்ள பல்வேறு களங்களையும் மையமாகக் கொண்டு நவீன இலக்கியம் படைத்தவர்களுள் செங்கைஆழியான் முக்கியமான ஒருவர். செங்கைஆழியான் என்ற புனைபெயரில் ஆக்க இலக்கியங்களைப்படைக்கும் கலாநிதி. க. குணராசா யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்; சிறந்த புவியியலாளன்; அரச நிர்வாக சேவையில் பல்வேறு உயர் பதவிகளை வகித்தவர்; இவரது நாவல்களில் காட்டாறு, ஒரு மையவட்டங்கள், யானை ஆகியன வவுனியா மாவட்டத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்ட படைப்புக்களாகும்.

காட்டாறு 1977இல் கொழும்பு வீரகேசரி பிரசரமாக வெளிவந்தது. இந்நாவலில் கடலாஞ்சி என்னும் கற்பனைக் கிராமமே பின்புலமாகக் குறிப்பிடப்பட்டாலும் இது வவுனியா மாவட்டத்திலுள்ள செட்டிகுளம் பிரதேசத்தையே புலப்படுத்துகின்றது.

கடலாஞ்சிக் கிராமத்தில் யாழ்ப்பாணத்தின் தீவுப் பகுதிகளிலுள்ள மக்களும் மலையகத்தோட்டத் தொழிலாளர்களும் தொழில் தேடியும், நிலம் தேடியும் வந்து குடியேறுகின்றனர். கிராமத்தின் வளர்ச்சியில் பல புதுப்பணக்காரர்கள் உருவாகின்றனர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த அரச உத்தியோகத்தர்கள் பலர் சமூகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றனர், இவர்கள் அனைவரும் அரசாங்கத்தையும் சாதாரண பொது மக்களையும் ஏமாற்றிப் பிழைப்பு நடாத்துகின்றார்கள். இதனைச் சாதாரண பொதுமக்கள் உணர்ந்து கொள்ள முடியாதவர்களாக உள்ளனர்.

இந்நிலையில் சந்தனம் என்ற இளைஞர் இளைஞர்களை விழிப்படையச் செய்து சமூக ஊழல்களுக்கு எதிராகப் போராடுகின்றான். இப்போராட்டத்தில் அவன் எதிர் நோக்கிய சிக்கல்களையும் அதிகாரிகளின் ஊழல்களையும் இந்நாவல் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

செங்கைஆழியானின் ஒருமைய வட்டங்கள் என்னும் நாவல் 1982இல் வெளிவந்தது. இந்நாவல் வவுனியா மாவட்டத்தில் செட்டிகுளம் பிரதேசத்திலுள்ள மருதங்குழி என்னும் கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டது. மருதங்குழி மதவாச்சியிலிருந்து மன்னார் செல்லும் வீதியில் சுமார் 200யார் தூரத்திலுள்ள கிராமம் என்றும் இக்கிராமத்தில் சிங்களமக்களும் தமிழ் மக்களும் இணைந்து வாழ்ந்து வருகின்றார்கள் என்றும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கதையில் ஜெயரத்ன என்ற சிங்கள முதலாளியின் மகன் சிறிசேனா, மாலினி, சோமாவதி ஆகிய இளம் பெண்களை விரும்பி அவர்களின் உறவுக்காக அலைகின்றான். மாலினி சிறிசேனாவை நம்பி ஏமாந்து வயிற்றில் கருவோடு தற்கொலை செய்து கொள்கின்றாள். சோமாவதி சிறிசேனாவைப் புறக்கணித்து விட்டு செல்லத்துரை என்ற தமிழனை விரும்பி மணஞ் செய்து கொள்கின்றாள். இத்திருமணத்தால் சிறிசேனாவுக்கும் செல்லத்துரைக்கும் பகைமை உருவாகின்றது. சிறிசேனா தமிழர்களுக்கு எதிரான இனப்பகைமை உணர்வைத் தூண்டிவிட முயற்சி செய்கின்றான். எனினும் ஜெயரத்ன முதலாளியின் இனவாதமற்ற போக்கினால் மருதங்குழியில் இனக்கலவரம் ஏற்படாமல் தடுக்கப்படுகின்றது.

சிறிசேனா செல்லத்துரையையும் சோமாவதியையும் அழிக்கும் நோக்குடன் அவர்களின் குடிசைக்குத் தீ வைக்கின்றான். குடிசையும் உள்ளே நித்திரையில் இருந்த குழந்தையும் எரிந்து அழிகின்றன. சிறிசேனாவின் கொடுமைகளால் பாதிக்கப்பட்ட செல்லத்துரை அவனைப்பழிவாங்காமல் ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றுகின்றான். இதனால் சிறிசேனா தனது தவறினை உணர்ந்து கொள்கின்றான். மருதங்குழியில் மீண்டும் இன ஒற்றுமை வலுவடைகின்றது.

செங்கை ஆழியானின் மற்றொரு படைப்பான யானை என்பது 1977இல் வெளிவந்தது. இது காதலியைத் தனது கண்ணென்றிரே கொன்ற மதயானையொன்றைப் பழிவாங்கும் நோக்குடன் காடுமேடெல்லாம் தேடியலையும் செங்காரன் என்ற

இளைஞர்களின் கதை. தம்பலகாமத்திலிருந்து செட்டிகுளம் வரை இவன் யானையைத் தேடியலைகின்றான். இவனது பாதையில் வவுனியா மாவட்டத்தின் சில பகுதிகள் வருகின்றனவே தவிர வேறு எந்த வகையிலும் இதனை வன்னிப்பிரதேசத்திற்குரிய நாவலாகக் கொள்ள முடியாது. மேலும் இப்படைப்பு ஒரு புவியியல் விவரணச் சித்திரமாகவே அமைவதால் இதனை நாவல் என்று கொள்ள வேண்டியதில்லை.

செங்கை ஆழியானின் கனவுகள் கற்பனைகள் ஆசைகள் என்னும் நாவல் 1981இல் வெளிவந்தது. இந்நாவலில் மரைநின்றகுளம் என்ற விவசாயக்கிராமம் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது. குளமும் விவசாய வாழ்வும் வன்னிக்குரிய பின்புலமாக இருப்பினும் இது கற்பனையான சித்திரிப்பே.

இவ்வாறே ஒ அந்த அழகிய பழைய உலகம் என்னும் நாவலிலும் அறுகுவெளி என்னும் விவசாயக் கிராமம் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது. இதுவும் விவசாயவாழ்வோடு இணைந்த கிராமியக் களம் என்பதால் வன்னிப் பிரதேசம் போலக் காணப்பட்டாலும் இது கற்பனையான சித்திரிப்பே. எனவே இவற்றை வன்னிப்பிரதேசத்திற்குரிய நாவல்களாகக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை.

செ. கணேசலிங்கனின் மண்ணும் மக்களும் என்னும் நாவல் 1970இல் வெளிவந்தது. இந்நாவல் கதையமைப்பால் விவசாயிகளது போராட்டத்தைச் சித்திரிக்கின்றது. விவசாயிகள் தொடர்பான கதை என்பதால் இதன் களம் வன்னிப்பிரதேசம் எனக்கருதப்படலாம். நாவலில் அரசங்குடி, பழங்குடியிருப்பு ஆகிய

கற்பனைக் கிராமங்களே சுட்ப்படுகின்றன. ஆனால் இக்கிராமங்களின் பிரதேச மண் வாசனை, பண் பாட்டம் சங்கள் முதலியன எடுத்துக்காட்டப்படவில்லை. கசூபிஸ் நடைபெறும் நிலவுடைமையாளருக்கெதிரான போராட்டமும் ஒரு கற்பனைப் போராட்டமே. எனவே இந்நாவலையும் வன்னிப்பிரதேசத்திற்குரிய நாவலாகக் கொள்ள முடியாது.

மணிவாணனின் யுகசந்தி என்னும் நாவல் வன்னிப்பிரதேசத்திலிருந்து 1969இல் வெளிவந்தது. இந்நாவலிலும் பிரதேச மண் வாசனையுடன் பொருந்தாத ஒரு குடும்பக்கதையே கூறப்படுகின்றது. எனவே இதனையும் வன்னிப்பிரதேச நாவல் எனக்கூறமுடியாது.

மூல்லைமணியின் வன்னியர் திலகம் என்னும் வரலாற்று நாவல் 1998 இல் வெளிவந்தது. இந்நாவலில் வன்னியை ஆட்சி செய்த கயிலைவன்னியனின் வரலாறு கற்பனை கலந்து காதல் சுவையுடன் சேர்த்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. வன்னிப்பிரதேசத்தில் வாய்மொழியாகவுள்ள ஆனையை அடக்கிய அரியாத்தையின் கதையும் நாவலில் எடுத்தாளப்படுகின்றது. இந் நாவலினுடாக வன்னிப்பிரதேசத்தின் தொன்மை வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் சிலவற்றை மீட்டுப்பார்க்க முடியும். எனினும் இவ்வரலாற்றுச் சம்பவங்களின் உண்மைநிலை மேலும் ஆய்வுக்குரியனவே. இங்கு வரலாற்றுச் சம்பவங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுவதால் பிரதேச மண் வாசனை பெரிதுபடுத்தப் படவில்லை. இந்நாவல் தனி நிலை ஆய்வுக்குரியதாகும்.

கிளிநோச்சி மாவட்டம் சார்ந்தவை

கிளிநோச்சி, பரந்தன் ஆகிய குடியேற்றப்பிரதேசங்களைக் களமாகக் கொண்டு நாவல் இலக்கியம் படைத்தவர்களுள் தாமரைச்செல்வி முக்கியமான ஒருவர். தாமரைச்செல்வி என்னும் புனைபெயரில் இலக்கியம் படைக்கும் திருமதி. ரதிதேவி- கந்தசாமி கிளிநோச்சிப்பிரதேசத்திலுள்ள குமரபுரத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யாழ்ப்பாணம் இந்துமகளிர் கல்லூரியில் படித்தவர். சிறுகதை, நாவல் என்ற வகையில் இதுவரை எட்டு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

இவரது முதல் நாவலான சமைகள் என்பது 1977இல் வீரகேசரி பிரசுரமாக வெளிவந்தது. இந் நாவல் கிளிநோச்சி மாவட்டத்திலுள்ள பரந்தன், குமரபுரம் ஆகிய குடியேற்றக் கிராமங்களைக் களமாகக் கொண்டதாகும். இப்பிரதேசங்களைக் களமாகக் கொண்டு வெளிவந்த முதல் நாவலும் இதுவே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நாவலின் கதைப்போக்கில், மிகவும் சிறியதொரு வயல் நிலத்தை நம்பி வாழ்கின்ற ஏழை விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்த செந்தில் பெரியக்கா, சின்னக்கா, தங்கை என மூன்று பெண்கள் வீட்டில் இருக்கின்றார்களே என்ற பொறுப்புணர்வில்லாமல் விளையாடித்தியும் இளைஞர். அவனும் தனது வயதுக்கேற்ப நல்ல ஆடையணிய வேண்டும், வசதியான வீட்டில் வாழ வேண்டும் என்றெல்லாம் ஆசைப்பட்டவன் தான். ஆனால் அவனது குடும்பநிலை இதற்கெல்லாம் இடந்தரவில்லை. அண்ணன்

கதிரேசனின் சுயநலப்போக்கால் செந்தில் அவனோடு முரண்படுகின்றான். தந்தையும் இல்லாத நிலையில் குடும்பத்தில் முத்தவனான கதிரேசனின் பேச்சுக்கு தாய் உட்பட எல்லோருமே கட்டுப்படுகின்றனர். செந்தில் பொறுப்பில்லாதவன் என ஒதுக்கப்படுகின்றான்.

செந்தில் நண்பன் செல்வராசனுடன் மிளகாய் வாங்கச் சென்ற இடத்தில் இராமநாதனின் தனிப்பட்ட கடிதத்தை வாசித்து இராமநாதனின் வெறுப்பைச் சம்பாதிக்கின்றான். பின்னர் செந்திலின் பெரியக்காவைப்பெண்பார்க்க வந்த இராமநாதன் அவன் செந்திலின் அக்கா என்பதால் திருமணத்திற்கு உடன்பட மறுக்கின்றான். இதனால் செந்தில் வீட்டில் உள்ளவர்களின் வெறுப்பைத் தேடிக்கொள்கின்றான்.

மாமாவின் மகள் சுதாவுக்கு செல்வராசன் காதல் கடிதம் எழுத செந்தில் உதவுகின்றான். இதனால் மாமாவின் பகையையும் தேடிக்கொள்கின்றான். இதனால் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி வவுனியாவில் முருகேசவின் தோட்டத்தில் தங்கி வேலை செய்கின்றான். அங்கும் மிளகாய் கொடுக்க வந்த வியாபாரிகளோடு முரண்பட்டு முருகேசவின் அதிருப்திக்கு உள்ளாகின்றான். பின்னர் செல்வராசனின் முயற்சியால் மீண்டும் வீட்டுக்கு வருகின்றான்.

வீட்டில் இரண்டாம் முறையும் பெரியக்காவின் திருமணம் செந்திலால் தடைப்படுகின்றது. கோயில் திருவிழாவில் தீபாவைக் கேலிசெய்தவர்களுடன் சண்டையிட்டு பொலிசாரிடம் அகப்படுகின்றான். பொலிசில் இவனைப் பிணைஞ்சுத்த மாமா குடும்பங்கே வேண்டாம் என ஒதுங்கி விடுகின்றார்.

செந்திலைப் பழிவாங்கும் நோக்கில் திருவிழாவில் சண்டையிட்டவர்கள் செந்தில் காவல்காத்த சூட்டிற்கு நெருப்பு வைக்கின்றனர். அண்ணன் செந்திலின் மீது பழி சுமத்துகின்றான். மீண்டும் வீட்டைவிட்டு வெளியேறுகின்றான்.

வவுனியாவில் இவன் வேலை செய்த தோட்டத்தில் கூலியாளாக நின்ற குடிகாரனான பாலனை பெரியக்காவுக்கு நிச்சயித்ததை அறிந்து அதைத் தடுக்கும் நோக்கத்துடன் வீட்டுக்கு வருகின்றான். நிச்சயித்த திருமணத்தை நிறுத்தித் தானே குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்று தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றான்.

ஒரு ஏழைவிவசாயக் குடும்பத்தின் சாதாரண கதையாகவே இது அமைந்துள்ளது. களம் கிளிநோச்சிப் பிரதேசமே தவிர மண்ணுக்குரிய சமூக பண்பாட்டு அம்சங்கள் முதன்மைப் படுத்தப்படவில்லை.

தாமரைச்செல்வியின் மற்றொரு படைப்பு விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி. இந்நாவல் 1992இல் யாழ்ப்பாணம் மீரா வெளியிடாக வெளிவந்தது. கிளிநோச்சிப் பிரதேசத்தில் சாதாரண ஏழைவிவசாயியான முருகேசுவின் குடும்பத்தை மையமாகக் கொண்டு போர்க்காலப்பின்னணியில் கதை எழுதப்பட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள அரசு அதிகாரியான செந்தில்நாதன் கிளிநோச்சியில் குடியேற்றத்திட்டத்தில் காணியைப் பெற்றுக் கொள்கின்றார். பதவிவழிவந்த செல்வாக்கினால் காணியைப் பெற்றுக்கொண்டவருக்கு அக்காணியில் குடியேறி விவசாயம் செய்யும் தேவையோ வசதியோ இருக்கவில்லை. இதனால் நிலமற்ற ஏழை விவசாயியான முருகேசுவைத் தனது காணியில்

குடியேற்றுகின்றார். முருகேசவின் கடின உழைப்பால் காடாக இருந்த காணி வளம்பெறுகின்றது. செந்தில்நாதன் அடிக்கடிவந்து தனது உரிமையை நிலைநாட்டும் வகையில் தேங்காய், வாழைக்குலைகள் முதலியவற்றை எடுத்துச் செல்வார். முருகேசவின் உழைப்பில் சுகம் கண்ட செந்தில்நாதன் வளமான நிலமாக மாற்றப்பட்ட காணியைத் தனது மகனுக்கு வழங்குகின்றார். ஆனால் மகன் போராளியாக இருந்து முருகேச குடும்பத்தை அறிந்து கொண்டவன் இதனால் தந்தையின் சுயநலத்தைப் புறக்கணித்துவிட்டுக் காணியை முருகேச குடும்பத்திற்கே வழங்குகின்றான். இவ்வாறான கதைப்போக்கில் யுத்த காலத்தில் ஏற்பட்ட பல்வேறு துண்பங்களும் இடையிடையே காட்டப்படுகின்றன.

பணம் படைத்தவர்களும் அரச செல்வாக்குள்ளவர்களும் குடியேற்றத்திட்டங்களில் இலகுவாகக் காணியைப்பெற்றுப்பின் ஏழை விவசாயிகளை அவற்றில் குத்தகைக்கு குடியேற்றி அவர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டும் கொடுமை கிளிநோச்சி விவசாயப் பிரதேசத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு கொடுமைதான் அந்த வரலாறு இங்கே போர்க்காலப் பின்னணியோடு பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

தாமரைச்செல்வியின் மற்றொரு படைப்பான தாகம் என்பது 1993இல் வெளிவந்தது. இந்நாவலின் களமும் கிளிநோச்சி மாவட்டப்பரந்தன் பிரதேசமே. நாவல் முழுவதும் போர்க்காலப் பின்னணியையே சித்திரிப்பதாகவுள்ளது. சதானந்தன் பரந்தனில் மோட்டார் சயிக்கிள் பழுது பார்க்கும் கறாச் ஒன்றை நடாத்திவருபவன்.

யுத்தம் அவனின் கறாச்சை முற்றாக அழித்துவிடுகின்றது. அது அழிந்தகையோடு அந்த நிலத்தையும் கட்டடத்தையும் அவனுக்கு கடனுக்கு விற்றவர் மீதிப்பணத்திற்காக வந்து நிற்கின்றார். கறாச்சில் பழுதுபார்ப்பதற்காக விடப்பட்டு காணாமற்போன மோட்டார் சயிக்கிள்களின் உரிமையாளர்கள் சிலர் நட்டாடுகேட்டு வந்து நிற்கின்றார்கள், இத்தனை சுமைகளின் மத்தியிலும் மாமியின் மகள் மனோகரியைத் திருமணம் செய்துகொள் என்று அவனின் தாய் நெருக்குகின்றாள். மனோகரி வீட்டாரோ படித்து ஆசிரியையாகத் தொழில் புரியும் மனோகரிக்கு வெளிநாட்டு மணமகனை நிச்சயிக்கின்றனர், இத்தகைய நெருக்கடியான சூழலில் சதானந்தன் மனோகரியின் சகோதரன் தேவாவிடம் தனது விருப்பத்தைக் கூறுகின்றான். மனோகரி இதற்கு உடன் பட்டால் அவளைச் சதானந் தனுக்கு மணம் முடித்துவைப்பதாகக் கூறிவிட்டுச் சென்ற தேவா மனோகரியைச் சுந்திக்கமுன்னாரே கிளாலியில் படுகொலை செய்யப்பட்டுவிடுகின்றான். இதனால் சதானந்தனின் தாகம் தணியாத தாகமாகவே அமைந்து விடுகின்றது.

போர்க்காலப் பிரச்சினைகள் பலவற்றையும் இணைத்து இந்நாவல் எழுதப்பட்டுள்ளது. நாவலின் களம் பரந்தன், கணேசபுரம் என அமைந்தாலும் இது போர்க்காலச் சூழலில் உள்ள பொதுவான கதையாகவே காணப்படுகின்றது. இதனால் கிளிநோச்சி மாவட்டத்திற்குரிய கதையாக மட்டும் இதனைக் கருத வேண்டியதில்லை.

தாமரைச்செல்வியின் பச்சைவயல் கனவு என்னும் நாவல் கிளிநோச்சிப் பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்டது. 2004 இல் வெளிவந்த இந்நாவலும் போர்க்காலப் பின்னணியிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது. கிளிநோச்சி மாவட்டத்தில் ஆரம்ப காலத்தில் குடியேறியமக்கள் அனுபவித்த துன்பங்கள், அத்துன்பங்களோடு வாழ்ந்து வந்தபோது நாட்டில் ஏற்பட்ட யுத்தம் கொடுத்த அவலங்கள், ஆணையிறவுப் பாதை முடப்பட்டதால் ஏற்பட்ட கஷ்டங்கள், இராணுவநெருக்கடிகள் அனைத்தும் எடுத்துக் கூடப்படுகின்றன. ஆணையிறவுத்தளம் வீற்றுத் து பாதை திறக்கப்படுவது வரை கதை தொடர்ந்து கூறப்படுகின்றது.

பொதுவாக இந்நாவலும் போர்க்காலச் சூழலின் பொதுவான துன்பங்களையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

கிளிநோச்சிப் பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்டு செங்கை ஆழியான் மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து என்னும் நாவலை எழுதியுள்ளார். 1989 இல் யாழ்ப்பாணம் வரதர் வெளியீடாக இந்நாவல் வெளிவந்தது. இந்நாவலில் இரண்மடுக்குளம் உருவாக்கப்பட்ட வரலாறும் அங்கு மக்கள் குடியேறியதும் காட்டப்படுகின்றது. காடாக விலங்குகள் நிறைந்தும் நுளம்புகள் பெருகியும் தொற்றுநோய்கள் மலிந்தும் காணப்பட்ட கிளிநோச்சிப் பிரதேசத்தில் இரண்மடுக்குள நிர்மாணத்துடன் யாழ்ப்பாணமக்கள் குறிப்பாக யாழ் தீவுகமக்கள் சென்று குடியேறி இப்பிரதேசத்தை வளம்படுத்திய வரலாறு இங்கு காட்டப்படுகின்றது.

கதையில், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த முத்தையா என்ற இளைஞன் கென்னடி என்ற வெள்ளைக்காரத்துரையுடன் குளவேலைக்காக கிளிநோச்சிக்கு வருகிறான்; அங்கு காட்டின் மத்தியில் உள்ள குடிசையொன்றில் சிவபாக்கியத்தைக் கண்டு காதலித்து அவளைத் திருமணம் செய்ய முடிவு செய்கின்றான்; சிவபாக்கியம் திருமணமாக முன்னரே கருத்தரிக்கின்றாள்; முத்தையா தாயின் சுகயீனம் காரணமாக அவசரமாக யாழ்ப்பாணம் செல்கிறான்; அங்கு தாயின் வேண்டுகோளுக்காக அன்னத்தைத் திருமணம் செய்கிறான், சிவபாக்கியம். ஏமாற்றப்படுகின்றாள்; பின்னர் ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றுவிட்டுத் தற்கொலை செய்து கொள்கின்றாள். முத்தையா வயதான காலத்தில் சிவபாக்கியத்தின் நிலையை அறிந்து கொள்கின்றார். அவளின் வயிற்றில் பிறந்த பெண்ணைத் தெரிந்துகொண்டு அவளின் கண்முன்னாலேயே இறக்கின்றார். இவ்வாறான காதல் சோகம் நிறைந்த கதையினாடாகவே வரலாறு எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது.

கிளிநோச்சி மாவட்டத்தின் மன்னார்ப்புறமாகவுள்ள முழங்காவில் கிராமத்தைக் களமாகக்கொண்டு து. வைத்திலிங்கம் “ஒரு திட்டம் மூடப்படுகிறது” என்னும் குறுநாவலை எழுதியுள்ளார். இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன் ஞாபகார்த்த குறுநாவல் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்ற இக்குறுநாவல் 1990இல் கொக்குவில் கல்யாணி பிரசரமாக வெளியிடப் பட்டுள்ளது. இதன் ஆசிரியரான து. வைத்திலிங்கம் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்; அரசு நிர்வாக சேவையில் நீண்டகாலமாகப்

பணியாற்றியவர்; சிறுகதை ஆசிரியராகப் பலராலும் அறியப்பட்டவர்; உதவி அரசாங்க அதிபராகப் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் கடமையாற்றியதால் ஏற்பட்ட அனுபவம் இக்குறுநாவலில் புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

இக்குறுநாவலில் முழங்காவில் கிராமத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட படித்த பெண்களுக்கான விவசாயக் குடியேற்றத்திட்டம் அரசியல் வாதிகளின் சுயநலப்போக்கால் மூடப்பட்டகதை கூறப்படுகின்றது; எனினும் நாவலில் முழங்காவில் என்பது பூஞ்சோலை என்னும் கற்பனைப்பெயராலேயே சுடப்படுகின்றது. பூஞ்சோலைக்கிராமத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட படித்தபெண்களுக்கான விவசாயக் குடியேற்றத் திட்டத்திற்கு பூமணி தலைவியாகத் தெரிவு செய்யப்படுகின்றாள். தொகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினரின் ஆதரவாளனாக இருந்த பரமலிங்கம் பூஞ்சோலையில் செல்வாக்குள் பெருமனிதனாக மாறுகின்றான். அவனது சிபார்சையே பாராளுமன்ற உறுப்பினர் எதிர்பார்ப்பதால் அவனின் செல்வாக்கு அதிகரிக்கின்றது. பரமலிங்கத்தின் சிபார்சால் படித்த இளைஞரான அரசுகேசரிக்கு பூஞ்சோலையில் அபிவிருத்தி உத்தியோகத்துர் பதவி கிடைக்கின்றது. பதவியைப் பெற்றுக்கொண்ட அரசுகேசரி பரமலிங்கத்தையும் பாராளுமன்ற உறுப்பினரையும் ஓரங்கட்டிலிட்டு ஆளுங்கட்சி அமைச்சரின் ஆதரவாளனாக மாறி விடுகின்றான். அரசுகேசரியின் பக்கம் இளைஞர்களும் பூஞ்சோலைக் கிராமத்தவர்களிற் பலரும் சேர்ந்து கொள்கின்றனர். அரசுகேசரி தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி மக்களைச் சுரண்டுகின்றான். அரசுகேசரியை எதிர்த்த உதவி அரசாங்க அதிபர் அமைச்சரால் இடமாற்றும் செய்யப்படுகின்றார்.

அரசுகேசரியின் எதேசுசாதிகாரப் போக்கால் குடியேற்றத் திட்டம் செயற்படமுடியாமற்போகின்றது. திட்டத்தின் தலைவியான பூமணி புறக்கணிக்கப்படுகின்றாள்.

பூமணியைப் புறக்கணித்த அரசுகேசரி அவளின் பணிகளைக் கணகலட்சமியிடம் கொடுக்கின்றான். கணகலட்சமி அரசுகேசரியின் ஊழல்களுக்குத் துணைபோகின்றாள். இத்தகைய நிலையில் பாராஞ்மன்றத்தேர்தல் வருகின்றது. அமைச்சரின் கட்சி தோல் வியடைகின்றது. ஆட்சி மாற்றத் தோடு குடியேற்றத்திட்டமும் கைவிடப்படுகின்றது. இதனை நம்பியிருந்த பூமணி போன்ற பெண்கள் மனமுடைந்து போகின்றனர்.

முடிவாக, வன்னிப்பிரதேசத்தின் எல்லைகள் காலத்திற்குக் காலம் மாறிவந்துள்ளன. இம்மாற்றம் சமூகபண் பாட்டு அடிப்படையிலன்றி அரசியல், நிர்வாகத் தேவைகளின் பொருட்டே மேற்கொள்ளப்பட்டன. எனவே வன்னி எனக்கூறும் போது உணரப்படுகின்ற சமூக பண்பாட்டு உணர்வினைத் தற்போதைய வன்னிப்பெருநில எல்லைமுழுவதற்குள்ளும் காணமுடியாது. இதனால் இந்த எல்லைக்குள் இருந்து வளிவருகின்ற நாவல்கள் அனைத்தும் வன்னிக்குரிய பண்பாட்டுனார். வினைப் புலப்படுத்துவனவாக அமையும் என எதிர்பார்க்க முடியாது. இதனாலேயே வன்னிப்பிரதேச நாவல்களை மாவட்ட அடிப்படையில் வகுத்து நோக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இவ்வாறு நோக்கியபோது கிளிநோச்சி மாவட்டம் சார்ந்த நாவல்களில் வன்னிக்குரிய பண்பாட்டுணர்வு காணப்படாமையால் அவை ஏனையவற்றிலிருந்தும் தனித்து நிற்பது புலனாகியது. வவுனியா,

முல்லைத்தீவு ஆகிய பிரதேசங்களில் கண்ணிமை கழியாத வன்னிக் கிராமங்கள் பல இன்றும் காணப்படுகின்றன. பாலமனோகரனின் நிலக்கிளி இத்தகைய கிராமமொன்றையே களமாகக் கொண்டது. வவுனியா மாவட்டத் தின் எல்லைக்குள்ளும் இது போன்ற பல கிராமங்கள் உள்ளன. இவற்றின் பண்பாட்டு ஒருமையைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் இதுவரை எந்தவொரு நாவலும் எழுதப்படவில்லை. எழுதப்படாத அந்த நாவலை எழுதமுற்படுகின்ற படைப்பாளி பிரதேச நாவலுக் கான தன்மைகளை உணர்ந்து பிரதேசத் தின் சமூகபண்பாட்டு அம்சங்களைச் சிந்தாமல் சிதறாமல் சித்திரிக்கும் போது வன்னிப் பிரதேசத்தினைப் புலப்படுத்தும் தக்கதொரு நாவல் உருவாகலாம். அந்த நாவலுக்காகக் காத்திருப்போம்.

நாவல்களின் வெளியீடு விபரம்

1. கலாநிதி, கலை1 கதிர்க்காடு முடிவு, அடி 1942. ப.75
2. அ. பாலமணோகரன், நிலக்கிளி, 1973,
வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு
3. " , குமாரபுரம், 1975,
வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
4. " , நந்தாவதி, 1985,
சோழ புத்தக நிலையம்,
மதுரை.
5. முல்லைமணி மல்லிகை வனம், 1983,
சோழபுத்தக நிலையம், மதுரை
6. " , மழைக்கோலம், 2003, பிரியா
பிரசரம், மட்டக்களப்பு.
7. " , கழகஞ்சோலை, 2000,
முல்லைவெளியீடு, வடுனியா.
8. முல்லையூரான் குங்குமம், 1985,
சோழபுத்தக நிலையம்,
மதுரை.

9. செங்கை ஆழியான் காட்டாறு, 1977,
வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு.
10. „, ஒருமையவட்டங்கள், 1982,
நியூசெஞ்சரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
11. „, யானை, 1978,
வரதர் வெளியீடு,
யாழ்ப்பாணம்.
12. „, கனவுகள் கற்பனைகள்
ஆசைகள் 1981
வீரகேசரி வெளியீடு. கொழும்பு.
13. „, ஓரங்க அழகிய பழைய உலகம்
1984, ரஜனி வெளியீடு,
யாழ்ப்பாணம்.
14. செ. கணேசலிங்கன் மண்ணும் மக்களும், 1970,
பாரிநிலையம், சென்னை.
15. மணிவாணன் யுகசந்தி, 1972,
வீரகேசரி வெளியீடு. கொழும்பு.
16. முல்லைமணி வன்னியர் திலகம். 1998,
முத்தமிழ்க்கலாமன்றம்,
வவுனியா.

17. தாமரச்செல்வி சுமைகள், 1977, து. காம்பு. வீரகேசரி வெளியீடு. கொழும்பு.
18. „, விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி, 1992, மீராவெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
19. „, தாகம், 1993, மீராவெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
20. „, பச்சைவயல் கனவு, 2004, சுப்ரம் பிரசராலயம், பரந்தன்.
21. செங்கைஆழியான் மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து, 1989, வரதர் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
22. து. வைத்திலிங்கம் ஒரு திட்டம் முடப்படுகிறது, 1990, கல்யாணி பிரசரம், கொக்குவில், யாழ்ப்பாணம்.

3. வன்னிப் பிரதேச நாவல்கள் புலப்படுத்தும் சமுதாயப் பிரச்சினைகள்

சமூக பொருளாதார அடிப்படையில் நோக்கும் போது வன்னிப்பிரதேசம் குளமும் குளம் சார்ந்த குடியிருப்புக்களையும் கடலும் கடல் சார்ந்த குடியிருப்புக்களையும் கொண்ட பிரதேசமாகவே காணப்படுகின்றது. வன்னிப்பிரதேச மக்களின் பிரதானமான பொருளாதார நடவடிக்கையாக விளங்குவது விவசாயமே எனினும் கடல் சார்ந்த பகுதிகளிலுள்ள மக்கள் மீன்பிடித் தொழிலையும் தமது பிரதானமான தொழிலாக மேற்கொண்டு வருகின்றனர். வன்னிப்பிரதேச விவசாயிகள் பெரும்பாலும் சிறிய அளவு நிலங்களையே சொந்தமாக வைத்திருக்கின்றனர். இதனால் வன்னியில் விவசாய பொருளாதார வாழ்க்கையினை வாழ்கின்ற எவரும் நிலச் சுவாந்தர்களாக இருப்பதில்லை, அவ்வாறே மீன்பிடித் தொழிலும் பாரிய உற்பத்தித் தொழிலாக இங்கு வளர்ச்சி பெறாததினால் அங்கும் பெரும் முதலாளிகளைக் காண முடியாது. இதனால் வன்னியின் சமூகஅமைப்பில் நடுத்தர வர்க்கக் குடும்பங்களையும் ஏழை விவசாயிகளையும் நிலமற்ற கூலித் தொழிலாளர்களையுமே காண முடிகின்றது. இங்கு யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் உள்ளது போன்ற ஒரு அதிகார வர்க்கத்தினைக் காண முடியாது.

விவசாய உற்பத்தியே பிரதான பொருளாதார நடவடிக்கையாக இருப்பதால் இவர்களிடம் கூட்டு வாழ்வுக்கான அடிப்படைப் பண்புகள் சிலவும் காணப்படுகின்றன. திருமண உறவுகள் பெரும்பாலும் இரத்த உறவுக் குடும்பங்களினுள்ளேயே

மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. சொத்துக்களில் ஆண்பிள்ளைகளுக்கும் உரிய பங்கு வழங்கப்படுகின்றது. வயல் நிலங்களும் கால்நடைகளுமே இவர்களின் பிரதானமான சொத்துக்களாகும் பணப்பொருளாதாரத்தின் தாக்கம் குறைவாகவே இருப்பதால் சீதனமாகப் பணத்தை வழங்கும் நடைமுறை அரிதாகவே காணப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் சீதனம், நன்கொடை என்ற பெயர்களில் பெருமளவு பணம் பெண்வீட்டாரிடமிருந்து பெறப்படுவது வழக்கம். இதுவே திருமணத்தை நிச்சயிக்கும் பிரதான சக்தியாகவும் விளங்குகின்றது. ஆனால் வன்னிச் சமூகத்தில் இத்தகைய நடைமுறையினைக் காணமுடியாது. இங்கு சீதனம், ஒரு சமுதாயப் பிரச்சினையாக உருவாகவில்லை.

வன்னிக் கிராமங்களில் வாழ்கின்ற மக்களைப் பல்வேறு சாதிப்பிரிவினராக அடையாளங் காணலாம். கிராமங்களில் பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு சாதியினரும் தனித்தனிக் குழுக்களாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர். காணலாம். பல்வேறு சாதிக்குழுக்கள் காணப்பட்டாலும் எந்தவொரு சாதிக்குழுவும் இன்னொரு சாதிக்குழுவினை அடக்கி ஒடுக்கி அடிமைப்படுத்தி வாழ்கின்ற நிலையினை இங்கு காணமுடியாது. சாதியின் பெயரால் எவரது சமூக உரிமையும் மறுக்கப்பட்டதற்கான வரலாற்றுப் பதிவுகள் இங்கு இல்லை. இதனால் வன்னிப்பிரதேசத்தில் சாதியம் சார்ந்த சமுதாயப் பிரச்சினைகள் உருவாகவில்லை.

வன்னிப் பிரதேச மக்கள் எதிர் நோக்குகின்ற பொதுவான பிரச்சினையாக இருப்பவை வறுமையும் போதிய கல்வி வாய்ப்பின்மையுமே இதனைச் சாதகமாகக் கொண்டே புதிய பணக்காரர்களும் அரசு அதிகாரிகளும் இம்மக்களைப் பல்வேறு ம. கிரகுநாதன்

வழிகளிலும் சுரண்டிப் பிழைக்கின்றார்கள். இதனால் இம்மக்கள் அனுபவித்து வருகின்ற துபங்கள் பலவற்றையும் வன்னிப்பிரதேச நாவலாசிரியர்கள் சிலர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

வன்னிப்பிரதேசத்தின் மண்வாசனயைப் புலப்படுத்தும் வகையில் எழுதப்பட்ட முதல் நாவலான ஆ. பாலமணோகரனின் நிலக்கிளியில் ஏழை விவசாயிகளின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்கள் ஆங்காங்கே சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றன. கோணாமலையர் ஒரு சிறிய விவசாயி, பருவமழையை நம்பிப் பயிர் செய்வர், பருவமழை பொய்த்து பயிர்கள் அழிந்துபோக மலையரின் வாழ்க்கையிலும் வறுமையும் வரட்சியும் குடிகொள்கின்றன. அவரின் கதியற்ற நிலையை ஆசிரியர் பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

“காய்ந்துபோன தன் வளவுக்குள், மனதிலும் வரட்சி நிறையப் பிரமை பிடித்தவராய் அமர்ந்திருந்தார் மலையர். வேளாண்மையில் ஒரு சதமேனும் மிஞ்சவில்லை. எருதுகளையும் வண்டிலையும் எஞ்சியிருந்த மாடு கன்றையும் விற்றுப் பணமாக்கிய போதும் மலையாக வளர்ந்திருந்த கடனில் ஒரு பகுதியைத்தானும் அவரால் தீர்க்க முடியவில்லை.¹

பருவமழையை நம்பி ஏழாற்றுமடைந்து வறுமையோடு நிற்கும் ஏழை விவசாயிகளுக்கு வட்டிக்குப் பணம் கொடுத்தும் ஈட்டிற்குப் பணம் கொடுத்தும் அவர்களைச் சுரண்டி வாழ்கின்ற பணக்காரர்கள் சிலரும் இக்கிராமங்களில் இருந்திருக்கின்றார்கள். மலையர் தனது கடன் சுமையைக் குறைப்பதற்காக தனது வயல் நிலத்தை சின்னத்தம்பியிடம் ஈடுவைத்துப் பணம் பெறுகின்றார். ஆனால் குறித்த தவணைக்குள் முதலையும் வட்டியையும் கொடுத்து ஈட்டை மீள மலையரால் முடியவில்லை. இதனால் சின்னத்தம்பி மலையரின்

வயலை முஸ்லைத்தீவுச் சம்மாட்டிக்கு விற்று விடுகின்றார். மலையார் வயலை இழந்து மனமுடைந்து உயிரை விடுகின்றார்.

பணக்காரர்கள் ஏழை விவசாயிகளின் உழைப்பைச் சுரண்டுவது போலச் சிலர் பெண்களின் கற்பையும் சுரண்டுகின்றார்கள். மலேரியாத் தடுப்பிற்கு நூல்பெண்ணை விசிறவந்த உத்தியோகத்தன் ஒருவனால் முத்தம்மா கெடுக்கப்படுகின்றாள். இதனால் அவள் திருமணமாகாமலே ஒரு பெண்குழந்தையைப் பெற்று விடுகின்றாள். அவளே பதஞ்சலி, பதஞ்சலி கதிராமனை மனஞ் செய்த பின்னர் தண்ணீருற்றில் இருந்து வந்த ஆசிரியர் சுந்தரவிங்கத்தால் பாலியல் சுரண்டலுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றாள். கற்பு என்றால் என்ன என்பதையே அறியாத பதஞ்சலிக்கு சுந்தரவிங்கத்தின் உறவு அதைப் புரிய வைக்கின்றது. எனவே இப்பெண்களின் அறியாமையே அவர்கள் பாலியல் ரீதியாகச் சுரண்டப்படுவதற்கு வாய்ப்பைக் கொடுக்கின்றது.

பாலமனோகரனின் குமாரபூரம் என்னும் நாவலில் ஜிந்து பெண்பிள்ளைகள் உள்ள குடும்பம் வறுமையால் அடைந்த துன்பம் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. வளத்தோடு வாழ்ந்த வன்னியா குடும்பம் வறுமையுற்றபோது அவர்களின் சமுகநிலை தளம்புகின்றது. ஜிந்து பெண்களும் பருவ வயதைக் கடந்தும் திருமணம் செய்ய முடியாதநிலை ஏற்படுகின்றது. மூத்தவள் சித்திராவை காதலித்த மாமனின் மகன் கங்காதரன் தந்தையின் தடையால் அவளைத் திருமணம் செய்ய முடியாத நிலை ஏற்படுகின்றது. இதனால் சித்திரா தமது குடும்ப அந்தஸ்திற்குப் பொருத்தமில்லாத இடத்தில் திருமணம் செய்ய நேரிடுகின்றது. சித்திராவின் பாட்டி வன்னிச்சியார் இத் திருமணத்தை ஏற்பாடு செய்யும் போது செல்லையா,

“நீங்கள் என்ன பறையிறியள்..? உங்கடை குலமென்ன குடும்பமென்ன? இவன்றை நிலையென்ன?”²

என்று தடுமாறுகின்றார் இதற்கு வண்ணிச்சியார்,

“உந்தக் குலம் கோத்திரக் கதையளை விடு செல்லையா! கையிலை நாலு பணமிருந்தால் மதிப்பு மரியாதையெல்லாம் தானாய் வீடு தேடி வரும்... இல்லாட்டி இந்த நாளையிலை நாயும் ஏனெண்டு எட்டிப் பார்க்காது...”³

எனக் கூறுகின்றாள். இது பணம், சொத்து இல்லாத நிலையில் சமூக அந்தஸ்தும் இருக்காது என்பதையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

ஜந்து பெண்களினதும் வறுமையினை பாலமனோகரன் விபரிக்கும் போது வன்னிப்பிரதேச ஏழைவிவசாயிகளின் பொதுவான வறுமைத்துன்பம் உணர்த்தப்படுகின்றது.

“கோடையிலே வரண்டு கிடக்கும் வன்னியின் சிறு குளங்களும் சிற்றாறுகளும் மாரி வந்துவிட்டாற் பொங்கிப் பிரவாகிக்கும். ஆனால் வன்னி வாழ் ஏழை விவசாயிகளின் வாழ்வோ மாரியில் வரண்டு விடும். சேமித்து வைக்க நெல் இல்லாத படியினாலும் சேமித்து வைத்தது பல்வேறு வழியில் கரைந்து போனதாலும் அரிசியுணவு அவர்களுக்குக் கிடைப்பது ஆழ்வரமாகிவிடும்”

வயல்களிலே செழுமையான பயிர்கள் அசைந்தாடும்! தோட்டங்களிலே வருவாய் தரும் பயிர்கள் பூத்துக்குலுங்கும் ஆனால் இவற்றை உற்பத்தி செய்பவர்களுடைய வயிறுகளோ மாரியில் காய்ந்து போய்விடும். இந்த நிலைக்குச் சித்திராவின் குடும்பம் விதிவிலக்காக இருக்கவில்லை. வறுமை அவர்களை வாட்டியது. எதுவோ கிடைப்பதைக் கொண்டு வயிற்றை நிரப்பி,

நம்பிக்கைகளினால் நெஞ்சை நிரப்பி, உழைக்கும் வேகத்தைச் சிறிதும் குறைக்காமல் பாடுபட்டனர். அந்தச் சகோதரிகள்”⁴

பாலமணோகரனின் நாவல்களில் வருகின்ற வன்னிப்பிரதேச மக்கள் அதிகமாக வெளியுலகம் தெரியாதவர்கள் தாழும் தாம் வாழும் சூழலுமே உலகம் என நினைப்பவர்கள். இவர்களின் ஆசைகளும் தேவைகளும் எளிமையானவை. அளவுக்கு அதிகமாக ஆசைப்படாததால் அவர்களின் வாழ்க்கையில் பிரச்சினைகள் எழுவது குறைவு, வாழ்க்கை பெரும்பாலும் மகிழ்ச்சியானதாகவே இருக்கின்றது. இவர்களின் எளிமையான வாழ்க்கையையும் அதிகம் ஆசைப்படாத தன்மையையும் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தும் இன்னொரு வர்க்கம் இவர்களைச் சுரண்டிப் பிழைக்கின்றது. இதை உணர்ந்து கொள்ளும் ஆற்றல் இம்மக்களிடம் இல்லை. காலப்போக்கில் ஓரளவு படித்த இளைஞர்கள் இக் கொடுமைகளை உணர்த் தலைப்பட்டதை இவரின் நந்தாவதி என்னும் நாவல் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. ஆண்டான் குளத்திற்கு வந்த ஆசிரியர் கே. பி. அந்த மக்களைப் பார்த்து,

“.... அதிகமாக வெளியுலகம் தெரியாத இவர்களுடைய தேவைகளும் ஆசைகளும் எளிமையானவை. அவை எளிமையாகவே இருப்பதனால் இலகுவில் நிறைவேறுகின்றன. எனவே அவர்கள் வாழ்வில் ஆரோக்கியத்துக்கும் சந்தோசத்துக்கும் குறைவில்லை”⁵

எனக் கூறுகின்றார். அவ்வேளையில் அவரின் மாணவனான காந்தி “வெளுத்ததெல்லாம் பாலென நினைத்து எல்லாரும் இப்படி எங்கடை பக்கத்தில் எளிமையாப் பிருக்கிற படியாத்தான் வாத்தியார். லேசில் எங்களை ஏமாத்திச் சில ஆக்கள் சுரண்டிச் சீவிக்கிறாங்கள்.

இப்படியே ஒண்டும் தெரியாமல் இருக்க அவங்கள் ஏய்ச்சு வாழுந்தன்... அதிகாரத்திலையும் பதவியிலும் உள்ளவங்கள் எங்கடை ஆக்களை நெடுகூத்தானே அடக்கி ஒடுக்கி அடிமையாய் வைச்சிருக்கிறான்கள்.... அதுக்கு முதலில்... அவங்களுக்கு உதவியாய் இருக்கிற சில கோடாலிக் காம்புகளை அடிச்சு முறிக்கோணும் சேர். குட்டக் குட்ட குனியறவனும் பேயன். குனியக் குனியக் குட்டுறவனும் பேயன் இவங்களையெல்லாம் அழிச்சால் தான் சேர் எங்கடை சமுதாயம் திருந்தும்”⁶

எனக் கூறுகின்றான். இது இளைஞர் சமுதாயத் தின் விழிப்புணர்வையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இத்தகைய மக்கள் அரசியல் வாதிகளின் இனவாதப் போக்கினாலும் ஏமாற்றப்பட்டார்கள். தேர்தல்கள் முடிந்து இனக் கலவரங்கள் ஏற்பட்டபோது அப்பாவித் தமிழ் மக்களும் சிங்கள மக்களுங் கூடப் பாதிக்கப்பட்டார்கள். வன்னிக் கிராமங்களில் தொழில் நிமித்தம் வந்த சிங்கள மக்களும் உள்ளூர் தமிழ் மக்களும் இனப்பகை எதுவுமின்றி மகிழ்ச்சியாக ஒன்றுகூடி வாழ்ந்த வாழ்க்கை இனவாத அரசியலால் பாதிக்கப்பட்டது. சிங்களவனான குணசேகரா பாதுகாப்புத்தேடி தென்னிலங்கைக்குச் செல்ல ஆயத்தமானபோது அவனின் பிரிவை விரும்பாத சிங்கராயர் அவனுக்கு

“இஞ்சைபார் குணசேகரா .. நீயோ நானோ லெச்சனுக்குத் துண்டு போடப் போகல்லை ... ஆனால் லெச்சன் கலவரம் இஞ்சை இந்தக் காட்டுக்கை கூட வந்திட்டுது. எல்லாம் இந்த லெச்சன் கேக்கிறவங்கள் செய்யிற வேலை குணசேகரா! கிராமச் சங்க லெச்சன் வந்தால் சாதிப்புறிவு சொல்லி சனத்தைக் கிளப்பி

விடுவாங்கள்..... யாழ்ப்பாணத்தான் வன்னியான் எண்டு சண்டை பிழிப்பாங்கள்... பெரிய லெச்சனிலை சிங்களவன் தமிழன் எண்டு சொல்லிச் சனத்தை விசராக்கி துண்டு போடப் பண்ணி வெண்டு போடுவாங்கள். பிறகு அவங்களெல்லாம் நல்ல சினேகிதம்.. இந்த பேய்ச் சனத்தை வெட்டுக்குத்திலை இறக்கி அழிஞ்சு போகுது⁷ எனக் கூறுவது சிங்கராயரின் இனவாத அரசியலை விரும்பாத மனநிலையினையும் இனவாதிகளால் அவர்கள் அடைந்த பாதிப்பினையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பாலமனோகரன் தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் தமிழ்க்கிராமத்தில் தொழிலின் நிமித்தமாக வாழ்ந்து வரும் சிங்கள மக்களுக்கு ஆபத்து வந்தபோது அவர்களோடு வாழ்ந்த தமிழ்மக்கள் எவ்வாறு அவர்களைப் பாதுகாக்க முற்பட்டார்கள் என் பதையும் அவர்களின் இனவாதத் திற்கு எதிரான மனோபாவத்தையும் எடுத்துக் காட்டினார். செங்கை ஆழியான தனது ஒருமைய வட்டங்கள் என்னும் நாவலில் வன்னிப்பிரதேசத்தில் சிங்கள மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் கிராமத்தில் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான வன்முறைகளைத் தடுப்பதில் சிங்கள மக்களுக்கு இருந்த இனவாதங்கடந்த மனோநிலையினை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். மருதங்குழியில் பெருமளவு சிங்களக் குடும்பங்களின் மத்தியில் ஒரு சில தமிழர்களும் முஸ்லீம்களும் வாழ்ந்து வந்தனர். இங்குள்ள கடைகள் அனைத்தும் தமிழர்களுடையவை; இதனால் ஒருசில சிங்களவர்கள் ஆத்திரப்பட்டனர். புஞ்சிபண்டா என்ற சிங்களவன் கடை போட விரும்பினான்; தமிழர்களின் கடைகள் அதற்குத் தடையாக இருந்தன; தனது மகனுக்கு கிடைக்கும் என எதிர்பார்த்த கிராம சேவகர் பதவி ஒரு தமிழனுக்குக்

கிடைத்த போதும் அவன் அதனை இனவாத உணர்வுடனேயே நோக்கினான். புஞ்சிபண்டா தனது மன அவசத்தை ஜெயரத்ன முதலாளிக்கு வெளிப்படுத்துகின்றான்.

“ தமிழனைப் போல ஒவ்வொரு கடைகளைத் தொடங்கி விட்டால் மழையைப்பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை. காட்டு மாங்குளத்தில் இருக்கிற வியாபாரக் கடைகளில் முக்கால் வாசி தெமிழன்களுக்குச் சொந்தம் எங்கிருந்தோ வந்து சிறுகடையா ஆரம்பிப்பான்கள். பிறகு பார்த்தால் ஒரு வரியத்தில் பெரிய கடையாக்கிப் போடுவான்கள். இவன்களால் சிங்களவருக்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போகுது. நான் ஒரு கடை தொடங்குவோம் என்று பார்க்கின்றேன்; காட்டு மாங்குளத்தில் கடையில்லை; எல்லாம் தெமிழன்கள்; முதலில் இவங்களைத் தூரத்த வேண்டும்.”

“.....இன்றைக்கு நான் கிராம சேவகராக இருந்த காட்டு மாங்குளத்திற்கு ஒரு தெமிழன் விதானையாராக வந்திருக்கின்றான். இது என்ன நியாயம்...? சிங்களவர்கள் அதிகமாக இருக்கிற ஒரு கிராமத்திற்குத் தெமிழன் ஒருவன் எப்படி விதானையாராக வரலாம். என் மகனுக்குத் தகுதியில்லையா? எவ்வளவு முயன்று பார்த்தேன் கிடைக்கவில்லை. ஒரு தெமிழன் எடுத்து விட்டான் இது சரியா?”⁸ புஞ்சிபண்டாவின் இன விரோதம் மிக்க வார்த்தைகளைக் கேட்ட சிங்கள முதலாளியான ஜெயரத்ன

“பொருளாதாரப் பாதிப்பு வரும்போதுதான் இன வேறுபாடு தெரியது, புஞ்சி கடைவைக்க காட்டு மாங்குளத்தில் கடையில்லை. உன் மகனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய கிராம சேவகர் வேலை இன்னொருவனுக்குக் கிடைத்துவிட்டது.... இவை இரண்டையும் கொண்டு தமிழர்களே கூடாது, தூரத்த வேண்டும் அது இது என்று முடிவுக்கு வந்திட்டாய்.”⁹

என்று புஞ்சிபண்டாவின் கருத்தை மறுத்து இனவாதமற்று நிதானமாகப் பதிலளிக்கின்றார் தொடர்ந்து புஞ்சிபண்டா “இண்டைக்கு வங்காவில் பெரிய உத்தியோகங்கள் வகிப்பது தெழிமீன் தான்...”

“எந்தத் தமிழன் குடிசையில் வாழ்கிறான்...?
எல்லோரும் கல்வீடு கார்...”¹⁰

எனத் தனது இனவாத மனோ பாவத்தையே வெளிப்படுத்துகின்றான்.

ஜெயரத்ன முதலாளியும் செல்லத்துரையும் மதவாச்சி பஸ் நிலையத்தில் நின்றபோது அங்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த அரசியல் கூட்டமொன்றில் பேசிய சிங்கள அரசியல் வாதியொருவர்.

“இது எங்கள் நாடு அபே ரட்ட இதில் வந்தேறிய மாற்றான் கள் நம் மைச் சுரண் டி வாழ் கின் றார் கள். தென்னிலங்கையில் சுருட்டுக் கடைகளையும் சிறுகடைகளையும் வைத்திருக்கும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் எங்கள் பணத்தை வடக்கே கொண்டு செல்கின்றார்கள். அவர்கள் மாடிவீடுகளில் வாழ நாங்கள் இந்த நாட்டின் ஒரேயொரு உரிமையுள்ள இனமான சிங்கள மக்கள் இன்னும் குடிசைகளில் வாழ்ந்து வருகிறோம்.

ஏன் இந்த நிலை? ஸ்ரீலங்காவின் உயர் பதவிகள் எல்லாம் தமிழர்கைகளில் நாங்கள் அவர்கள் கீழ் வேலை செய்யும் பியோன்கள் இந்த நிலை மாற்றியமைக்கப்பட்டு....”¹¹
எனத் தமிழர்களுக்கு எதிரான இனவாதப் போக்கில் பேசிக் கொண்டிருந்தார். இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சிலர் கரகோசம் செய்தார்கள். சிலர்,

“தெமினு பண்டிகளைத் தூரத்தியடிக்க வேண்டும்”¹²
என்றும் பேசிக் கொண்டார்கள். இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த
ஜெயரத்ன முதலாளி செல்லத்துரைக்கு,

“புத்தா! இந்தப் பேச்சுக்களைப் பெரிது படுத்தாதை
இனவாதம் அரசியலில் ஜெயிக்க சுலபமான வழி, இனம், மதம்,
என்று மக்களின் உணர்ச்சிகளைக் கிளறி விட்டு பாரானுமன்றச்
சீற்றுக்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் அவர்கள் எப்போதும்
கவனமாக இருப்பார்கள். அடிபடுகிறது நாங்கள் தான் ஆயிரமாயிரம்
ஆண்டுகளாக இங்கே சிங்களவரும் தமிழரும் ஒற்றுமையாக
வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். வரலாறு சரிவரப்புரியவில்லை. இந்த
மக்கள் இப்படித்தான், புத்தா, தென்னை மரத்தில் வந்து இருந்த
காகம் தான் எங்கள் வறுமைக்குக் காரணம் என்று ஒரு அரசியல்
வாதி சொன்னால் மக்கள் எல்லாரும் நம்பிக் காகத்தை அழிக்கப்
பறப்பட்டு விடுவார்கள்....”¹³

என்று இனவாத அரசியல் வாதிகளின் தவறினையும் அப்பாவிச்
சிங்கள மக்களின் நிலையினையும் எடுத்துக் கூறுகின்றார்.
செல்லும் வழியில் கூட்டமாகப் பறந்து செல்லும் நீர்க்காகங்களைக்
கண்டபோது ஜெயரத்ன முதலாளி,

“இந்தப் பறவைகளுக்குத்தான் எத்தனை ஒற்றுமைபார்,
புத்தா, மனிதன்தான் தன் மனம் போனபடி நடந்து அழிஞ்சு
போறான், ஒற்றுமையில்லை, கட்டுப்பாடில்லை அண்ணனும் தமியியும்
அடித்துக் கொள்கின்றார்கள். மச்சானும், மச்சானும் வெட்டிக்
கொள்கின்றார்கள் அதைவிட எங்களுக்குள்தான் எத்தனை
வேற்றுமைகள், நீ தமிழன் நான் சிங்களவன்.. அவன் முஸ்லீம்

அவன் இந்தியாக்காரன்... அப்பப்பா, எத்தனை பாகுபாடு! இதெல்லாம் நமக்குத் தேவையா..”¹⁴

என்று பேசும் போது அவரின் இனவாதமில்லாத மனோநிலை தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. மருதங்குழியை ஞோக்கி வந்த சிங்களக் காடையர்களைத் தடுத்து விரட்டிய ஜெயரத்ன முதலாளி, “புத்தன் அன்பைப் போதித்த நாட்டில் இப்படிச் சில காடையர்கள் இனவெறி கொண்டு திரிவதைக்காண வெட்கப்படுகின்றேன். புத்தா பெரும்பான்மைச் சிங்களவர்கள் இனவெறி பிடித்தவர்கள் அல்லர். தமிழில் சொல்லுவீர்களே ஒரு குடம் பாலிற்கு ஒரு துளி விசமென அப்படித்தான்”¹⁵

எனக் கூறுவது இனவாதம் அரசியல் வாதிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பதையும் அப்பாவிச் சிங்கள மக்களோ தமிழ்மக்களோ இதற்கு உடந்தையில்லை என்பதையும் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது.

சோமாவதி என்ற சிங்களப் பெண்ணை தமிழனான செல்லத்துரை திருமணம் செய்கின்றான். இக் கலப்புத்திருமணத்தை ஜெயரத்ன வரவேற்கின்றார். அவர் செல்லத்துரைக்கு,

“நீ சோமாவைக் கல்யாணம் செய்ததில் எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. இலங்கை முழுவதும் இப்படிப்பட்ட கலியாணங்கள் நடக்க வேண்டும். இனப்பகை அழிய இது ஓரளவு உதவும். இந்த நாட்டின் மருமகள் குவேனியும் ஒரு தமிழ்ப் பெண்தான்”¹⁶ எனக்கூறி இலங்கையில் இன ஒற்றுமை வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற தனது விருப்பத்தை வெளிக்காட்டுகின்றார்.

செங்கை ஆழியானின் காட்டாறு என்னும் நாவலில் வண்ணிப் பிரதேசத்திலுள்ள சமுதாயப் பிரச்சினைகள் பலவும் விரிவாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. காட்டாறு நாவலில் இடம்பெறுகின்ற கடலாஞ்சிக்கிராமம் ஒரு விவசாயக் குடியேற்றுப் பிரதேசம். இங்கு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்தவர்களும், மலையகத்தவர்களும் உள்ளூர்க்காரர்களும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். புதிய பணக்காரர்களும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த அரச அதிகாரிகளும் சாதாரண மக்களை எவ்வாறு ஏழாற்றிப் பிழைப்பு நடாத்துகின்றார்கள். என்பது இங்கு விரிவாக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

விவசாயத்தையே நம்பி வாழும் சாதாரண குடும்பங்கள் என்றும் வறுமையுடனேயே வாழ்கின்றன என்பதற்கு கணபதியின் குடும்பம் தக்கதொரு எடுத்துக்காட்டாகும். கூப்பனுக்கு வழங்கப்படுகின்ற சீனியை விற்கிற அரிசி வாங்குகின்றனர். சீனி போட்டுத்தேனீர் குடிக்க அவர்களின் வறுமை இடந்தரவில்லை

“எண்டைக்குத்தான் சீனி போட்டுத் தேத்தண்ணி குடிக்கப் போற்றுமோ? கூப்பன் சீனி எல்லாத்தையும் வித்திட்டு...” என்று முனுமுனுத்தாள் மகேஸ்வரி”¹⁷

இதற்கு தாய் செல்லாச்சி

“விற்காமல் என்ன பிள்ளை செய்யிறது... ஒரு வரியமா விளைச்சலில்லை.. புலவுகளும் மழையில்லாமல் சரி... போனவரியம் பயிர் குடலையும் கதிருமாத் தண்ணியில்லாமல் பாழையப் போக்கது இதுகளை வித்தால்தான் ஒருமாத்திரி அறைவயிறும் கால் வயிறுமாக காலம் போகும் உன் அப்பு எந்தப் பஞ்ச காலத்திலும் கையில் தொட்டு நக்கித் தேத்தண்ணி குடியாதவர் இப்ப நக்கிக் கொண்டு குடிக்கிறார்”¹⁸

எனக் கூறுவது இவர்களின் வறுமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. கணபதியின் வறுமைக்கு இயற்கை மட்டும் காரணமில்லை. அரசாங்க அதிகாரிகளும் காரணமாக இருந்துள்ளார்கள். கணபதியின் வயல்கள் தண்ணீரின்றி அழிவை எதிர்நோக்கிய போது அவன் அரசாங்க அதிகாரிகள் பலரையும் சந்தித்து மன்றாடினான். எவருமே அவனுக்கு உதவ முன்வரவில்லை. ஆனால் பணக்காரனான தினசகாயத்திற்கு இரண்டாவது முறையும் தண்ணி வழங்கப்பட்டது. இது பணக்காரர்களும் அரச அதிகாரிகளும் ஏழைகளைச் சுரண்டிப் பிழைப்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

கடலாஞ்சியிலுள்ள அரச ஊழியர்கள் அனைவரும் மக்களைச் சுரண்டுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். சந்தனம் இவர்களின் ஊழல்களை விளக்குகின்றான்.

“கடலாஞ்சி விதானையாரிடம் ஒரு முறைப்பாடு கொடுக்கிறது என்றால் மூன்று ரூபா லஞ்சம் கொடுக்க வேண்டியிருக்குது. ஒரு ஏக்கர் அரசாங்கக் காணிக்கு விதானையாரின் சிபார்சு பெறுவதற்குக் குறைஞ்சது ஒரு புசல் நெல், ஐஞ்சு கொத்து உழுந்து, ஏதாவது தேவைப்படுகுது... ஒரு கூப்பன் பெறுவதற்கு விதானையாரின் றிப்போட் பெற ஒருத்தன் எத்தனை தடவை அலைய வேண்டியிருக்குது. பத்து பன்னிரெண்டு முறை அலைஞ்ச பிற்பாடும் இரண்டு ரூபா வாங்கிக் கொண்டுதான் றிப்போட் கொடுக்கிறார்...”¹⁹ என்று விதானையின் ஊழல்களை வெளிப்படுத்துகின்றான். மேலும் அரசாங் கத் தால் இலவசமாக நடத் தப் படுகின் ற வைத்தியசாலையின் அப்போதிக்கரியின் செயற்பாடுகள் பற்றியும் இவன் எடுத்துக் கூறுகின்றான்.

“அப்போதிக்கரி ஜம்பது சதத்திலிருந்து ஜந்து ரூபாவரை வாங்காமல் ஆருக்காவது வைத்தியம் பார்த்திருக்கிறாரா? நல்ல மருந்து கொடுக்கிறதெண்டால் அவருக்கு மேசையில் வைக்க வேண்டும். காசில்லாவிடில் கத்தரிக்காய், காய்பிஞ்சு அல்லது முட்டைகள் கொடுக்க வேண்டும். அப்தான் சரியா மருந்து தருவார். நல்ல மருந்துகள் ஓடலி எடுத்து வித்திடுவான் என்டு மேசை லாச்சிக்குள்ளை பூட்டி வைச்சு காசுக்கு இலவசவைத்தியம் செய்கிறவர்... தமிழ்ப்பகுதியெண்டு நல்ல திறமான மருந்துகள் தட்டுப்பாடில்லாமல் வாற்தில்லை என்று முதலைக் கண்ணிர் வடிக்கிற அந்த அப்போதிக்கரிவாற மருந்துகளையெல்லாம் சேகரித்து வைச்சிருக்கிறார் ஏன் தெரியுமா? பென்சன் எடுத்ததும் தனிப்பட்ட டிஸ்பென்சரி போட... அரசாங்கம் மக்களுக்காகத் தருகிற இலவச மருந்துகளை வைத்துக் கொண்டு காச சம்பாதித்து வீடு, காணி, பூழி என்று தேடியது போதாமல் இப்ப மருந்துச் சேமிப்பும் நடக்குது”²⁰

அப்போதிக்கரியின் ஊழலைச் சந்தனம் கூறியதும் அவனைத் தொடர்ந்து காணி ஒவசியர்மாரின் ஊழல்களை சந்திரன் எடுத்துக் கூறுகின்றான்.

“உணவு உற்பத்திக் கிணறுகளுக்கு அரசாங்கம் தாற இரண்டாயிரத்து எண்ணாறு ரூபாயில் கடலாஞ்சி காணி ஒவசியர்மார் அடிக்கிறது எவ்வளவு தெரியுமா அப்பு? சரி கால்வாசி குறைஞ்சது, கிணறு வெட்டாதவன்களுக்குக் காச கொடுக்கிறான்கள்... பழங் கிணறுகளுக்கெல்லாம் காச கொடுக்கிறான்கள் அது மட்டுமே வார முடிவில் கடலாஞ்சியில் இருந்து ஊருக்குப்போற காணி ஒவசியர்மார் கொண்டு போற ஆட்டுக்கிடாய், கோழியள், முட்டைகள்,

லக்ஸ்பிரேக்கள் எல்லாம் ஆர் கொடுத்தது. கிராம மக்களிடம் வாங்கின ஸஞ்சங்கள்தான் இதைக் கொடுக்காட்டில் இவண்களைக் கொண்டு கடலாஞ்சியில் ஒரு காரியம் பார்க்க ஏலாது”²¹ தொடர்ந்து ரீ. ஓ. கமலராசாவின் சுரண்டலை விவரிக்கின்றான் சந்தனம்.

“வாணன் குளத்து பிரதான கால்வாயை நீங்க எல்லாரும் சேர்ந்து சிரமதானம் மூலம் மந்து கொத்தி மண்வெட்டி ஆழமாக்கினீங்கள். அதுக்கு எம். ஒவும் ரீ. ஒவும் சேர்ந்து தாங்கள் கூலி போட்டுச் செய்ததென்று வவுச்சர் முடித்து மெயின்ரினன்ஸ் காசில பத்தாயிரம் எடுத்திருக்கினம்....”

“மரையடிக்குளம் போனவருசம் புதிதாகக் கட்டப்பட்டது எல்லோருக்கும் தெரியும். விவசாயப் பெருக்கக் குழுவினர்தான் கொண்றாக் எடுத்தவை. ஆனால் செய்தது ரீ.ஓ. கமலராசாதான். பழம் குளத்தின் பண்டைப் புல் செதுக்கிப் போட்டு அங்கினேக்கை இருந்த பள்ளங்களையும் நிரப்பி முறிப்புகளையும் போசாக்காக கட்டிப் போட்டு முப்பதினாயிரம் ரூபா எடுத்திருக்கினம்...”

“....இந்த ஆண்டு அதே மரையடிக்குளம் மீண்டும் கட்டப்படுகின்றது...”

“மரையடிக்குளத்திற்கு இந்த வருசம் பெயரை மாத்திவிட்டான்கள். யானை நின்ற குளம் என்று ... இந்த வருசம் யானை நின்ற குளத்திற்கு எஸ்ரிமேற்போட்டு கமலராசாவும் சியாமனும் அதே மரையடிக் குளத்தைக் கட்டுறோன்களாம் சும்மா புல்லைச் செதுக்கி விட்டு இருபத்தையாயிரம் ரூபா அடிக்கப்போறான்கள்.”²²

வீதிகளைத் திருத்துவதாகக் கூறி மக்களை ஏமாற்றி ஊழல் புரிவதை காளி கோயில் வீதித் திருத்தத்தை மையமாக வைத்து விளக்குகின்றான் சந்திரன்

“காளி கோயில் ஞோட்டிற்கு மேலதிக திருத்தம் எண்டு பதினெண்யாயிரத் துக்கு எஸ் ரிமேற் போட்டு அப்புறாவ் பண்ணியிருக்குது. பெஸ்ற் பேமென்று எடுக்கிறதுக்காக கல் அறுபது லோட் பறித்தான்கள் கமலராசாவும் சியாமனும். எஞ்சினியர் வந்து பார்த்து சைற்றில கல் பறித்திருக்குது என்று பெஸ்ற் பேமென்றிற்கு அப்புறாவ் பண்ணினதும் அந்தக்கல் எல்லாத்தையும் ராவோடு ராவா புளியடி ஞோட்டிற்கு மாத்திட்டான்கள். இனி அங்கேயும் அதே கல்லிற்கு காசு எடுப்பான்கள்... அதுக்கும் காசு எடுத்ததும் அந்தக்கல் எங்கே போகுதோ? ஜம்பது லோட் கல்லை வைச்சுக் கொண்டு எத்தனை விளையாட்டுச் செய்யிறான்கள்...”²³

அரசாங்க அதிகாரிகள் இவ்வாறு மக்களை ஏமாற்றிப் பிழைப்பு நடத்துவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் அவர்களின் அறியாமை. இந்த அறியாமையைத் தொடர்ந்தும் தக்க வைத்துக் கொள்வதாலேயே அரசாங்க அதிகாரிகளின் ஊழல்கள் வெற்றிகரமாக நடந்தேற முடியும் என்பதை அறிந்தவராகவே ஆசிரியர் தினசகாயம் காட்டப்படுகின்றார். இவர் வன்னிப் பிரதேச மக்களின் கல்வியில் எந்தவிதமான அக்கறையும் காட்டாதவர் என்பது அவரது நடவடிக்கைகளினுடைக்கப் புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

கடலாஞ்சிப் பாடசாலையில் தினசகாயம் தலைமை ஆசிரியர்; மனைவி தனபாக்கியம் துணை ஆசிரியர்; மற்றொரு துணை ஆசிரியர் கோபால், இம்முவருமே யாழ்ப்பாணத்து உத்தியோகத்தர்கள். இவர்களுக்கு இப்பாடசாலை மாணவர்

களைக் கற்பித்து முன்னேற்ற வேண்டும் என்ற எந்த நோக்கமும் கிடையாது. எட்டுமணிக்கு ஆரம்பமாக வேண்டிய பாடசாலைக்கு இவர்கள் பத்துமணிக்கே செல்வது வழக்கம். சான்றாக ஒருநாள் ஒன்பதரை மணிக்கு தலைவாரிக் கொண்டையிட்டு பாடசாலைக்குச் செல்லத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கும் தனபாக்கியத்தை தினசகாயம் சயிக்கினுக்கு காற்றுடிக்கப் பம்மைக் கொண்டு வருமாறு கூறியபோது அவள்,

“ஏதோ பள்ளிக் குடத்தில் வெட்டி முறிக்கிறது போல.. இப்ப அங்க ஒரு பிள்ளையரும் வந்திருக்காது, கொஞ்சம் லேற்றாப் போனாத்தான் என்ன? குடியே முழுகிப்போம் ஏதோ இந்தக் கடலாஞ்சிக் கொலனிப் பிள்ளையளை படிப்பிச்சு டாக்குத்தர், எஞ்சினியர் ஆக்கிறது மாதிரி...”²⁴

என்று கூறிக் கணவனைக் கடிந்து கொள்கின்றாள். இவ்வாறு புறப்பட்ட தினசகாயம் மாஸ்ர் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வரும்போது பத்தரைமணி; மனைவி தனபாக்கியம் வந்த போது பத்து முப்பத்தைந்து; ஆனால் தலைமையாசிரியர் தினசகாயம் காலை ஏழரை மணிக்கு வந்ததாக வரவு டாப்பில் கையொப்பம் வைக்கின்றார்; இவரைத் தொடர்ந்து ஏனைய இருவரும் கையொப்பம் வைக்கின்றனர்.

இம்முவருமே யாழ்ப்பாணத்து உத்தியோகத்தர்கள் எனினும் கோபால் மாஸ்ர் மட்டும் ஒவ்வொரு வாரமும் யாழ்ப்பாணம் சென்று வருபவர். இவரது பணிபற்றிக் கூறும் ஆசிரியர்,

“வாரத்தில் திங்கட்கிழமை பின்னேரம் அல்லது செவ்வாய்க் கிழமை மத்தியானம் கடலாஞ்சிக்கு வந்து கடமையாற்றி விட்டு வியாழக்கிழமை பின்னேரம் அல்லது காலமை யாழ்ப்பாணத்திற்குத் திரும்பிவிட வேண்டியவர்”²⁵

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இதனால் கோபால் மாஸ்ரர் பாடசாலையில் பணியாற்றும் நாட்கள் குறைவு என்பது தெரிகின்றது. சமுகமளித்த நாட்களிலும் இவர்கள் கற்பித்தல் நடவடிக்கைகளில் ஆர்வம் காட்டாமல் தமது தனிப்பட்ட வேலைகளுக்காகவே மாணவர்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். பாடசாலை நேரத்தில் மாணவர்கள் மல்லியும், லக்ஸிபிழேயும் வாங்க கடைக்கு அனுப்பப்படுகின்றனர்.²⁶ தனபாக்கியத்தின் வீட்டுத்தேவைக்காக விறகு எடுக்க மாணிக்கமும் சுப்பிரமணியமும் காட்டுக்கு அனுப்பப்படுகின்றனர்.²⁷ சமைப்பதற்காக மாணவிகள் குவாட்டசிற்கு அனுப்பப்படுகின்றனர்.²⁸ இவ்வாறு மாணவர்களைத் தவறாகப் பயன்படுத்தும் ஆசிரியர்கள் பின்னர் அவர்களைப் பற்றிக்கூறும் அபிப்பிராயம் வேடிக்கையானது.

தனபாக்கியம்,

“இதுகள் சரியான மோட்டுப் பிள்ளையள் எப்படிப் படிப்பித்தாலும் ஏறாது மாடுகள் மேய்க்கத்தான் சரி”²⁹

கோபால் மாஸ்ரர்,

“ஓ உதுகள் வலுமக்குகள் படிச்சென்ன உத்தியோகமே பார்க்கப் போகுதுகள் கையொப்பம் வைக்கத் தெரிந்தால் போதும்”³⁰

இவர்களின் அபிப்பிராயங்களும் நடத்தைகளும் இவர்களுக்கு இந்த மாணவர்களுக்கு கற்பித்து முன்னேற்ற வேண்டும் என்ற நோக்கம் இல்லை என்பதையே தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றது. இது மன்னிக்க முடியாத துரோகமாகவே கருதப்படவேண்டும். இந்த வரலாற்றுத் துரோகத்தை இந்த நாவல் நன்றாகவே பதிவு செய்துள்ளது.

பதவியில் உள்ளவர்கள் பொருளாதார ரீதியாக ஏழைகளைச் சுரண்டியதோடு ஏழைப் பெண்களைப் பாலியல் ரீதியாகவும் சுரண்டினார். சியாமன் மாரசிங்கம் சிங்க ராயன் குளத்து இளைஞரைத் தனது வயல் இரவுக் காவலுக்கு அனுப்பிவிட்டு அவனின் மனைவியிடம் தவறான நோக்கத்துடன் சென்று விளக்குமாற்றால் அடிவாங்குகின்றார்.³¹ செவந்தி என்ற ஏழைப்பெண்ணைப் பாலியல் பலாத்காரம் செய்து கொலை செய்து விடுகின்றார்.³²

இவற்றின் மூலமாக அரச பதவிகளில் உள்ளவர்களால் வண்ணிப் பிரதேசமக்கள் அனுபவித்த துன்பங்கள் தெளிவாகப் புலப்படுத்தப்படுகின்றன.

செங்கை ஆழியானின் மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து என்னும் நாவலில் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் இரண்ணமடுக் குடியேற்றத்திட்டம் ஆரம்பித்த வரலாறும் ஆரம்ப காலங்களில் குடியேறிய மக்கள் மலேரியா, காட்டு விலங்குகள் போன்றவற்றால் அனுபவித்த துன்பங்களும் காட்டப்படுகின்றன. குளம் கட்டும் பணிக்காக கிளிநொச்சிக்குச் செல்ல முற்பட்ட முத்தையாலை ஆச்சி தடுக்கின்றாள்.

“ஆனைக்காட்டா போடி.. அங்கை போகாதை பட்டப்பகலில் ஆனையள் திரியும். எத்தனைபேர் கண்டிச் சீமைக்கு போகேக்க மிதிபட்டுச் செத்திருக்கினம், கொள்ளள நோய் வேறையாம் ஆக்களில்லாத கிளிநொச்சிக் காட்டுக்க குளம் கட்டப்போறியோ? நீ வேலை செய்ய வேண்டாம் இங்கேயே இரு. நான் சாப்பாடு போடுறன் அங்க போகவேண்டாம்”³³

இது கிளிநோச்சியில் இருந்த ஆபத்தான சூழலையும் அதனால் யாழ்ப்பாண மக்கள் அங்கு குடியேற விரும்பாததையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இத்தகைய நிலையிலும் துணிந்து வந்து குடியேறியவர்கள் தீவுப்பகுதி மக்கள் தான் என்றும் கிளிநோச்சியை முதலில் மக்கள் வாழுத்தக்கதாக மாற்றியவர்கள் அவர்களே என்றும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.³⁴

இந்நாவலில் இடம் பெறுகின்ற மக்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கிளிநோச்சிக்கு வந்து குடியேறியவர்கள் இதனால் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் உள்ள பிரச்சினைகள் இவர்களிடமும் காணப்படுவது தவிர்க்க முடியாததே. சான்றாக தம்பிராசா அரசாங்க உத்தியோகம் பார்ப்பவன் என்பதால் அவனுக்கு திருமணம் பேசும்போது ஒருலட்சம் ரூபா சீதனம் கேட்கின்றனர். பெண்வீட்டாரும் உத்தியோக மாப்பிள்ளையை வெளியே விட விரும்பாமல் சீதனத்துக்கு உடன்படுகின்றனர்.³⁵ இது யாழ்ப்பாணச் சமூக நடைமுறையே.

கிளிநோச்சிப் பிரதேசத்தை மையமாகக் கொண்டு நாவல் எழுதிய மற்றொருவர் தாமரைச்செல்வி இவரது முதல் நாவலான சுமைகள் விவசாயக் குடும்பங்கள் எதிர்நோக்குகின்ற சாதாரண பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு புனையப்பட்டுள்ளது. செந்தில் என்ற இளைஞன் குடும்பப் பொறுப்பில்லாமல் வாழ்ந்து பின்னர் குடும்பச் சுமையை ஏற்பது காட்டப்படுகின்றது. செந்திலின் பெரியக்கா பருவ வயதிலும் திருமணமாகாமல் துன் பப் படுவது காட்டப்படுகின்றது. எனினும் திருமணத்துக்கு சீதனம் தடையாக இருக்கவில்லை.

செந்திலிடம் மிளகாய் கொடுக்க வந்த வியாபாரிகள் பிழையான தராசை உபயோகித்து மோசடி செய்கின்றார்கள்.³⁶ என்று காட்டுவதன் மூலம் வியாபாரிகள் மக்களை ஏமாற்றுவதும் ஏழை விவசாயிகளை வர்த்தகர்கள் சுரண்டிப் பிழைப்பதும் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

இவரது ஏனைய நாவல்களான தாகம், விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி, பச்சை வயல்களுடும் ஆகியவை போர்க்காலச் சூழலைப் பிரதிபலிப்பவை. போரும் அதனால் ஏற்பட்ட இன்னல்களும் தமிழ்மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானவை. எனவே இந்நாவல்களில் இடம் பெறுகின்ற பிரச்சினைகளும் எல்லோருக்கும் பொதுவானவை. போர்க்காலச் சூழலால் சமுகமதிப்பீடுகள் பல மாற்றமுற்றன. அவை குடியேற்றச் சூழலில் மிகவும் தெளிவாகப் பிரதிபலித்தன. பச்சை வயல்களுடும் சாதியம் செயலாற்றுப் போனது காட்டப்படுகின்றது.

“கிராமத்தில் குடியேறியவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் எந்த ஊர் என்று கேட்டார்களே தவிர என்ன சாதியென்று கேட்டுக் கொள்ளவில்லை. ஒருவருக்கொருவர் சினேகிதமானார்கள், உதவியாய் இருந்தார்கள் சிதம்பரியின் தகப்பன் காய்ச்சல் வந்து இறந்தபோது ஊரே அவன் வீட்டு முற்றத்தில் கூடியது.³⁷

சாதியத்தை இறுகப் பற்றி நின்ற யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் அது மதிப்பிழந்து போவதையும் குடியேற்றத்திட்டத்திலுள்ள மக்கள் சாதிய வேறுபாடுகளை மறந்து ஒற்றுமையாகவும் ஒருவருக்கொருவர் உதவியாகவும் வாழ்வதை இது எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

து. வைத்திலிங்கத்தின் ஒரு திட்டம் முட்டப்படுகின்றது என்னும் நாவலில் முழங்காவில் கிராமத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட படித்த பெண்களுக்கான குடியேற்றத் திட்டம் அரசியல் வாதிகளினதும் அரசு அதிகாரிகளினதும் சுயநலப்போக்கால் பாழாகிப்போன வரலாறு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. அமைச்சரின் ஆதரவாளனாகிய அரசு கேசரி என்னும் அபிவிருத்தி உத்தியோகத்தனும் ஏனைய அதிகாரிகளும் மக்களை ஏமாற்றுகின்றார்கள். இதனைப் புரிந்து கொண்ட மக்கள் தமது அதிருப்தியை வெளிக்காட்டுகின்றனர். அரசாங்க அதிபர் பணிமனையில் காணிக்காக வந்துள்ள மக்கள்

“ஒரு விஷயத்தையும் விளங்கிறமாதிரி சொல்ல மாட்டுனமாம்! டி. எல். ஓ ஒருக்கதை; ஏஜி.ர் ஒரு கதை; விதானையார் ஒருக்கதை; எண்டு ஆரைப் பார்த்தாலும் பிடி கொடுக்காமல் கதைக்கினம்; அரசு கேசரி செய்த வேலையைப் பார்த்தியே ... அந்தப் பக்கம் இல்லை³⁸ எனக் கூறுவது அரசு அதிகாரிகளின் போக்கில் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட அதிருப்தியையே வெளிக்காட்டுகின்றது.

பூஞ்சோலைக் கிராமத்துப் பாடசாலை பற்றிக் கூறும் ஆசிரியர்,

“...அங்கு ஆதாரத் தேவையான நல்ல குடிதண்ணீர் கிடையாது. மூன்று சின்னக் கட்டிடங்கள் அதிபர் என்ற பெயரில் ஒவ்வொரு வருடமும் புதுப்புது ஆள் பூஞ்சோலையை உள்ளடக்கிய தொகுதியின் எம். பி யின் எண்ணத்துக்கு மாற்றாக நடந்தால் இந்த ஒருவருட காலம் மேலும் சுருங்கும்; தினமும் பஸ்ருநி, தோணி ஏறி, கல்வி இலாகா தொகுதி எம்.பி, மாணவர்கள் யாவரையும் திட்டித்தீர்த்து நேரம் பிந்தி வந்து நேரத்தோடு செல்லும் ஆசிரியர்கள்!”³⁹

எனக் கூறுவதால் அதிபரோ ஆசிரியர்களோ இங்கு விருப்பத்தோடு பணிபுரிவதில்லை எனத் தெரிகின்றது. இதனால் மாணவர்களின் கல்வி பாதிக்கப்படுகின்றது.

ஏனைய சமூக நிறுவனங்களும் மக்களின் நலனில் அக்கறை செலுத்தாதனவாகவே உள்ளன என்பதையும் ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

“எட்டுக் கட்டில்களுடன் இயங்கும் ஒரு கிராமிய ஆஸ்பத்திரி, இங்கு பணிபுரியும் டாக்டர்கள் பூஞ்சோலையை வேப்பங்காயாகக் கருதியபடியால் எப்பவுமே றிலீவ் கடமையில் உள்ள டாக்டர்களோ”⁴⁰

எனவே மாணவர்களின் கல்வியில் ஆசிரியர்கள் அக்கறை செலுத்தாததுபோல மக்களின் சுகவாழ்விலும் டாக்டர்களுக்கு அக்கறை இல்லாத நிலை தெரிகின்றது. அரசு அந்காரிகள் மக்களுக்கு வழங்கப்படும் நிவாரணப் பொருட்களைக் களவாடுகின்றனர். பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் மோசடி நடைபெறுகின்றது. இதனைக் கண்டிக்க வேண்டியவர்கள் பாராமுகமாக இருக்கின்றனர். இத்தகைய கொடுமைகளால் பூஞ்சோலைக் கிராம மக்கள் பெரிதும் துன்பபடுகின்றனர், அரசியல் வாதிகளின் மீது ஆத்திரப்படுகின்றனர். இவர்களின் துன்பங்களும் மன உணர்வுகளும் நாவலில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

பொதுவாக நோக்கும் போது வண்ணிப்பிரதேச நாவல்கள் முன்று வகையான மக்களை எமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. முதலாவது பகுதியினர் வெளியுலகம் தெரியாதவர்கள் இவர்களின் ஆசைகளும் தேவைகளும் குறைவானவை. இதனால் இவர்களின் வாழ்க்கையில் பிரச்சினைகளும் குறைவு ஆனால் நிம்மதியான வாழ்வுக்குக் குறைவே இல்லை.

இரண்டாவது வகையினர் சிங்கள மக்களோடு இணைந்து வாழ்பவர்கள் இவர்களிடையே இனவாதம் இல்லை. இவர்கள் இன, மத மொழி வேறுபாடுகளைக் கடந்து ஒற்றுமையாக வாழ்பவர்கள். ஆனால் இனவாத அரசியல் இவர்களின் வாழ்வில் நிம்மதியைக் குலைத்து விடுகின்றது.

முன்றாவது வகையினர் வன்னிப் பிரதேசத்தில் வந்து குடியேறிய யாழ்ப்பாண மக்கள் இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் தீவுப்பகுதிகளிலிருந்து வந்தவர்கள்; கிளிநோச்சிப் பகுதியை வளம்படுத்தியவர்கள். இவர்களிடையே யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் இருந்த வழக்கங்கள் சில தொடர்ந்தன; இன்னும் சில போர்க்காலச் சூழலால் மறைந்தன.

இம் மூவகையினரையும் பார்த்தபோது வன்னிப் பிரதேச மக்கள் எதிர்நோக்கும் சமுதாயப் பிரச்சினைகளாக வறுமை, கல்வி வாய்ப்பின்மை, அரச உத்தியோகத்தர்களின் புல்வேறு விதமான சுரண்டல்கள் ஆகியனவே முனைப்புடன் வெளிப்படுகின்றன. இது வளமான பூமி, முயற்சியடையவர்களுக்கெல்லாம் அள்ளித் தருகின்ற பூமி, தாமரைச்செல்வி கூறுவது போல,
“கூலிவேலை செய்பவன் கூட பச்சை அரிசிச்சோறும் பாரைமீன் குழம்புமாய் சாப்பிட்டுக் கொள்கிற பிரதேசம் இது. மான் இறைச்சியும் மரை இறைச்சியும் குறைவில்லாமல் கிடைக்கின்ற மன் இது”⁴¹

இந்த மண்ணில் வாழ்பவர்களுக்கு வாழ்வில் நிம்மதியைக் குலைப்பது அரச அதிகாரிகளும் இனவாத அரசியல் வாதிகளுமே. இவற்றின் கொடுமைகளிலிருந்து விடுபட இந்தமண் கல்வியால் உயர வேண்டும் அதற்கான வாய்ப்புக்களைத்தேடி இளைஞர்கள் முன்னேற வேண்டும், அதுவே வன்னிக்கு வளம் தருவதாக அமையும்.

அடிக்குறிப்புக்கள்

1. அ. பாலமனோகரன், நிலக்கிளி, 1973, வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு, ப. 137
2. " குமாரபுரம், 1975, வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு, ப. 32
3. " மேலது ப. 32-33
4. " மேலது ப. 69
5. " நந்தாவதி, 1975, சோமுபுத்தக நிலையம், மதுரை, ப. 105
6. " மேலது ப. 105 - 106
7. " மேலது ப. 138 - 139
8. செங்கை ஆழியான், ஒருமைய வட்டங்கள், இரண்டாம் பதிப்பு 1991 கமலம் பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம் ப. 16 - 17
9. " மேலது ப. 17
10. " மேலது ப. 17
11. " மேலது ப. 64
12. " மேலது ப. 64
13. " மேலது ப. 65
14. " மேலது ப. 63
15. " மேலது ப. 75
16. " மேலது ப. 59

17. „ காட்டாறு, 1977, வீரகேசரி,
 வெளியீடு, கொழும்பு. ப. 32
 18. „ மேலது ப. 32
 19. „ மேலது ப. 104
 20. „ மேலது ப. 104 - 105
 21. „ மேலது ப. 105 - 106
 22. „ மேலது ப. 106 - 107
 23. „ மேலது ப. 108
 24. „ மேலது ப. 61
 25. „ மேலது ப. 64
 26. „ மேலது ப. 65
 27. „ மேலது ப. 66
 28. „ மேலது ப. 64
 29. „ மேலது ப. 66
 30. „ மேலது ப. 66
 31. „ மேலது ப. 12
 32. „ மேலது ப. 243
 33. „ மழையில் நனைந்து வெயிலில்
 காய்ந்து, 1989,
 வரதர் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
 ப. 10
 34. „ மேலது ப. 19
 35. „ மேலது ப. 65

36. தாமரைச்செல்வி சுமைகள், 1977,
வீரகேசரி வெளியீடு,
கொழும்பு ப. 89
37. „ பச்சைவயல் கனவு, 2004,
சுப்ரம் பிரசுராலயம், பரந்தன்
ப. 123
38. து. வைத்திலிங்கம் ஒரு திட்டம் மூடப்படுகிறது, 1990,
கல்யாணி பிரசுரம்,
கொக்குவில், ப.2
39. „ மேலது ப. 5
40. „ மேலது ப. 5
41. தாமரைச்செல்வி பச்சைவயல் கனவு,
மேலது ப. 176

4. வன்னிப்பிரதேச நாவல்களில் மண்வாசனை

வரலாற்றுடிப்படையில் வன்னிப்பிரதேசத்தின் எல்லைகள் காலத்திற்குக் காலம் மாறுபட்டு வந்துள்ளன. இன்றைய நிலையில் யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டிலிருந்து நோக்கும் போது ஆணையிறுவுக்கு அப்பால் உள்ள கிளிநொச்சி, மூல்லைத்தீவு, வவுனியா, மன்னார் ஆகிய நான்கு மாவட்டங்களையும் இணைத்து நிற்கும் பெருநிலப்பகுதியே வன்னிப்பெரு நிலப்பரப்பாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

குளமும் குளம்சார்ந்த குடியிருப்புக்களையும் கடலும் கடல்சார்ந்த குடியிருப்புக்களையும் கொண்டு பெரும்பகுதி காடுகளாற் குழப்பட்டுள்ள வன்னியில் வாழ்கின்ற மக்கள் விவசாய உற்பத்தியினையே தமது பிரதான தொழிலாக மேற்கொண்டுள்ளனர். எனினும் மீன்பிடித்தல், மந்தைவளர்த்தல், வேட்டையாடுதல் முதலியவற்றிலும் இவர்கள் ஆர்வமுடையவர்களாக இருக்கின்றனர்.

விவசாய பொருளாதார நடவடிக்கைகளுக்கு ஏற்ப நாட்டார் பாடல்களிலும் கூத்துக்களிலும் ஆர்வம் காட்டிய வன்னிப்பிரதேச மக்கள் நவீன இலக்கியங்களில் அதிக அக்கறை காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் 1885இல் ஈழத்தவர்கள் புனைக்கதை எழுத ஆரம்பித்துவிட்டனர். சுமார் ஐம்பத்தியேழு வருடங்களின் பின்பே 1942 இல் வன்னியிலிருந்து புனைக்கதை எழுதும் முயற்சியொன்று

ஆரம்பித்திருக்கின்றது எனத் தெரிய வருகின்றது. இந்தவகையில் வன்னிப் பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்டு த. கைலாசபிள்ளை என்பவரால் எழுதப்பட்ட இன்பவதி என்னும் நாவல் கலாவதி சஞ்சிகையில் தொடராக வெளிவந்து முற்றுப் பெறாமலேயே முடிந்துவிட்டது என்ற தகவலினை 1983 இல் வெளிவந்த வன்னிப் பிரதேசத் தமிழாய்ச்சி மாநாட்டு மலரிலுள்ள வன்னி தொடர்பான நால்களின் விபரப்பட்டியலிலிருந்து அறிய முடிகின்றது. இப் பட்டியலை நா. சுப்பிரமணியம், க. தேவரங்கிதம், ம. இரகுநாதன் ஆகியோர் தொகுத்து வழங்கியுள்ளனர். இதனையடுத்து சுமார் இருபத்தியேழு ஆண்டுகளின் பின்னர் 1969 இல் மணிவாணனின் யுகசந்தி என்ற நாவல் தினகரனில் தொடராக வெளிவந்தது. இந்நாவல் 1958ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தாற் பாதிக்கப்பட்டுத் தருமபுரம் கிராமத்திற்குடியேறிய மக்களின் கதையாகவே அமைந்தது. இதில் வன்னிப் பிரதேசத்திற்குரிய மண்வாசனை முனைப்புப் பேறவில்லை. 1973 இல் வெளிவந்த அ. பாலமணோகரனின் நிலக்கிளி என்னும் நாவலே வன்னிப்பிரதேசத்தின் மண்வாசனையை வெளியுலகிற்கு எடுத்துக்காட்டிய முதல் நாவலாக அமைகின்றது. இந்நாவலின் முன்னுரையில்,

“என்னுடைய பிறந்த மண்ணையும் அங்குவாழ்
மக்களையும் மிகவும் அதிகமாகக் காதலிப்பவன்
நான். அந்தக் காதலின் விளைவுகளில் இந்தக்
கதையும் ஒன்று”

எனக்கூறும் பாலமணோகரன் தண்ணிமுறிப்புக் காடுகளையும் முரலிப்பழத்தின் இனியமணத்தையும் தாவிப்பாயும் மாங்களின் கூட்டுத்தையும் காப்பியே தனது நாவலை ஆரம்பிக்கின்றார்.

“கார்த்திகை மாதத்தின் கடைசி நாட்கள்! அடிக்கடி பெய்த பெருமழையில் குளித்த தண்ணிமுறிப்புக் காடுகள் பளிச்சென்றிருந்தன. ஈரலிப்பைச் சுமந்துவந்து காலையிளங் காற்றில் முரலிப்பழங்களின் இனிய மணம் தவழ்ந்து வந்தது.” பதஞ்சலிக்கு முரலிப்பழத்தின் மணம் மிகவும் பிடிக்கும். ஐயோ, நிற்பாட்டுங்கோ.....

உங்கை உந்த முரலியிலை பழம் இலுத்துப்போய்க்கிடக்குது வண்டிக்குள் எழுந்து நின்று கொண்டு அவள் ஆசையுடன் குதித்தாள்..... அங்கை! அங்கை பாரணையப்பு மான்கிளையை! அவள் சுட்டிக்காட்டிய திசையில் ஒருகூட்டம் மான்கள் தாவிப்பாய்ந்தன. பதஞ்சலிக்கு ஒரே குதூகலம். வண்டிலின் கிறாதியைப் பிடித்துக் கொண்டு துள்ளிக் குதித்தாள்.”¹

மான்களின் துள்ளலோடும் முரலிப் பழத்தின் மணத்தோடும் மழையில் குளித்த காடுகளோடும் தண்ணிமுறிப்புக் கிராமம் இங்கே காட்சிப்படுத்தப்படும் போது வன்னியின் மண் வாசனை வாசகனின் மனதில் இடம்பிடித்துக்கொள்கின்றது.

இக்காட்சியினாடாகவே நாவலின் பிரதான பாத்திரங்களான பதஞ்சலி, கதிராமன் ஆகியோரையும் அறிமுகப்படுத்துகின்றார்.

“பதஞ்சலிக்கு தண்ணிமுறிப்புக் கிராமத்தில் எல்லாமே மிகவும் பிடித்திருந்தன. அடர்ந்து கிடக்கும் இருண்ட காடுகள் அவற்றினாடாகச் சலசலத்தோடும் காட்டாறுகள், அவற்றின் கரையோரங்களில் கானமிசைக்கும் காட்டுப் பறவைகள் இவையனைத்திலும் அவளுக்குக் கொள்ளை ஆசை! பருவத்தின் தலைவாசலில் அடியெடுத்து வைக்கத் தயாராய் நிற்கும் பதஞ்சலி

நடந்து திரிவது கிடையாது. சதா மான்குட்டியின் துள்ளலும் துடிப்புந்தான்”²

நாவலின் ஆரம்பத்தில் தாவிப்பாய்ந்த மான்கிளையைக் காட்டியவர், இங்கே மான்குட்டியின் துள்ளலோடும் துடிப்போடும் பதஞ்சலியை அறிமுகப்படுத்துகின்றார்.

அவ்வாறே,

“உறுதியான அந்த வண்டியை இழுத்துச் சென்ற எருதுகள் தலைகளை நிமிர்த்தியவாறே நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தன. பலம்வாய்ந்த அந்த எருதுகளை லாவகமாக நடத்திக் கொண்டிருந்தான் கதிராமன்”³

என்று கதிராமனைக் காட்டியவர் இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்று,

“தண்ணிமுறிப்புக் காடுகளில் காணப்படும் மரைகள் நீலங்கலந்த கருநிறம் படைத்தவை. அழகிய கொம்புகளைத் தலையில் ஏந்தி அவை கம்பீரமாக நடக்கையில் காண்பவர் நெஞ்சு ஒரு தடவை நின்று தான் பின் அடித்துக் கொள்ளும். அவ்வளவு கம்பீரம். கதிராமனுடைய நடையிலும் அதே கம்பீரம் காணப்பட்டது.”⁴

என அவனைக் காண்பவர் நெஞ்சு நின்று பின் அடித்துக் கொள்ளும் அளவுக்குக் கம்பீரமான காட்டு மரைகளுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார். இவ்வாறு தண்ணிமுறிப்புக் கிராமத்தின் இயற்கைச் சூழலுடன் இணைத் துப் பாத் திரங்களை அறிமுகப்படுத்துவதால் அவர்கள் வண்ணியின் மண் வாசனையோடு முன்னிறுத்துப் படுகின்றனர்.

உவமைகள்

நிலக்கிளி ஆசிரியர் பயன்படுத்தும் உவமைகளும் வன்னிப்பிரதேசத்தின் இயற்கைச் சூழலிலிருந்து பெற்றுக் கொண்டனவாகவே காணப்படுகின்றன. சான்றாக, கத்ராமனுக்குப் பதஞ்சலியின் ஸ்பரிசம் எவ்வாறிருந்தது எனக் கூறும்போது,

“எருக்கும்பியில் முளைக்கும் தளதளவென்று
செங்கீரையின் குளிர்மை நிறைந்த அவளின்
ஸ்பரிசம் அவனுக்குப் புதியதோர் அனுபவம்”⁵

என்று எருக்கும்பியில் தளதள வென்று வளர்ந்திருக்கும் செங்கீரையையும் பதஞ்சலியின் ஸ்பரிசத்தையும் ஒப்பிடுகின்றார். பதஞ்சலி உமாபதி யின் பிரிவால் துன்புற்று யாருமற்ற அநாதையாகி நின்றபோது,

“பெருமழையில் அகப்பட்ட செங்கீரக் கன்று
போல் அவள் கசங்கிக் காணப்பட்டாள்”⁶

எனக்குறிப்பிடுகின்றார்.

எருக்கும்பியில் தளதள வென்று வளர்ந்திருந்த செங்கீரக் கன்று இங்கே பெருமழையில் அகப்பட்டுக் கசங்கிக் காணப்படுகின்றது.

ஸ்பரிசத்தில் செங்கீரக்கன்றின் தளதளப்பு உவமிக்கப் பட்டது போலவே அழகிலும் நளினத்திலும் தண்ணிமுறிப்புக் காடுகளில் தன்னிச்சையாகத் திரியும் பெண் மான் கள் உவமிக்கப்படுகின்றன.⁷ இவ்வாறே பயமும் கட்டுப்பாடும் இல்லாத அவளின் வாழ்க்கை முறை காட்டுப்புறாவிற்கு ஒப்பிடப்படுகின்றது.⁸

கதிராமனின் வலிய கரிய தோற்றும் கலை மரையின் மிடுக்குடனும்⁹ கருங்காலி மரத்தின் வைரத்துடனும், இரண்டாகுகளின் கருமையுடனும்¹⁰ ஒப்பிட்டுக் காட்டப்படுகின்றன. கோணாமலையரின் கரியநெடிய தோற்றும் காட்டுவெயிரவனாக உவமிக்கப் படுகின்றது¹¹ மனைவியையும் மக்களையும் பயமுறுத்துவதில் காட்டு வயிரவனாகத் தெரியும் மலையர் மன உறுதியில் கருங்காலியாகக் காட்டப்படுகின்றார்.¹²

இதே கோணாமலையர் கதிராமனின் வெளியேற்றத்தாலும் மாடுகளை விற்று வாங்கிய உழவு இயந்திரத்தின் நட்டத்தாலும் கைப்பொருள் இழந்து மதுவுக்கு அடிமையாகி வரட்சியாலும் பாதிக்கப்பட்டு நிலைகுலைந்து நின்றபோது,

“மழை தண்ணியின்றி வரண்டிருந்த அவருடைய வளவைப் போன்றே அவரும் உடற்கட்டிழந்து உருக்குலைந்து போயிருந்தார்.”¹³

என்று கூறுகின்றார். மலையரின் வாழ்வின் அஸ்தமனத்தை மழை தண்ணியின்றி வரண்டிருந்த வளவோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டியது விவசாயத்தையே நம்பி வாழ்கின்ற மக்களின் வாழ்வில் வரட்சி எவ்வளவு பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது என்பதையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பொதுவாக நிலக்கிளி ஆசிரியர் கையாளும் உவமைகள் தண்ணிமுறிப்புக் கிராமத்தின் இயற்கைச் சூழலில் காணப்படுவை. இத்தகைய உவமைகளைக் கையாள்வதால் பாத்திரங்கள் களத்தின் பகைப்புலத்திலிருந்து அந்நியப்படாமல் நாவலுக்கு மண்வாசனையைக் கொடுக்கின்றன.

கிராமப்புற மக்களின் உணவுகள் மிகவும் எனிமையானவை இங்கு,

“காட்டோரங்களில் படர்ந்துகாய்க்கும் குருவித்தலைப் பாகற்காயோடு கருவாடு, கொச்சிக்காய் சேர்த்து பதஞ்சலி ஆக்கியிருந்த கறியும் பச்சையரிசிச் சோறும்....”¹⁴

எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

வன் னிக் கிராமத்து வீடுகள் தனித் துவமானவை. பதஞ்சலியின் வீடு, “மண்போட்டு உயர்த்தி பசஞ்சாணமும் முருக்கமிலைச் சாறும் கலந்து மெழுகப்பெற்றிருந்த அந்தத்தின்னை தண்ணென்றிருந்தது”¹⁵ என்று கூறுவதால் இந்தவீட்டின் குளிர்மை எமக்கு உணர்த்தப்படுகின்றது.

மலையர் சுற்று வசதியானவர், “மாலும் மாட்டுக்கொட்டகையும் நெல்போடும் கொம்பறையுமாக விளங்கியது அவருடையமனை வீட்டைச் சுற்றிச் செழிப்பான தோட்டம்..... தோட்டத்தை ஒட்டியிருந்த இருவேறு அடைப்புக்களுள் பசக்கன்றுகளும் ஏருமைக் கன்றுகளும் துள்ளிவிளையாடும்.” “பொழுது புலருமுன் மலையர் வீட்டில் மத்தின் ஒசை கேட்கும் பாலியார் விளக்கை ஏற்றி வைத்துக் கொண்டு ஆடை நசிக்கும்.....”¹⁶

வீட்டோடு அமைந்த தோட்டம், மாட்டுப்பட்டி, முற்றத்தில் கொம்பறை, முருக்கமிலைச் சாறுபோட்ட தின்னை இவை வன்னிக்கிராமத்து வீடுகளின் அடிப்படை.

காட்டுப்பிரதேசங்களில் வர்ம்கின்ற மக்கள் காவல் தெய்வங்களை வழிபடுவது வழக்கம். தண்ணிமுறிப்புப் பகுதியில் குருந்தூர் ஜயன் பிரபல்யம் பெற்று விளங்கிவருபவர்.

“இந்தக் காட்டுப்பிரதேசங்களில் வாழும் மக்களுக்கு ஜயன் வெறும் காவல் தெய்வம் மட்டுமல்ல. கண்கூடாகக் காட்டும் தெய்வமுமாக இருந்தது. காட்டில் வினை மிருகங்கள் தாக்க வருகையில் “ஜயனே!” என்று கூவினால் போதும் அவைதூர் விலகிப் போய்விடும்.”¹⁷

என்று குருந்தூர் ஜயன் மீதான நம்பிக்கையினை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். கதிராமன் ஜயன்கோயிலில் வைத்தே பதஞ்சலிக்குத் தாலி கட்டுகின்றான்.¹⁸

ஜயன்போல் புதார்நாகதம்பிரானும் வன்னிப் பிரதேச மக்கள் மத்தியில் மிகவும் நம்பிக்கைக்குரிய தெய்வமாகும். உமாபதிக்கு பாம்பு கடித்தபோது புதார் நாகதம்பிரான் கோயிலிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட மண்ணை எடுத்து உச்சியிலும் கடிவாயிலும் பூசிவிட்டு அவரின் வாயினுள்ளும் போடுவது காட்டப்படுகின்றது.¹⁹ இது புதார் மருந்து என்றழைக்கப்படுவதுடன் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மாடத்தினுள் இது இருப்பதும் உணர்த்தப்படுகின்றது.²⁰

விஷகடிக்குப் பேர்போன ஒதியமலை வைத்தியரும் நாவலில் காட்டப்படுகின்றார்.²¹

இவற்றைவிட, காயத்திற்கு முடிதும்பைச்செடியைக் கசக்கி வைத்துக்கட்டும் கைமருந்தும்²², காட்டில் முரலிப்பழம் பிடுங்குவது²³, தேன் எடுப்பது²⁴, குழுமாடு பிடிப்பது²⁵, உடும்பு

பிடிப்பது²⁶, மான்தோலில் உட்கார்வது²⁷, சிரட்டையில் தேனீர்குடிப்பது²⁸, சோறுகுடுத்தல் எனப்படும் எளிமையான திருமணமுறை²⁹, போன்ற பல விடயங்கள் நாவலின் கதைப்போக்கிற்கேற்ப ஆங்காங்கே இடம் பெறுகின்றன. இதனால் நாவல் முழுவதும் வன்னிப்பிரதேசத்தின் மண் வாசனை வீசுவதைக் காணமுடிகின்றது.

பாலமனோகரனின் மற்றொரு நாவலான குமாரபுரம் மூல்லைத்தீவுக்கு அண்மையிலுள்ள சிறிய கிராமமான குமாரபுரத்தில் இருந்த வன்னியர் குடும்பத்தை மையமாகக் கொண்ட குடும்பக் கதையாகும். குமாரபுரம் சித்திரவேலாயுதர் கோவில், வற்றாப்பளை கண்ணகியம்மன் கோயில் ஆகியவற்றின் சூழலிலேயே கதை நிகழ்கின்றது.

“குமாரபுரம் சித்திரவேலாயுதகோவில் விழாக் கோலம் பூண்டிருந்தது. பல நாறு ஆண்டுகளாகச் சிதைந்து போய்க்கிடந்த அந்தச் சிறிய பழம் பெரும் ஆலயம் இன்று புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டுப் புதுக்கோலம் காட்டியது.”³¹

என்றே நாவல் ஆரம்பிக்கின்றது. ஆரம்பித்த உடனேயே ஆலயச் சூழலிலுள்ள காணிகளுக்குச் சொந்தக்காரராக இருந்த வன்னியா குடும்பத்தின் சிறப்பான காலத்தினையும் அவர்கள் சீழிந்து கோயிலும் கவனிப்பாற்றுப் போன வரலாற்றையும் கூறிவிடுகின்றார்.

ஆலயச் சூழலைக் காட்டும் போது அதன் அயலிலுள்ள “ஆனைகட்டிய புளி” யை அறிமுகப்படுத்துகின்றார்.³² பணிக்கார்கள் பலராலும் பிடிக் கழுடியாத மதங் கொண்ட யானையை வேலப்பணிக்கனின் மனைவி அரியாத்தை பிடித்து

வந்து கட்டிவைத்த புளியமரமே ஆனை கட்டிய புளி எனப்படுகின்றது. இது வன்னிப் பிரதேசத்தில் வழங்கி வருகின்ற ஒரு மரபுக் கதை. இக் கதையினை ஏற்ற வகையில் பயன்படுத்தியிருக்கின்றார் நாவலாசியர்.

ஒரு காலத்தில் கொடிகட்டி வாழ்ந்த வன்னியர் குடும்பம் நொடிந்து நின்ற வேளையில் கணவனையும் இழந்து விரக்தியற்றுத் தற் கொலை செய்ய முயன்ற சித்திரா பாட்டி கூறிய அரியாத்தையின் வீரவரலாற்றை நினைத்துத் தனது முடிவை மாற்றிக் கொள்கின்றாள்.

“ஒரு காலத்தில் கொடிகட்டி வாழ்ந்த எங்கள் குடும்பம் மாமாவின் குள்ள நரிப்புத்தியாலும் அப்பாவின் குடியாலும் நொடிந்து நின்ற வேளையிலும் பெத்தாச்சி ஒடிந்து போய் விடவில்லையே. அரியாத்தை பிறந்த மண்ணில் தோன்றியவள் அல்லவா வன்னிச்சியார். தள்ளாத வயதிலும் பொல்லை ஊன்றிய படியே உழைப்பில் ஈடுபடும் அவனுடைய பேத்தியல்லவா நான்..... கணவனுக்கு அவமானம் ஏற்பட்டு விடுமே என்று தன்னுயிரைப் போக்கிக் கொண்ட அரியாத்தை யானையைக் கட்டிய புளிய மரத்தில் இன்று நான் தூக்குப்போட்டுக் கொண்டால் அது என் குமாருவுக்கும் எங்கள் குடும்பத்துக்கும் அல்லவா அவமானம்!..... இல்லை நான் சாகக்கூடாது. அன்று அரியாத்தை காட்டு யானையைக் கட்டினாள் இன்று சித்திரா தன்குடும்பத்தை மதும் கொண்ட யானைபோல் மிதிக்க முயலும் வறுமையையும் பழியையும் கட்டத்தான் போகிறாள்.....”³³

இங்கே அரியாத்தையின் கதையினுடாகப் பெண்களுக்குத் தன்னம்பிக்கையூட்டப்படுவதுடன் நாவலுக்கு வன்னியின் மணமும் சேர்க்கப்படுகின்றது.

நந்திக்கடல் வெளியும் வற்றாப்பளைப்பொங்கலும் நாவலுக்கு இன்னொருவகையில் வளம் சேர்க்கின்றன.

“வைகாசி விசாகத்துப் பூரண நிலவு நந்திக்கடலைப்பாற்கடலாக மாற்றிக் கொண்டிருந்தது. நந்திக்கடலோரத்திலே அமைந்திருந்த வற்றாப்பளைக் கண்ணகை அம்மன் கோவிலும் அதன் சுற்றுப் புறமும் மின்சார தீபங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஒளிவெள்ளமாகத் திகழ்ந்தன. ஒரு பக்கம் நந்திக் கடலாலும், மறு புறங்களில் வயல்களாலும் தென்னந் தோப்புக்களினாலும் சூழப்பெற்ற அந்தப் பழமையான ஆலயத்தைச் சுற்றியுள்ள பெருநிலப்பரப்பில் எள்போட்டால் கீழே விழாத அளவிற்கு மக்கள் திரண்டிருந்தனர்.

கோவிலின் முன்றவிலே ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் பொங்கலிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். தங்களுடைய வேண்டுதல்கள் நிறைவேறியதற்கான நன்றிக் கடனைச் செலுத்தச் சந்நிதியில் கூட்டம் அலைமோதியது.”³⁴

என வற்றாப்பளைப் பொங்கல் தினத்தை எமது மனக்கண் முன் ஒரு முறை கொண்டுவருகின்றார் நாவலாசிரியர்.

வன்னியா வளவுப்பெண்களை அறிமுகப்படுத்தும் போதும் நந்திக்கடலின் பின்னணியே உவமையாக வருகின்றது.

“மாரிகாலத்தில் தமக்குரிய சீதோஷ்ண நிலையை நாடி ஈழத்தின் நந்திக்கடல் வாவியை நோக்கி வரும் குருகினம் போல அழகாக, வரிசையாக ஒரு இனமாக அமர்ந்திருந்த தன் நான்கு சகோதரிகளையும் அவள் ஆறு அமரப்பார்த்தாள்.”³⁵

வாழ்வுக்காக ஏங்கி நந்திக்கடல் வெளியில் காத்திருக்கும் பறவைகள் வாழ்வில் நலிவற்று எதிர்காலத்தை நினைத்து ஏங்கும் பெண்களுக்கு உவமையாக வருவது பொருத்தமானதே.

வெட்டுக்காயத்திற்கு நாவல் மரத்தின் பட்டையினை அரைத்து வைத்துக் கட்டும் கைவைத்தியம் பற்றியும் இந்த நாவலினுடாக அறிய முடிகின்றது.³⁶

பொதுவாக இந்நாவல் குமாரபுரம் சித்திரவேலாயுதர் கோவில், வற்றாப்பளைப் பொங்கல், அரியாத்தையின் கதை ஆகியவற்றைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டமைவதால் பிரதேசத்தின் மண்வாசனை நாவலில் வீசுகின்றது.

பாலமனோகரனின் மற்றொரு நாவலான நந்தாவதி (1985)³⁷ குழுளமுனைக்கு அப்பால் உள்ள ஆண்டான்குளம் என்னும் சிறியதொரு கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டது. இந்நாவலினுடாக ஆண்டான் குளத்தின் காடுகள், காட்டு விலங்குகள், வயல்வெளிகள் அந்த வாழ்க்கையோடு இணைந்து நிற்கும் மனிதர்கள் போன்ற அனைத்தையும் பாலமனோகரன் எமது மனக்கண்முன் கொண்டு வருகின்றார்.

நாவலின் ஆரம்பத்திலேயே,

“.....பழையாண்டான் குளத்தில் மேய்ச்சலை முடித்துக் கொண்டு தமது தலத்தை ஞோக்கிப் புறப்பட்ட ஏருமைக்கூட்டத்திற்கு தலைமை தாங்கிய கலட்டியன் ஒரு சின்ன யானையளவுக்குப் பெரியதாக பருத்து அகன்று வளைந்த கூரிய கொம்புகளும் கொண்டதாக ஒரு தானைத்தளபதிக்குரிய மிடுக்கான கம்பீரத்துடன் கூட்டத்தை வழிநடத்தி வந்து கொண்டிருந்தது. மெல்லோட்டமாக

முன்னே ஓடிவந்து செல்லும் பாதையைச் சுவடிப்பதும் பின்பு தனது மந்தையைச் சுற்றி வந்து கண்காணிப்பதுமாக கலட்டியன் வந்து கொண்டிருந்தது..... அசைந்து அசைந்து வரும் கருங்குன்றுகள் போன்ற ஏருமைகள் அந்த உடைப்பின் வழியாக நெருங்கி வருகையில் சிறுத்தை தன் வாலையசைத்து உடலைச் சருக்கி ஏருமைக்கண்றின் மேல் பாய்வுதற்கான உரிய சமயத்தைக் கணித்துக்கிடந்தது.”³⁸

என்று நீண்டதொரு வருணனையினால் பழையாண்டான் குளக்காட்டுப்பகுதியை எமது கண் முன்னே வரவழைத்து விடுகின்றார்.

பாத்திரங்களை அறிமுகப்படுத்தும் போதும் வன்னிப்பிரதேச இயற்கை அம்சங்களுடன் அவர்களை இணைத்தே காட்டுகின்றார். சான்றாக,

“சிங்கராயர் கரேலென்று கருங்காலி மரம் போலிருந்தார் அவருடைய மனைவி அக்கிளிக் கொழுந்துபோல இருந்தாள். முதுமையில் தேகம் சற்றுத் தளர்ந்த போதும் அந்த உடலில் மான்கொடியின் வலிமை உள்ளுரவே ஓடியது.”³⁹

“கருங்காலி வைரம் போன்ற நெடிய உடல்வாகு தலையில் கரு கருவென்ற கட்டுக்குடுமி. இப்போது முழுக்கொட்டைப்பாக்கை கொடுப்பினுள் வைத்து மடுக்கெனக் கடிக்கும் பல் வன்மை.”⁴⁰

இவ்வாறு கருமைக்கும் உடல் வலிமைக்கும் கருங்காலியின் வைரம், மான்கொடியின் வலிமை ஆகியன உவமைகளாக வரும் போது பாத் திரங்களிலும் வன் னியின் மண் வாசனை வெளிப்படுகின்றது.

ஆண்டான்குளத்து மக்களின் நம்பிக்கைக்குரிய தெய்வமான ஜயனின் வழிபாட்டிடம் காட்டப்படுகின்றது.

“காடாய்க்கிடந்த அந்த வட்டமான புற்தரையின் நடுவே சிறிது மேடிட்ட ஒரு இடத்தில் கற்பூரம் கொளுத்திக் கறுத்துப்போன ஒரு கல்லும் அதையொட்டி ஒரு சூலமும் மட்டுமே இருந்தன. அதுதான் ஜயன் கோவில். அந்தக்காட்டுத் தெய்வமாகிய ஜயன் தனக்குக் கோவில் கட்டுவதையே விரும்புவதில்லையாம்.....”⁴¹ ஜயனின் வழிபாட்டிடத்தையும் அதன் வரலாற்றையும் எடுத்துக் காட்டியவர் ஜயனின் கிருபையால் மக்கள் முதலைகளிலிருந்து காப்பாற்றப்படுவதாகவும்⁴² சங்கிலி திருடியவன் ஜயன் கோவிலில் கற்பூரத்தை அணைத்துப் பொய்ச் சத்தியம் செய்ததால் நாகம் தீண்டி இறந்ததாகவும்⁴³ கதைப்போக்கில் கூறிச் செல்கின்றார்.

வயற்பிரதேசங்களில் வாழும்பவர்கள் தமது உணவுத் தேவைக்காக காட்டில் வேட்டையாடச் செல்வது வழக்கம். இங்கும் உடும்பு வேட்டைக்காக வேட்டை நாய்களின் உதவியுடன் காட்டிற்குச் செல்வது காட்டப்படுகின்றது⁴⁴ இவ்வாறே காட்டில் கோழிகளுக்குப் பொறிவைத்துப் பிடிப்பதும் இவர்களது பொழுதுபோக்கு முயற்சியாகும். கோழிப்பொறி வைக்கும் முறை விளக்கமாக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

“கோழிகள் வரும் வழியின் அருகில் விறைப்பாகப் பெருவிரல் பருமனில் நின்றதொரு சிறு மரத்தினைத் தன் மார்பளவு உயரத்தில் வெட்டி அதன் நுனியில் ஒரு துண்டு ஞநலோன் நூலைக்கட்டினான் சேனாதி. இந்த மரந்தான் பொறியின் விரைக்கம்பாகச் செயற்படும். அதை வளைத்துச் சிறிய தடையில்

நிற்கக் கூடியதாகச் செய்து கட்டி நெலோன் நூலின் மறு நுனியை வட்டச் சுருக்காகப் பொறியின் மேல் வைத்தான்.....”⁴⁵

வன்னிப் பிரதேசத்தவர்களின் மற்றொரு பிரதான முயற்சி குழமாடுகளைப் பிடிப்பதாகும். காட்டிலே திரியும் குழமாடுகளைப் பிடிப்பதற்காகத் தயாரிக்கப்படுகின்ற வார்க்கயிறு பற்றி எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

“மான் தோல்களை நாடாக்களாக வெட்டி முறுக்கிப் பின்னப்பட்ட அந்த வார்க்கயிறு மிகவும் பாரமாகவும் மொத்தமாகவும் இருந்தது. அதன் ஒரு நுனியில் கவவயுடன் கூடிய மரைக்கொம்பு அடுத்துக்கட்டப்பட்டிருந்தது. மற்ற நுனியில் சுருக்கு வளையமாகக் கிடந்தது.”⁴⁶

இவ்வாறு தயாரித்த வார்க் கயிற்றைக் கொண்டு கலட்டியன் என்ற குழமாட்டிற்குக் குறி வைக்கின்றார் சிங்கராயர். சிங்கராயரின் மாடுபிடிக்கும் முறையும் அந்த முயற்சியிலேயே அவரின் உயிர் பிரிவதையும் ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டும்போது இந்த மக்களின் வாழ்வு இயற்கையோடு கொண்டிருக்கும் நெருக்கமான தொடர்பு எமக்குப் புலனாகின்றது.⁴⁷

ஆண்டான் குளத்து மக்களின் குடிசையின் அமைப்பும் இங்கே காட்டப்படுகின்றது.

“எருமைச் சாணமும் முருக்கமிலைச் சாறும் கரியும் சேர்த்து அழுத்தி மெழுகி மினுக்கிய மால், திண்ணை.... பனை யோலையால் அறுக்கையாக வேயப்பட்டிருந்த மால், பக்கத்தில் சிறியதாக ஆனால் மிகவும் தூய்மையாக இருந்த குசினி, வெண்மணல் முற்றத்தில் வேப்பமரத்துக்குப் பக்கத்தில் கம்பீரமாக நின்ற நெல்போடும் கொம்பறை.....”⁴⁸

இதுவே வன்னிக் கிராமத் தின் பழைய வீட்டின் அமைப்பாகும். காலமாற்றத்தால் இப்போது மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருந்தாலும் கிராமங்களில் இதன் அடையாளங்களை இன்னும் காணலாம்.

வன்னிமக்களின் உணவுப் பழக்கங்களில் அரிசிப்பிட்டும் ஆடையும் தயிரும்⁴⁹

“எருமையின் நெய்யில் பொரித்தெடுத்த காட்டுக்கோழி இறைச்சி⁵⁰ ஆகியனவும் கதைப்போக்கில் வந்து மணந்தருகின்றன.

வன்னிமக்கள் கலைகளில் மிகுந்த ஆர்வம் உடையவர்கள். நாவலில் வருகின்ற அண்ணாவி சின்னையர் காத்தான் கூத்து, அரிச்சந்திரா ஆகியவற்றை அங்கு பழக்கி மேடையேற்றியதுபற்றி ஆசிரியர் கூறிச் செல்கின்றார்.⁵¹

பொதுவாக கதையம்சத்தாலும், கதைநிகழும் களத்தின் சித்திரிப்பாலும் பாத்திரங்களின் வருணனைகளாலும் நந்தாவதியில் வன்னியின் மண்வாசனை தெளிவாகவே வீசுவதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

முல்லைமணியின் மல்லிகை வனம்⁵² என்னும் நாவல் முள்ளியவளை காட்டா விநாயகர் கோயிற்குழலைக் களமாகக் கொண்டது. எனினும் ஆசிரியர் இவ்விடங்களின் பெயர்களை நேரடியாகக் குறிப்பிடாமல் மல்லிகை வனம் என்றும் அரசடிப் பிள்ளையார் என்றுமே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வன்னிக்கிராமங்கள் சித்திரை வருடப்பிறப்பையொட்டிப் புதுக்கோலம் பூண்பதும் அரசடிப்பிள்ளையார் கோவிற் குழலில் வைகாசி விசாகத்தில் வரவுள்ள பொங்கலுக்காகக் கோவலன்

கூத்துப்பழக ஆரம்பிப்பதும் வழக்கம். இந்த வழக்கத்தினை எடுத்துக்காட்டுவதாகவே மல்லிகை வனத்தின் ஆரம்பம் அமைகின்றது. அண்ணாவியாரின் வீட்டில் கொப்பி கொடுக்கும் நிகழ்வு நடைபெறவுள்ளது. அதைக் காட்டுவதற்கு முன் அண்ணாவியாரின் வீட்டின் அமைப்பு எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

“நிலவின் ஒளி வட்டவீட்டின் சுவரிலே பட்டுத்தெறிப்பதால் அந்த மண் சுவர்கூட வசீகரமாகத்தான் தோற்றுமளித்தது. சித்திரை வருஷத்திற்கென வெள்ளை மலையிலிருந்து தூய வெண்மையான களிமண்ணைடுத்துச் சுவரை மெழுகியிருந்தார்கள். வீட்டுக்கு முன் முன்று பாக தூரத்தில் ஒரு மால், அதன் பின்புறம் முழுச் சுவரும் இருபுறங்களிலும் அரைச்சுவரும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. மண்ணினால் மெழுகி அழுத்தமான கல்லினால் அழுத்தப்பட்டு முருக்கம் இலைச் சாற்றினால் பூச்சுக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. மாலின் சுவரோரத்தில் ஒரு திண்ணை.⁵³

கனகரின் வீடு பற்றிக் கூறும் போது,

“கனகரின் வட்டவீடு பத்துப்பனை ஒலையால் வேயப்பட்டது, வெள்ளை மலையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட வெள்ளை மண்ணினால் உட்சவர் மெழுகப்பட்டது, வீட்டைச் சுற்றியிருக்கும் திண்ணை சிவப்பு மண்ணால் மெழுகப்பட்டது. வளவளப்பான கல்லினால் திண்ணை அழுத்தப்பட்டு முருக்கம் இலைச்சாறு பூசப்படுகிறது, வேலி கிராஞ்சியால் அடைக்கப்படுகிறது. புதிய அலம்பல் சேர்த்துப் படலை பழுது பார்க்கப்படுகிறது.”⁵⁴

“வீட்டுத்தாழ்வாரத்தில் இரண்டு கலப்பைகள் அடுக்கியிருந்தன, அவற்றின் பக்கத்தில் நுகங்கள், கயிறு, நந்தை என்பன. ஒரு

பட்டியிலே பசுமாடு இன்னொன்றில் எருமைமாடு முற்றத்திலே கொம்பறை நிறைய நெல். மாட்டுக்கொட்டிலில் இரண்டு கிணியாயில் வெள்ளை எருதுகள், பெரியவண்டியொன்று.”⁵⁵

வன்னிப்பிரதேச மக்களின் வழிபடு தெய்வங்களுள் வன்னியில் தெய்வமும் ஒன்றாகும். மேய்ச்சல் நிலங்களில் மாடுகள் காணாமல் போனால் வன்னியில் தெய்வத்திற்கு நேர்த்தி வைக்கின்றனர். இந்த வழக்கமும் அதற்கான முறையும் நாவலில் எடுத்துக்காட்டப் படுகின்றது.

“கோடாலிக் கல்லுக் காட்டுக்குள்ளே இருக்குது வன்னித் தெய்வத்துக்குப் பொங்குற இடம். இதிலை கட்டித் தூக்கியிருக்கிற தேங்காய் இருக்குதெல்லே இதைப்பிளந்து தேங்காயைச் சொட்டுச் சொட்டாகப் போட்டுப் பொங்கவேணும். பொங்கல் பானை அடுப்பிலை ஏத் தினால் வாயாலை நெருப்பை ஊதக்கூடாது... குளையாலை விசுக்கவேண்டும். அமுது இறக்கிய பிறகு முண்டு தடி வெட்டி சாத்தி வைச்சிட்டு பொங்கலைப் படைக்கவேண்டும்.... அமுது சமைக்கிற புக்கையை தீட்டுத் தூடக்கு வாறுவையள் சாப்பிடக் கூடாது.”⁵⁶

என்ற விரிவான விளக்கம் வன்னியாளின் மூலமாகக் கொடுக்கப் படுகின்றது.

அடுத்து முள்ளியவளையில் உள்ள சங்கதி ஆலடியில் பேயும் குறிபார்க்கும் கட்டையனும் தண்ணீர் ஓதி எறிந்து வேளைபோடும் சின்னச்சாமி ஜயரும் கதைப்போக்கில் இடம் பெறும் போது நாவலுக்கு மண்வாசனை ஏற்பட்டு விடுகின்றது.⁵⁷

பெருமழை பெய்து குளம் உடைப்பெடுக்கும் அபாயநிலை ஏற்பட்டபோது குளத்தில் நீர் மட்டம் குறைய வேண்டும் என்பதற்காக ஜியனுக்கு பொங்கல் மடை செய்து சத்தவெடி கொழுத்துவது காட்டப்படுகின்றது.⁵⁸

வியாழன், வெள்ளி தினங்களில் வீட்டிலிருந்து நெல்லையோ அரிசியையோ எவருக்கும் கொடுக்கின்ற வழக்கம் இவர்களிடம் இல்லை. அரசாங்க அதிகாரிகள் கனகரின் கொம்பறையை வியாழக்கிழமை திறந்து நெல்லை எடுத்தபோது கனகரின் மனைவி,

“நாசமாய்ப் போவாருக்குக் கிழமையுமில்லை
நாஞுமில்லை என்று திட்டுகின்றாள்.”⁵⁹

கனகர், வியாழக்கிழமையில் நெல்லை எடுத்துக்கொண்டு போகினம் இனி நிரந்தர தரித்திரந்தான்”⁶⁰ என்று நினைத்து வேதனைப்படுகின்றார்.

வன்னிப்பிரதேச மக்களின் தனித்துவமான உணவுப் பழக்கத்தினையும் நாவலில் காணமுடிகின்றது. கனகரின் வீட்டில்,

காணாந்தியும் போட்டுக் குரக்கன் பிட்டு அவிச்சப்போட்டன்,
கொச்சிக்காய்ப் பச்சடி அரைக்கிறன் எருமை நெய்யும் கிடக்குத்தானே...⁶¹ என்ற குரல் வரும் போது அந்த உணவின் வாசனை மணக்கின்றது.

நாவலில் இடம் பெறுகின்ற உவமைகளும் வன்னிப்பிரதேசத்திலுள்ள இயற்கை அம்சங்களாகவே இருப்பதால் அங்கும் வன்னியின் மண்வாசனை புலப்படுகின்றது. சான்றாக, அணிஞ்சிற் பழத்துப் புழுப்போன்ற நிறத்துப் பார்வதியும்⁶² பாலைப்பழ

நிறத் துச் சிலம் பியும்⁶³ நாவற் பழக் கறுவல் பண்டிதர் சின்னத் துரையும்⁶⁴ வன்னியின் இயற்கையைச் சுமந்து நாவலுக்கு மண்வாசனையை ஊட்டுகின்றனர்.

அடுத்து வன்னியின் வயல் நிலங்களில் விசேடமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்ற சொற்கள் சந்தர்ப்பம் நோக்கிக் கையாளப்படுகின்றன. சான்றாக, பெருவாயன் (கடகம்), குல்லம் (சுளகு)⁶⁵, வைரப்பொலி (மண்), குஞ்சுப்போலன் (சிறுபையன்)⁶⁶ நடையன் (மாடு), போல் (சாணம்), போலிக்கொடி (வைக்கோல்)⁶⁷ இதனால் மொழி ரீதியாகவும் மண்வாசனை உருவாகுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது.

செங்கை ஆழியானின் காட்டாறு⁶⁸(1977) என்னும் நாவலின் களமான கடலாஞ்சி வெறும் கற்பனையன்று. இது வன்னிப் பிரதேசத்திலுள்ள குடியேற்றக்கிராமமொன்றையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது. நிலக்கிளி ஆசிரியர் காட்டிய கன்னிமை கழியாத வன்னிக் கிராமத் தின் மண் வாசனையை யாழ்ப்பாணத்துக் குடியேற்ற வாசிகளும் மலையகத்தோட்டத் தொழிலாளர்களும் பலரும் இணைந்து வாழ்கின்ற கடலாஞ்சியில் எதிர்பார்க்க முடியாது. எனினும் செங்கை ஆழியான் மற்றொரு வகையில் சிதைந்து கொண்டிருக்கின்ற வன்னி மண்ணின் வாசனையை மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இது சமுதாயப் பிரச்சினைகள் என்ற தலைப்பில் விரிவாகப் பேசப்படவேண்டியது.

காட்டாறு நாவல் அருவியாற்றங்கரையினிலேயே ஆரம்பமாகின்றது.

“அருவியாற்றின் கரையில் அவர்களின் கால்கள் தரித்து நின்றன... தாமரைக்கண்டு தண்ணீர் அருந்துவதற்காக ஆற்றில் இறங்கினான்.

பிரம்புப் பற்றைகளை விலக்கிக் கொண்டு தாமரைக்கண்டு இறங்கும் போது எழுந்த சரசரப்பால் தூக்கம் கலைந்த ஆற்று மந்தி ஒன்று கிரிச்சிட்டபடி மருதமரஉச்சிக்குத்தாவி ஏறியது. ஆற்று மந்தியின் சூச்சலால் அமைதி குலைந்தது. பறவைகளின் சிறுகொலியும், சிறுவிலங்குகள் பற்றைகளுக்குள் மறைவதால் பரபரப்பொலியும் காட்டில் சற்றுநேரம் நிலவி அழிந்தது.....”⁶⁹

“..... பற்றைகள் பத்தடி அகலத்திற்குமேல் விலகி வழிவிட்டிருந்தன. பாதையில் ஒரு சிறு புல் பூண்டு கூடக்காணப் படவில்லை. மணல் பரந்து கிடந்தது தாமரைக்கண்டும் கணபதியும் அந்தப்பாதைவழியாக ஆற்றில் இறங்கினர். அப்பாதை குண்டும் குழியுமாக இருந்தது. வட்டமான பெரிய காலடிகள் அதில் தெரிந்தன.

இது யானையள் தண்ணீருடிக்க ஆத்திலை இறங்கிறவழி அதுதான் இப்பிடிக்கிடக்குது.”⁷⁰

“நதிக்கு அப்பால் தெரிந்த ஒரு சிறு வெட்டையில் காட்டுக்கோழிகள் நான்கு நின்று தரையைக் கால்களால் கிளாறிப் பூச்சி புழுக்களைத்தேடிக்கொண்டிருந்தன. காட்டுச் சேவலின் வெடிவாற் சிறுகுகள் வெயிலின் ஒளியில் பளபளத்தன. பேன் கடியைப்பொறுக்க மாட்டாத பேடை, கால்களால் தரையில் பள்ளம் பறித்துப் புழுதியை உட்டலெல்லாம் உதறிக் கொண்டு உடற்சிறுகுகளைச் சிலிர்த்துக் கொண்டது.”⁷¹

“ஆட்காட்டிக் குருவி ஒன்று இவர்களைக் கண்டுவிட்டு அவலமாகக்குரல் எழுப்பியது. “கிக்...கீக்...கீக்...கீ” என்று கத்தி எச்சரிக்கை செய்து வட்டமிட்டுப் பறந்தது. ஆற்றின் மறுகரையில் இருந்தாற்போல ஒரு கூட்டம் ஆற்று மந்திகள் தோன்றின. மருத மரக்கிளைகளில் அவை அம்ந்திருந்தன. அவற்றின் கரியநிறம் குரிய ஓளியில் மேலும் கருமை பூத்தது. நீ அருந்துவதற்காக அவை கீழிறங்க முயன்றபோது பெருங் கருங்குரங்கொன்று சத்தமிட்டது. இறங்கமுயன்ற மந்திகள் மீண்டும் கிளைகளில் தாவிக்கொண்டன.”⁷²

இவ்வாறு ஆற்றுமந்திகளின் சலசலப்புடனும் ஆட்காட்டிக் குருவியின் அவலக் குரலுடனும் காட்டுக்கோழிகளின் சிலிர்ப்புடனும் அருவியாற்றங்கரை எமக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றது. ஆற்று மந்திகளின் ஆரவாரம் ஓய்ந்து நிற்க காட்டுப்பன்றியொன்று காயத்துடன் வந்து அவர்களின் தங்குவேட்டையினை நிறைவுசெய்கின்றது.⁷³ நாவலின் ஆரம்பமே வன்னிப்பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதியை அப்படியே எமக்கு எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்து விடுகின்றது.

நாவலில் இயற்கை அம்சங்களை மையமாக வைத்து நிகழ்ச்சிகளைச் சித்திரிக்கும் தன்மை காணப்படுகின்றது. சான்றாக மழை தண்ணியின்றிப் பயிர்கள் வாடுவதைப் பார்த்து வேதனைப்பட்ட கணபதிக்கு, தாமரைக்கண்டு எப்படியாவது தண்ணீர் தருவார்கள் என்று ஆறுதல் கூறும்போது “ஆட்காட்டிக் குருவி அவலமாகக் கத்தியபடி கிளம்பியது”⁷⁴ என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். ஆட்காட்டியின் அவலக்குரல் வயல்கள் அழியப்போவதையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

செவ்வந்தியை முனியாண்டிக்குத் திருமணம் செய்து வைப்பதன் மூலம் தனது ஆசையினைத் தீர்க்கலாம் என்று சியாமன் திட்டமிடுகின்றார். இதையற்ற செவந்தி சந்தனத்திடம் ஒழிவருகின்றாள். அப்போது,

“தூரத்தில் மயில்கள் அகவும் சத்தம் கேட்டது. அச்சத்தத்தைத் தொடர்ந்து குரங்கொன்றின் உறுமல் ஒலி எழுந்தது. வானில் வல்லுாறு ஒன்று இரை காணாமல் இரைந்தது.”⁷⁵

என்று கூறப்படுகின்றது. இதன் மூலம் சந்தனம் செவந்தி திருமணம் நல்லபடியாக அமையாது என்பது உணர்த்தப்படுகின்றது. இரைகாணாமல் அலையும் வல்லுாறாகச் சியாமனையே நினைக்கவும் செய்து விடுகின்றார் ஆசிரியர்.

சந்தனம் தனது திருமணம் பற்றிக் கூறுவதற்காக கணபதியின் வீட்டு வாசலை நெருங்கிய போது “வானில் பருந் தொன்றின் கேவல் மெதுவாக ஒலித்தது”⁷⁶ இது புவனேஸ்வரி சந்தனத்தையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பதையும் அது கனவாகப் போவதையும் உணர்த்தி விடுகின்றது. சந்தனம் தனக்கு இன்று கல்யாணம் என்பதைப் புவனேஸ்வரிக்குக் கூறுமுன்னாலே “வானில் அவலமாக அலறியபடி கரிக்குருவியொன்று விரைந்தது.” கரிக்குருவியின் அலறல் புவனேஸ்வரியின் மனக்கோட்டை இடிவதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

இவ்வாறாகக் கதையில் பின்னர் நிகழப் போகின்றவற்றை நுண்ணறிவுள்ள வாசகர்கள் முன் கூட்டியே உய்த்துணரத்தக்க வகையில் களத்திலுள்ள கருப்பொருட்களின் இயங்கு

நிலைகளைப் பயன்படுத்தும் விதம் ஆசிரியரின் புனைதிறனுக்குத் தக்கதொரு சான்றாக அமைவதுடன் பிரதேச வாசனையையும் பேணுவதாக அமைகின்றது.

நாவலில் ஆசிரியர் பயன்படுத்தும் உவமைகளும் வன்னிப்பிரதேசத்தின் இயற்கை அம்சங்களாகவே உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, தாமரைக் கண்டுவின் கையின் வலிமை முறுக்கேறிய காட்டுக்கொடியாகவும்⁷⁷ செவந்தியின் அழகு காட்டுப்பூவின் கவர்ச்சியிடனும் பாலைப்பழத்தின் பளபளப்புடனும்⁷⁸ செவந்தியின் சிவந்த முகம் வீரரப்பழத்தின் செந்நிறமாகவும்⁷⁹ காட்டப்படும் போது வன்னியின் மண்வாசனை வருவிக்கப் படுகின்றது.

பொதுவாக இந்நாவலில் இடம் பெறுகின்ற பாத்திரங்கள் பலவும் வன்னிப்பிரதேசத்தைச் சாராதவர்கள் என்பதாலும் நாவலின் பிரதான நோக்கம் வேறாக இருப்பதாலும் ஆசிரியர் சமூக வழக்கங்கள், மரபுகள் போன்ற விடயங்களில் அதிக அக்கறை காப்பியதாகத் தெரியவில்லை. இது மாறிக்கொண்டிருக்கின்ற ஒரு வன்னிப்பிரதேசம் என்பதால் இதன் மணத்திலும் சற்று வேறுபாடு தெரியவே செய்கின்றது.

செங்கை ஆழியானின் மற்றொரு நாவலான மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து (1989)⁸⁰ என்பது கிளிநோச்சிப் பிரதேசத்தை மையமாகக் கொண்டது. இந்நாவலில் காட்டுப் பிரதேசமாக இருந்த கிளிநோச்சியில் இரண்மடுக்குளம் நிர்மாணிக்கப்பட்ட வகையும் அதன்பின் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

“காடு.... காடு எங்கும் பரந்து வியாபித்திருந்தது ஆயிரக்கணக்கான நீர்ப்பறவைகளும் காட்டு விலங்குகளும் கிளிநோச்சிக் காட்டில் குவிந் து கிடந் தன. அவற் றின் நிம் மதியான வாழ் வு இரண்மடுக்குளத்தின் நிர்மாணத்துடன் சீர்க்கலையப் போவதை அவை உணரவில்லை.”⁸¹

“அதே பழைய குடியேற்றவீடு. இரண்டு அறைகள் கொண்ட கல் கட்டிடம். அதன் முன் முற்றுத்தில் முத்தையா அம்மான் சுவாத்தியத்திற்காகவும் வசதிக்காகவும் அமைத்துக் கொண்ட தலைவாசல் தென்னங்கீற்றினால் வேய்ந்து சாணியால் மெழுகப்பட்ட குளிர்மையான குடில்”⁸²

காட்டுப் பகுதியில் குடியேற்ற வீடுகள் இவ்வாறிருந்தாலும் களிமண்ணால் கட்டப்பட்ட வீடுகளே அதிகமாகும். சிவபாக்கியத்தின் வீடு காட்டுத்தடிகளை மான்கொடியால் இறுகப்பிணைத்து களிமண்ணால் சவர் எழுப்பி வெண்களியால் மெழுகி - தரையைச் சாணத்தால் மெழுகி முருக்கம் இலைச்சாறு போட்டு கூரை வைக்கோலால் அமைக்கப்பட்டு திண்ணை பனை மட்டையால் வரியப்பட்டு காட்டின் நடுவே அமைந்த ஒரு பர்ணசாலைபோலவே காட்டப்படுகின்றது.”⁸³

யாழ்ப்பாணம் - கண்டிவீதியில் காட்டின் நடுவே ஏகாங்கியாக ஒரு பாலை மரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருக்கும் முறிகண்டிப்பிள்ளையாரைக் காட்டி அந்தவீதியால் செல்லும் வாகனங்கள் அனைத்தும் அவ்விடத்தில் தரித்துப்பிள்ளையாரை வழிபட்டுச் செல்லும் வழக்கத்தினைக் குறிப்பிடுகின்றார்.⁸⁴

வைகாசித் திங்களில் புளியம் போக்கணை நாகதம்பிரானுக்கு நடைபெறும் பொங்கல் விழாவும் இத்தலத்தின் வரலாறு தொடர்பான செவிவழிக்கதையும் கூறப்படுகின்றது.⁸⁵

காட்டுவளம், வேட்டையாடுவது, வழிபாட்டிடங்கள் ஆகியவற்றால் கிளிநோச்சிப் பிரதேசம் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுக் கதை நிறைவேற்றுகின்றது. பொதுவாக இந்நாவலில் இரண்ணமடு குளத்தின் வரலாறு சார்ந்த விடயங்களை ஆவணப்படுத்தும் தன்மையே விஞ்சி நிற்கின்றது. பாத்திரங்களும் குடியேற்ற வாசிகளே என்பதால் கன்னிமை கழியாத வன்னியின் மண்வாசனையை இங்கும் நுகரவாய்ப்பு இல்லாமற் போய் விடுகின்றது.

தாமரைச்செல்வியின் சுமைகள், (1977) விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி(1992), தாகம் (1993), பச்சை வயல் கனவு (2004) ஆகிய நான்கு நாவல்களும் வன்னிப் பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்டவை. இந்நாவல்களில் கிளிநோச்சிப் பிரதேசத்திலுள்ள குமரபுரம், கணேசபுரம், பரந்தன் ஆகிய பகுதிகளை இணைத்துக் கதை கூறப்படுகின்றது. பொதுவாக கிளிநோச்சிப் பகுதிகளில் வாழ்கின்ற மக்கள் அனைவருமே யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டின் பல்வேறு பாகங்களிலும் இருந்து வந்தவர்களே. இம்மக்கள் வருவதற்கு முன்னர் கிளிநோச்சிப்பிரதேசம் வெறுங்காடாகவே இருந்தது. கிளிநோச்சியில் குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கியவர்கள் இந்த மக்களே. இந்த மக்களின் கதைதான் தாமரைச் செல்வியின் நாவல்களில் கூறப்படுகின்றது. நாவலில் மண் வாசனை என்று நோக்கும் போது கிளிநோச்சியின் இயற்கை

அம்சங்கள் - வயல்வெளிகள் - காடுகள் இவை நாவலில் காட்டப்படுகின்றன. ஆனால் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள் பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவை வண்ணிப்பிரதேசத்திற்குச் சொந்தமானவையாக இருக்க முடியாது. இவர்கள் வண்ணியின் பூர்வீகக் குடிகள் அல்லாதவர்கள். இதனால் இந்த நாவல்களினுடாகத் தெரிகின்ற மண்வாசனை வண்ணிக்குரியதாகக் கொள்ள முடியாதவை. எனவே இதை மாறிக்கொண்டிருக்கின்ற ஒரு சமூகத்தின் வாசனையாகக் கருதிவிடலாம்.

சமைகள் நாவலில் காட்டப்படுகின்ற வீடு வண்ணியின் பாரம்பரியமான வீடாக இல்லை. இது

“தலைவாசலும் எதிரே இருக்கும் அடுக்களையும் ஒலையால் வேயப்பட்டவை. இரண்டுக்கும் நடுவே சற்றுத்தள்ளி ஒரு அறையும் அதன் முன்னால் விறாந்தையுமாக ஒரு சின்ன வீடு இருந்தது. ஒலையால் வேயப்பட்டாலும் சீமெந்துத்தரை”⁸⁶ விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி நாவலில்,

“சீமெந்துத் தரைபோட்ட ஒலையால் வேய்ந்த தலைவாசலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு அறை சீமெந்துச் சுவர் வைத்துக் கட்டப்பட்ட சிறிய வீடு. அதற்கு அந்தப்பக்கம் மண்ணால் மெழுகப்பட்டு பனை மட்டைகளாலும் கிடுகுகளாலும் கட்டப்பட்ட குசினி”⁸⁷

இந்த வீடுகளில் கொம்பறையும் இல்லை, முருக்கம் இலைச்சாறும் இல்லை, எல்லாம் சீமெந்துத் தரையாக மாறிக்கொண்டு வருகின்றன.

இந்த மாற்றத்தால் செந்திலும் செல்வராஜனும் படிக்க வேண்டிய வயதில் ஈஸ்வரன் தியேட்டரில் ஆங்கிலப்படம் பார்ப்பதும் அந்தப் படத்தின் தாக்கத்தால் செந்தில் தீபாவைத்

தேடிப்போவதும் அவளோடு தவறான முறையில் நடக்க முயற்சிப்பதும் காட்டப்படுகின்றது.⁸⁸

வேட்டையாடுவதைத் தொழிலாகவும் பொழுது போக்காகவும் கொண்ட மக்களைவிட இங்கே காசு கொடுத்து இறைச்சி வாங்குகின்ற மக்களே பேசப்படுகின்றனர்.⁸⁹

சுமைகள் நாவலில் குமரபுரம் முருகன் கோயிலில் நடைபெறும் ஆனிடத்தரத் திருவிழாவும் தீமிதிப்பும் காட்டப்படுகின்றது.⁹⁰

ஆசிரியர் கையாஞும் உவமைகளும் வன்னியின் கருப்பொருட்களாக இல்லை. சான்றாக, திருவிழாவுக்காக சேலை அணிந்து நின்ற தீபாவை,

“ஓரு ரோஜா மலர்ந்து நின்றது”⁹¹
என்றும் சாதாரணமாக வீட்டில் கண்டபோது,

“கதவு நிலையினாடே நிலவு எழுந்தது”⁹²
என்றும் கூறுவது செயற்கைத் தன்மை பொருந்தியதாகவே காணப்படுகின்றது.

பொதுவாகவே தாமரைச் செல்வியின் நாவல்களில் இடம் பெறுகின்ற களம் யாழ்ப்பாணப்பிரதேசத்தவர்கள் நிறைந்த குடியேற்றங்களே என்பதால் இங்கு வன்னியின் மண்வாசனையை விட சமகால நிகழ்வுகளும் பிரச்சினைகளுமே முக்கியத்துவம் பெற்று நிற்கின்றன.

பேச்சுமொழி

நாவல்களில் மண்வாசனையை வெளிப்படுத்துவதில் பிரதேசப் பேச்சுமொழியும் முக்கியமான பங்கினை வகிக்கின்றது. வன்னிப்பிரதேச நாவல்களில் பேச்சுமொழி பயன்படுத்தப்பட்டாலும் இது வன்னிப்பிரதேசத்திற்குரிய தனித்துவமான மொழிக்குறியீடு களைக் கொண்டிருக்கின்றதா அல்லது சாதாரண யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுமொழியோடு ஒத்ததாகவே இருக்கின்றதா என்பது பற்றி ஆழமான ஆய்வு செய்யப்படவேண்டியது அவசியமாகும்.

முடிவரை

தொகுத்து நோக்கும் போது புவியியல் அடிப்படையில் வன்னி எனப்படுகின்ற பிரதேசத்தினைக் களமாகக் கொண்ட நாவல்கள் அனைத்தையும் வன்னிப்பிரதேச நாவல்கள் என்று கூறிவிடலாம் ஆயினும் இந்நாவல்கள் அனைத்திலும் வன்னிப் பிரதேசத்தின் மண் வாசனையைக் காணலாம் என்று கருத முடியாது.

இன்றையநிலையில் வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பில் பண்பாட்டடிப்படையிலும் உணர்வு பூர்வமாகவும் வேறு படுத்தக் கூடிய பல பகுதிகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் பாரம்பரியமான வன்னிக்கிராமங்களும் பிற்காலக் குடியேற்றத் திட்டங்களும் முக்கியமானவை. பாரம்பரியக்கிராமங்களில் கண்ணிமை கழியாத வன்னியின் இயற்கை அழகும் இயற்கையோடு இணைந்த மக்களின் வாழ்வும் இன்றும் நிலைத்து நிற்கின்றன. இந்த இயற்கையினையும் இங்கு வாழ்கின்ற மக்களையும் சிந்தாமல் சிதறாமல் காட்ட முற்பட்ட முதல் நாவல் பாலமனோகரனின் நிலக்கிளியே என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்கமுடியாது.

வன்னிப்பிரதேசத்தின் மற்றொரு பக்கத்தில் புதிய சூடியேற்ற வாசிகள் பலரும் நிறைந்து புதியதொரு பண்பாட்டை உருவாக்கி வருகின்ற தன்மை காணப்படுகின்றது. இங்கு வன்னியின் வளங்கள் சுரண்டப்படுவதும் உண்டு. இப்பிரதேசங்களில் வாழ்கின்ற மக்கள் வன்னியின் பூர்வீகக் குடிகள் இல்லாததால் இவர்களின் பண்பாட்டுக்கோலங்கள் வன்னிப்பிரதேசத்தின் தனித்துவத்தைக் காட்டக்கூடியனவல்ல. மாறி வருகின்ற வன்னியின் பண்பாட்டுக் கோலங்களையே இங்கு காணலாம். இதனால் இத்தகைய பிரதேசங்களைக் களமாகக் கொண்டு நாவல் எழுதியவர்கள் இங்குள்ள பண்பாட்டுக் கோலங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் இருவேறு சமூகங்களின் இணைப்பால் ஏற்பட்ட சமூக பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். இந்தவகையில் செங்கை ஆழியானின் காட்டாறு விதந்து கூறுத்தக்கதொரு படைப்பாகும். தாமரைச்செல்வி புதிய பண்பாட்டுக் கோலங்களுடன் போர்க்காலக் கருத்து நிலையினையும் இணைத்துத் தனது நாவல்களைப் படைத்துள்ளார். எனவே உணர்வு ரீதியாகவும் தனித்துவமான பண்பாட்டுக் கோலங்களினிடப்படையிலும் வன்னி எனப்படுகின்ற பாரம்பரியமான வன்னிக்கிராமங்களின் மண் வாசனையை நிலக்கினிபோன்ற நாவல்களிலும் மாறி வருகின்ற வன்னிப் பிரதேசத்தின் புதிய பண்பாட்டுக் கோலங்களை காட்டாறு போன்ற நாவல்களிலும் காணலாம். இது கால ஒட்டத்தின் தவிர்க்க முடியாததொரு நிகழ்வே.

அடிக்குறிப்புக்கள்

01.	அ. பாலமனோகரன்,	நிலக்கிளி, 1973, வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு, ப.1
02.	"	மேலது ப. 3
03.	"	மேலது ப. 1
04.	"	மேலது ப. 3
05.	"	மேலது ப. 6
06.	"	மேலது ப. 36
07.	"	மேலது ப. 22
08.	"	மேலது ப. 53
09.	"	மேலது ப. 17
10.	"	மேலது ப. 92
11.	"	மேலது ப. 139
12.	"	மேலது ப. 140
13.	"	மேலது ப. 120
14.	"	மேலது ப. 97
15.	"	மேலது ப. 106
16.	"	மேலது ப. 8
17.	"	மேலது ப. 60
18.	"	மேலது ப. 62
19.	"	மேலது ப. 26
20.	"	மேலது ப. 25
21.	"	மேலது ப. 27 -28
22.	"	மேலது ப. 6
23.	"	மேலது ப. 4

24. " மேலது ப. 19
 25. " மேலது ப. 15
 26. " மேலது ப. 44
 27. " மேலது ப. 20
 28. " மேலது ப. 20
 29. " மேலது ப. 57
 30. " குமாரபுரம், 1974, வீரகேசரி
 வெளியீடு, கொழும்பு.
 31. " மேலது ப. 1
 32. " மேலது ப. 2
 33. " மேலது ப. 65
 34. " மேலது ப. 12
 35. " மேலது ப. 7
 36. " மேலது ப. 40
 37. " நந்தாவதி, 1985, சோமுபுத்தக
 நிலையம், மதுரை.
 38. " மேலது ப. 5-6
 39. " மேலது ப. 16
 40. " மேலது ப. 9
 41. " மேலது ப. 54
 42. " மேலது ப. 13
 43. " மேலது ப. 13-14
 44. " மேலது ப. 19
 45. " மேலது ப. 56
 46. " மேலது ப. 61
 47. " மேலது ப. 63
 48. " மேலது ப. 102

49.	"	மேலது ப. 17
50.	"	மேலது ப. 112
51.	"	மேலது ப. 121
52.	முல்லைமணி	மல்லிகை வனம், 1985, சோழபுத்தகநிலையம், மதுரை.
53.	"	மேலது ப. 5
54.	"	மேலது ப. 98-99
55.	"	மேலது ப. 10
56.	"	மேலது ப. 43
57.	"	மேலது ப. 81
58.	"	மேலது ப. 147
59.	"	மேலது ப. 142
60.	"	மேலது ப. 142
61.	"	மேலது ப. 123
62.	"	மேலது ப. 17
63.	"	மேலது ப. 46
64.	"	மேலது ப. 29
65.	"	மேலது ப. 113
66.	"	மேலது ப. 114
67.	"	மேலது ப. 115
68.	செங்கை ஆழியான்,	காட்டாறு, 1977, வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு.
69.	"	மேலது ப. 1-2
70.	"	மேலது ப. 2
71.	"	மேலது ப. 4
72.	"	மேலது ப. 5-6
73.	"	மேலது ப. 8

74. " மேலது ப. 76
 75. " மேலது ப. 211
 76. " மேலது ப. 217
 77. " மேலது ப. 57
 78. " மேலது ப. 67
 79. " மேலது ப. 168
 80. " மழையில் நன்றாக வெயிலில் காய்ந்து,(1989), வரதர் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
 81. " மேலது ப. 11
 82. " மேலது ப. 2
 83. " மேலது ப. 39
 84. " மேலது ப. 27
 85. " மேலது ப. 66 - 67
 86. தாமரைச்செல்வி, சுமைகள், 1977, வீரகேகரி வெளியீடு, கொழும்பு, ப.2-3
 87. " விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி, 1992, மீராவெளியீடு, யாழ்ப்பாணம், ப.2
 88. " சுமைகள், ப. 54
 89. " விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி, ப.74
 90. " சுமைகள், ப.114 - 115
 91. " மேலது ப. 115
 92. ,," மேலது ப. 166

5. மூல்லைமணியின் மல்லிகை வனம் நாவல் தொடர்பான சில குறிப்புக்கள்

மூல்லைமணியின் மல்லிகை வனம் என்னும் நாவல் 1985இல் மதுரை சோழ புத்தக நிலையத்தினால் வெளியிடப் பட்டுள்ளது. இந்நாவல் வன்னிப்பிரதேசத்தில் மூல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலுள்ள முள்ளியவளைக் கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டது. எனினும் ஆசிரியர் நாவலில் முள்ளியவளை என்ற பெயரைக் குறிப்பிடாது மல்லிகை வனம் என்ற கற்பனைப் பெயரையே பயன்படுத்துகின்றார். ஆனால் மல்லிகை வனம் என்பது வெறும் கற்பனையல்ல; வன்னிப்பிரதேசத்தில் மக்கள் குடியேறிய வரலாறு பற்றிக் கூறும் வையாபாடலில் மல்லிகா வனம் என்ற பெயர் இடம் பெறுகின்றது. இம் மல்லிகாவனம் முள்ளியவளையோடு சேர்ந்த ஒரு கிராமந்தானா என்ற ஜயம் ஆய்வாளர் மத்தியிலே இருந்து வருகின்றது. ஜயப்பாட்டிற்குரிய இப்பெயரையே மூல்லைமணி சிறிது மாற்றங்கூடியது மல்லிகை வனம் என்று வழங்கியுள்ளார் எனலாம்.

நாவலில் மல்லிகை வனத்திற்கு ஆசிரியர் கூறும் இடவிளக்கம், பண்பாட்டுப் பின்னணி ஆகிய அனைத்தும் முள்ளியவளைக் கிராமத்தையே தெளிவாகப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. சான்றாக மல்லிகை வனத்திலுள்ள அண்ணாவியாரின் வீடு பற்றிக் கூறும் போது,

“மல்லிகை வனத்தை இரண்டாகக் கிழித்துக் கொண்டு செல்கிறது ஒரேயொரு தார்ப்பாதை. அது கிராமத்தைத் தொடும் இடத்திலே வலப்புறம் நோக்கிச் செல்லும் விநாயகர் வீதியும் பெயரைத்

தவிர வேறுந்தப் பெருமையும் இல்லாத பெருந்தெருவும் சந்திக்கின்ற இடத்திலே ஒரு பிள்ளையார் கோவில்; பிள்ளையார் கோவில் முன்னிலையிலே கெம்பீரமாக நிழல் பரப்பி நிற்கிறது அரச மரமொன்று அரசடிப்பிள்ளையார் கோவிலுக்கு வடக்கேயுள்ளது தான் அண்ணாவியாரின் வீடு”

(1985, ப. 7-8)

இந்த இடவிளக்கம் முள்ளியவளை காட்டாவிநாயகர் கோயிற் குழலையே வெளிப்படையாக உணர்த்துகின்றது. எனவே மல்லிகை வனம் எனக் குறிப்பிடப்படுவது முள்ளியவளைக் கிராமமே என்பது வெளிப்படை.

மல்லிகை வனத்தில் அரசடிப் பிள்ளையார் கோயிற் குழலில் வாழும் அண்ணாவி அப்புக்குட்டி, கனகர், வன்னியர் எனப்படும் வன்னிய சிங்கம், சிவசம்பு வியாபாரியார் ஆகியோரின் குடும்பங்களை இணைத்துக் கதை கூறப்படுகின்றது. கதைப் போக்கில் கனகரின் மகன் நன்னியனும் அண்ணாவியாரின் மகள் சிலம்பியும் பிரதான பாத்திரங்களாக அமைகின்றனர். இவர்களின் காதல் கதையை வளர்த்துச் செல்ல உதவுகின்றது. நாவலின் கதை பின்வருமாறு அமைகின்றது.

மல்லிகை வனத்தில் ஆண்டுதோறும் நடைபெறுகின்ற கண்ணகியம்மன் பொங்கல் விழாவிற்கான ஏற்பாடுகளில் ஒன்றாக கோவலன் கூத்திற்கான பாத்திரத்தெரிவு நடைபெறுகின்றது. கனகரின் மகன் நன்னியன் கோவலனாகத் தெரிவு செய்யப்படுகின்றான். நன்னியனின் ஆட்டத்தால் கவரப்பட்ட சிலம்பி அவனைக் காதலிக்கின்றாள். இவர்களின் காதலை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பாத சிலம்பியின் பாட்டி பாறி சிலம்பியைத்

தனது உறவினரான பேரம்பலத்திற்குத் திருமணம் செய்து வைக்கக் திட்டமிடுகின்றாள். பாறிப்பாட்டி தனது திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக, சிலம்பியை நன்னியனுக்கு மணம் பேசி வந்த கனகரிடம் பதினைந்து பவுணில் தாலிக்கொடி கட்ட வேண்டும் என்று நிபந்தனை விதிக்கின்றாள். பொருளாதார ரீதியில் கெட்டு நொந்து போயிருந்த கனகருக்கு இந்த நிபந்தனையை ஏற்க முடியாது போய் விடுகின்றது. ஆனால் இதனை ஒரு சவாலாகவே ஏற்றுக்கொண்ட நன்னியன் ஆறுமாதத்தில் பதினைந்து பவுணுடன் வருவதாகக் கூறி கோடாலிக்கல்லில் முகாமிட்டிருந்த பட்டாளத்தில் வேலைக்குச் சேந்து விடுகின்றான். பின்னர் படைவீரனாகித் திருகோணமலைக்கு இடம் மாற்றப்படுகின்றான்.

நன்னியன் பட்டாளத்திற் சேர்ந்து விட்டதால் இனித் திரும்பி வரமாட்டான் எனக் கூறி சிலம்பியைப் பேரம்பலத்திற்கு மணம் செய்து வைக்க பாறிப்பாட்டி முயற்சி செய்கின்றாள். சிலம்பியின் எதிர்ப்பால் இம் முயற்சி தோல்வியடைகின்றது.

நன்னியனுக்காகவே காத்திருந்த சிலம்பி தண்டுவான் செல்லும் வழியில் காட்டுப் பாதையில் வைத்துக்காப்பிலி வீரனொருவனால் பாலியல் பலாத்காரத்திற்கு உட்படுத்தப் படுகின்றாள். இச்சம்பவத்தில் அவள் தனது வலது கரத்தையும் இழக்கின்றாள். ஆண்டு ஒன்று கழிந்துபோக நன்னியன் தாலிக்கொடியோடு மல்லிகை வனத்திற்கு வருகின்றான். அந்நியனால் மாசுபடுத்தப்பட்ட உடலோடு நன்னியனைச் சந்திக்க விரும்பாத சிலம்பி தற்கொலை செய்து விடத்துணிகின்றாள் நன்னியன் சிலம்பியின் தற்கொலை முயற்சியைத் தடுத்து அவளைத் திருமணம் செய்கின்றான் எனக் கதை கூறப்படுகின்றது.

வன்னிப் பிரதேசத்திலுள்ள முள்ளியவளைக் கிராமம் மிகவும் தொன்மையானது. காட்டா விநாயகரும் கற்பூரப் புல்வெளியும் கோட்டையில் ஜயநும் கோவலன் கூத்தும் கடல்நீரில் விளக்கெரியும் கற்பரசி கண்ணகியும் இக்கிராமத்தின் பெருமைக்குச் சான்றாக விளங்குவன். இந் நாவலின் ஆசிரியரும் இப்பிரதேசத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்து படித்துப் பணியும் செய்தவர். கல்விச் சூழல் நிலவாத காலத்தில் படித்த ஒரு சிலருள் இவரும் ஒருவர். இப் பிரதேசத்தின் மீது மிகுந்த பற்றுடையவர், அதனாலேயே தனது புனைபெயரையும் பிரதேசத்தின் பெயருடன் இணைத்து மூல்லைமணி எனப் புனைந்து கொண்டார் எனலாம். மண்ணின் மீது கொண்ட பற்றும் அதன் வரலாற்றுத் தொன்மையை, சிறப்பை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற ஆவலும் பண்டார வன்னியனின் வரலாற்றை நாட்கமாகத் தந்தபோது எம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. இதே கைகளால் முள்ளியவளையிலுள்ள தனித்துவமான பாரம்பரியக் கலைவடிவமான கோவலன் கூத்தினை மையமாகக் கொண்டு ஒரு நாவலை எழுதியபோது அந்நாவல் முள்ளியவளை மண்ணின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களை வெளிப்படுத்தும் ஒரு படைப்பாக உருவாகியிருந்தால் சிறந்ததொரு பிரதேச நாவலை எழுதிய பெருமை மூல்லைமணிக்குக் கிடைத்திருக்கும். ஆனால் அது நடைபெறவில்லை. மாற்றாக நாவலில் காணப்படுகின்ற பண்பாட்டு வழுக்களும் முரண்பாடுகளும் சமூக வரலாற்றைத் திரிப்படுத்தும் வகையில் அமைந்திருப்பதால் மல்லிகை வனம் மறக்கப்படவேண்டிய ஒரு நாவலாகவே தெரிகின்றது.

இந்நாவலில் காணப்படுகின்ற மரபு மீறல்களையும் பண்பாட்டு வழக்களையும் கதைக்களத்தின் சமூக யதார்த்தத்துடன் இணைத்து நோக்கும் போது தெளிவாகக் கண்டு கொள்ளலாம். நாவலின் களமாக உள்ள முள்ளியவளை காட்டா விநாயகர் கோயிற் குழல் பொருளாதார முயற்சிகளுக்கு ஏற்ற புவியியல் நிலைமைகளைக் கொண்டிருக்காததால் வெறும் குடியிருப்புக் கிராமமாகவே காணப்படுகின்றது. இங்கு வாழ்கின்ற மக்கள் தமது பொருளாதார நடவடிக்கைகளைப் பலமைல் தூரத்திற்கு அப்பால் உள்ள குளக் குடியிருப்புக்களிலேயே மேற்கொண்டு வருகின்றனர். குளக் குடியிருப்புக்களில் மக்கள் விவசாய நடவடிக்கைக் காலங்களில் மட்டுமே தங்கியிருப்பதால் முள்ளியவளை போன்ற கிராமங்கள் நிலையான குடியிருப்புக்களாக விளங்கி வருகின்றன. முள்ளியவளையில் வாழ்கின்ற பல்வேறு சமூகத்தவர்களும் தம்மை அடையாளப்படுத்தக் கூடிய வகையில் தனித் தனிக் குழுமங்களாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர். இந்நாவலின் கதைக்களத்தில் கோவலன் கூத்தினை ஆடுகின்ற சமூகத்தவர்கள் சொங்குந்தார்கள். நாவல் ஆண்டு தோறும் ஆடப்படுகின்ற கோவலன் கூத்திற்கான ஆரம்ப நிகழ்ச்சியிலிருந்தே ஆரம்பிக்கின்றது.

“இன்று கொப்பி கொடுக்கும் தினம், இந்த ஆண்டு ஒரு புதிய பிரச்சினை வழக்கத்தில் கோவலனுக்கு ஆடியவர் இப்பொழுது உயிருடன் இல்லை. அவருக்குப் பிறகு இப்பாத்திரத்தை ஏற்று ஆடப்போபவர் யார்? அங்கேயிருந்த இளைஞருள் சிலர் மான சீகமாகத் தம்மையே கோவலனாக எண்ணிக் கொண்டனர்.

அண்ணாவியாரின் தீர்ப்பே முடிவானது அதற்கு அப்பீலே கிடையாது. மற்றப் பாத்திரங்களைப் பொறுத்தவரை பிரச்சினை இல்லை. பாண்டியன் கணபதிப்பிள்ளை, கண் ணகை... கனகசுந்தரம்... மாதவி.... நற்குணம்... இப்படி அழைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொருவருக்கும் கூத்துக் கொப்பியைக் கொடுக்கிறார் கோவலன் என்றதும் அங்கே உள்ளவர்கள் அத்தனை பேரும் செவியைத் தீட்டிக் கொண்டு ஆவலுடன் காத்திருந்தனர்.

கோவலன்... என்று அழைத்து சிறிது தாமதித்த பின் ஒருமுறை தன்மீசைப் புதரில் கையை வைத்து உலவவிட்டு விட்டு நன்னியன் என்று கூற அவன் பயபக்தியுடன் கொப்பியை வாங்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டான். அப்பாத்திரம் தனக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்று ஏழாற்றுமடைந்த ஒரு சில இளைஞரைத் தவிர ஏனையோர் அண்ணாவியாரின் தெரிவு பொருத்தமானதே எனத் தம் முகமலர்ச்சியால் காட்டிக் கொண்டனர். (ப. 7)

முள்ளியவளையில் கோவலன் கூத்தினைப் பாரம்பரியமாக ஆடிவருபவர்களிடையே பாத்திரத்தெரிவில் பரம்பரை உரிமை பேணப்பட்டு வருகின்றது. தற்போது அருணகிரிநாதன் பாண்டியனாக ஆடுவதும் தளைய ராசசிங்கமும் கணேசலிங்கமும் வஞ்சிப்பத்தனாக ஆடுவதும் தத்தமது பரம்பரை உரிமையின் பொருட்டே. இந்த வகையில் நாவலில் கிளப்பப்பட்ட புதிய பிரச்சினையான கோவலனுக்கு யார் ஆடுவது என்பதில் பரம்பரை உரிமையின் படி அந்தப் பாத்திரத்திற்குரியவர் இல்லாமற் போனாரா அல்லது பொருத்தமானவராக இல்லையா என்பதைக் காட்டியிருந்தால் கூத்துக்குரிய மரபினையும் பதிவு செய்திருக்கலாம்.

அதனைச் செய்யத்தவறிய ஆசிரியர், நன்னியன் என்பவன் கோவலனாக ஆடுவதற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டதாகக் கூறுகின்றார். இந்நிலையில் நன்னியன் என்பவன் யார் என்ற வினாவுக்கு விடை காண வேண்டியுள்ளது. நன்னியன் தார்ப்பாதைக்கு மேற்கே பஞ்சவடியாற்றுக்கு அண்மையிலுள்ள சாவட்டைக் கனகரின் மகன் (ப.9) என ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். ஆசிரியரே குறிப்பிடுவதுபோன்று அரசடிப்பிள்ளையார் கோயிற் குழலில் வாழ்ந்து ஆண்டு தோறும் கோவலன் கூத்தை ஆடிவருகின்ற பாண்டியன் கணபதிப்பிள்ளையும் கண்ணகை கனக சுந்தரமும் மாதவி நற்குணமும் பிரதிபலிக்கின்ற சமூகத்தைச் சேர்ந்தவனான ஒருவனே இக் கூத்தில் ஆடுவதற்குத் தகுதியடையவன். சாதி கலந்து ஆடுகின்ற வழக்கம் இங்கு பின்பற்றப்படுவதேயில்லை. அவ்வாறாயின் நன்னியனும் இக்கூத்தை ஆடுகின்ற சமூகத்தவருள் ஒருவன் தானோ என்ற வினா எழுகின்றது. நாவலில் வருகின்ற சிவசம்பு என்ற வியாபாரி, “குற்றம் பார்க்கில் சுற்றுமில்லை”, இந்த ஊரிலை கோயிலைச் சுற்றி இருக்கிற ஆக்கள் எல்லோரும் ஒருத்தருக்கொருத்தர் சுற்றந்தானே” (ப.72) எனக் கூறுவதால் நன்னியனின் தகப்பனான கனகரையும் கோயிற் குழலிலுள்ள கோவலன் கூத்தை ஆடுகின்ற சமூகத்தவராகவே கூறப்படுகின்றது. ஆனால் ஆசிரியர், கனகர் தார்ப்பாதைக்கு மேற்கே வாழ்வதாக முன்னர் கூறியது சற்று முரண்படுவதாகவே தெரிகின்றது. தார்ப்பாதைக்கு மேற்கில் வாழ்வார்களுக்கும் கோயிலைச் சூழ இருக்கும் கோவலன் கூத்தை ஆடும் சமூகத்தவர்களுக்கும்

தொடர்பில்லை. இவர்கள் வேறு வேறு சமுகத்தவர்கள் என்பது யதார்த்தம்.

ஆசிரியர் கனகரையும் கோவலன் கூத்தை ஆடுகின்ற சமுகத்தவராகவே காட்டியிருப்பதால் அதில் மற்றொரு பண்பாட்டு வழு ஏற்பட்டு விடுகின்றது. கனகரின் மனைவி குட்டான் எனவும் முத்தமகன் நன்னியன் எனவும் இளையமகன் சின்னப்பொடியன் எனவும் பெயரிடப்பட்டுள்ளனர். இவ்வாறே இதே சமுகத்தவராகக் காட்டப்பட்ட அண்ணாவியார் அப்புக்குட்டியின் தாய் பாறி எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளார். நன்னியன், சின்னப்பொடியன், பாறி, குட்டான் முதலிய பெயர்கள் அடிநிலைமக்கள் மத்தியிலேயே வழங்கி வருபவை. டானியலின் பஞ்சமர் வரிசை நாவல்களிலும் செ. கணேசலிங்கன், தெணியான் போன்றோரது நாவல்களிலும் அடிநிலை மக்களின் பெயர்களாக இவை இடம் பெறுவதைப் பலரும் படித்திருப்பர். முள்ளியவளையிலும் இவ்வாறான பெயர்கள் அடிநிலைமக்கள் மத்தியிலேயே வழங்கி வருகின்றன. ஆசிரியரே நாவலில் குறிப்பிட்டுள்ள குறிக்காறும் கட்டையன் இதற்குத் தக்கதொரு எடுத்துக்காட்டு.

அடிநிலைமக்களின் பெயர்கள் இவ்வாறு விகாரப்படுத்தப் பட்டமை ஒரு சமூக வரலாறாகவே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அந்நியராட்சிக் காலத்தில் முதலியாராகவும், மணியகாரனாகவும், உடையாராகவும் பதவி வகித்த உயர்த்தப்பட்ட வர்க்கத்தினர் கல்வியறிவில்லாத அடிநிலைமக்களின் பிறப்பினைப் பதிவு செய்யும் போது வல்லிபுரம் என்பதை வல்லி எனவும் சின்னத்தம்பியை சின்னப்பொடியன் எனவும் நன்னித்தம்பியை நன்னியன் எனவும்

பார்வதியைப் பாறி எனவும் குஞ்சுப்பிள்ளையைக் குட்டான் எனவும் விகாரப்படுத்தி எழுதிவைத்தனர். இச் சமூக வரலாறு செ. கணேசலிங்கனின் நீண்ட பயணம் (1994; ப.66) என்னும் நாவலிலும் எடுத் துக் காட்டப் பட்டுள்ளது. எனவே இத்தகையதொரு சமூக வரலாற்றைத் தெரிந்திருந்தும் கோவலன் கூத்தினை ஆடுகின்ற முள்ளியவளைச் சமூகத்தவர்களுக்கு நன்னியன், பாறி, குட்டான், சின்னப்பொடியன் எனப் பெயரிட்டது பண்பாட்டு வழுவாகவே அமைந்துள்ளது.

பாத்திரப் படைப்புக்களிலும் சமூக யதார்த்தத்திற்கு முரணான தன்மைகளைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. சான்றாக, வன்னியர் எனப்படும் வன்னிய சிங்கத்தின் குடும்பத்தை அறிமுகப்படுத்தும்போது,

“மல்லிகை வனத்திலுள்ள இரண்டு கல்வீடுகளுள் ஒன்று வன்னிய சிங்கத்தாருடையது. பல அறைகளையும் விறாந்தை களையும் உடைய பழைய நாற்சாரம் வீடு அது. பீலி ஓட்டினால் வேயப்பட்ட நூறு வருஷப் பழமையானது தேனும் சண்ணாம்பும் கொண்டு கட்டப்பட்டதாம்” (ப. 16)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் வன்னியசிங்கம் ஓய்வு பெற்ற அரசாங்க உத்தியோகத்தர் என்றும் ஊரில் நடை பெறுகின்ற கூட்டங்கள் விழாக்கள் முதலியவற்றிற்குத் தலைமை வகிப்பவர் என்றும் (ப.16) கூறி அவரின் சமூக அந்தஸ்தை உயர்வாகக் கூறுகின்றார். அத்துடன் மல்லிகை வனத்திற்கு ஐந்து மைல் தொலைவிலுள்ள களிக் காட்டில் இருபத்தைந்து ஏக்கரும் நீராவியில் பதினெண்து ஏக்கரும் கோடாலிக் கல்லில் பத்து

ஏக்கரும் தாமரைக் குளத்தில் இருபது ஏக்கரும் எல்லாமாக எழுபது ஏக்கர் காணிக்கு அதிபதியாக வன்னியர் இருப்பதாகவும் கூறி (ப.21) வன்னியரை ஒரு நிலவுடைமையாளனாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

ஓய்வு பெற்ற அரசாங்க உத்தியோகத்தராகவும், எழுபது ஏக்கர் காணிக்குச் சொந்தக் காரணாகவும், ஊரில் நடைபெறுகின்ற கூட்டங்கள், விழாக்கள் முதலியவற்றிற்குத் தலைமை வகிப்பவராகவும் காட்டப்பட்ட வன்னியசிங்கம் மக்களால் வன்னியர் ஜயா (ப.12) உடையார் (ப.39, 60, 93) என அழைக்கப்படுகின்றார். என்றும் அவரது மனைவியை வன்னிச்சிஅம்மா (ப.44) என்று அழைக்கின்றனர் என்றும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். உடையார் என்பது ஆங்கிலேய ஆட்சிக் காலத்தில் ஒரு பதவியாக வழங்கப்பட்டது. அப்பதவியைப் பரம்பரை பரம்பரையாக வகித்தவர்கள் பின்னர் அப்பதவி வழங்கப்படாதபோதும் அதனை ஒரு சமூகக்குறியீடாகப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். நாவலில் ஆசிரியரே உடையார் பதவி வகித் தவர்கள், வெள்ளைக்காரத்துரைமார் நாட்டு வளையம் வரும்போது அவர்களுக்கு வட்டாப்பத்தோலை பிடித்தவர்கள் என்று மக்கள் பேசுவதையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். (ப. 58) எனவே ஆசிரியர் படைத்த உடையார் வன்னியசிங்கம் அரசடிப்பிள்ளையார் கோயிற் குழலில் உள்ள கோவலன் கூத்தை ஆடுகின்ற சமூகத்தவராக இருக்க முடியாது. இச் குழலில் வாழ்பவர்களுக்கு இந்த உடையார் வன்னிய சிங்கத்தை இனங்காண்பதில் அதிக சிரமமிருக்காது என்றே கருதுகின்றேன். இந்த உடையார் வன்னிய

சிங்கம் “அவையளும் எங்கடை பகுதிதான்” (ப. 59) எனக் கூறி நன்னியணைத் தனது மகளுக்கு மணம் பேசுகின்றார். இது நாவலில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது.

அடுத்து வியாபாரி சிவசம்பு என்ற பாத்திரத்தை அறிமுகப்படுத்தும்போது, பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒரு தகரம் நல்லெண்ணையுடனும் ஒரு கட்டுப் புகையிலையுடனும் மல்லிகை வனத்திற்கு வந்து அவற்றைச் சமந்து சென்று விற்று வந்தவராகவும் பின்னர் வன்னியரின் காணியொன்றில் சிறிய கடையொன்றைக் கட்டிக் கொண்டவராகவும் காட்டப்படுகின்றார். (ப.34) சிவசம்புவின் வீட்டில் நடைபெற்ற விருந்தொன்றில் “இப்பார் கனகர் நான் ஒரு பிறத்தியான் என்று சிவசம்பர் சொல்ல அண்ணாவியார் இடைமறித்து “யார் சொன்னது பிறத்தியானென்டு என்றை அப்புவழி ஆக்களும் காரைதீவுதான் நீயும் எங்கடை ஆள்தான்” என்று உற்சாகத்துடன் விளக்கங்கொடுக்க “சரி நானும் உங்கடை சொந்தக்காரன் தான்” என்று சிவசம்பரும் ஆமோதிக்க உள்ளே சென்ற உரும்பிராயன் வேலை செய்யத் தொடங்க சிவசம்பு சொல்லுறது முழுதுஞ்சரி நாங்கள் எல்லோரும் ஒன்று எங்களுக்குள்ளே வீக்க தூக்கம் பாக்கக்குடாது எது விளங்கிச்சுதோ என வன்னிய சிங்கம் கூறுவதாக ஆசிரியர் புனைந்துள்ளார். இதனால் வன்னியசிங்கம், சிவசம்பு, கனகர், அண்ணாவியார் ஆகிய அனைவரும் அரசடிப் பிள்ளையார் கோயிற் குழலில் வாழ்ந்து கோவலன் கூத்தினை ஆடுகின்ற சமூகத்தவர்களாகக் காட்டப்படுகின்றனர். இது தவறான புனைவாகும்.

அடுத்து கனகரின் குடும்பம் பற்றிக் கூறும்போதும் முன்னுக்குப் பின் முரணான தகவல்களே கூறப்படுகின்றன. முதலில் “சாவட்டைக் கனகருக்கு ஆரம்பத்தில் காணி இருக்கவில்லை. வன்னியரின் காணியையே குத்தகைக்கு எடுத்துச் செய்து வந்தார். அவரதும் நன்னியனதும் விடாழுயற்சியால் சொந்தமாக ஜந்து ஏக்கர் நெற்காணியை வாங்க முடிந்தது... வன்னியரின் தயவில் வாழ்ந்த கனகர் இப்போது நாலுபேர் மதிக்கக்கூடிய அளவுக்குக் கமக்காரணாகி விட்டார். (ப.21) எனக் கூறியவர் பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில், கனகர் தனது வாழ்க்கையின் ஆரம்ப காலத்தை நினைத்துப் பார்க்கிறார். வசதியான குடும்பத்திலே அவர் பிறந்திருக்கவில்லை. பத்து வயதாயிருக்கும் போதே அவரின் தந்தை இறந்துவிட்டார். இருந்த காணி பூமியும் ஈட்டில் மாண்டு போய்விட்டது. கனகரின் பன்னிரண்டாவது வயதிலே அவரின் தாயும் கண்ணை மூடிவிட அநாதையாகி ஆதரவற் றிருக்கும் நிலையில் பெரிய கமக் காரன் பொன்னையாவின் கண்ணில் அவர் பட்டிருக்கவேண்டும் பத்து வருடங்களுக்கு சம்பளம் பெறாத கூலியாளாக உழைத்தார். கமக்காறிச்சி தங்கமான மனுষி அவளின் சிபார்சின் பேரில் பத்துவருட உழைப்பிற்கு ஊதியமாக ஆயிரம் ரூபா கிடைத்தது. அந்தப் பணத்திற்கே ஜந்தேக்கர் நெற்காணி வாங்கினார். அநாதையாக இருந்த கனகர் காணிச் சொந்தக் காரணாக மாறிய பிறகுதான் மல்லிகை வனத்திலுள்ளவர்கள் அவரையும் ஒரு மனிதனாகக் கணித்தனர். குட்டானைத் திருமணம் செய்து கொண்டது, ஜந்து பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையானது முத்தவள்

பரிமளத்தைக் கட்டிக் கொடுத்தது, மேலும் மூன்றேக் கர் நெற்காணியையும் இரண்டு ஏக்கர் தோட்ட நிலத்தையும் கெட்டு நொந்துபோன பெரிய கமக்காரனிடமே வாங்கியது. எல்லாம் திரைப்படம் போல அவர் மனதிலே நிழலாடின. (ப.144) என்று கனகரின் வாழ்க்கையினை மிகவும் விரிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

இதனை உற்று நோக்கும் போது ஆரம்பத்தில் காணி எதுவுமின்றி வன்னியரின் தயவில் வாழ்ந்த கனகர் தனதும் மகன் நன்னியனதும் விடாமுயற்சியால் சொந்தமாக ஜந்து ஏக்கர் நெற்காணியை வாங்கியதாகக் கூறியவர் பின்னர் பெரிய கமக்காரன் பொன்னையாவிடம் சம்பளமின்றிப் பத்து வருஷம் உழைத்ததாகவும் அவர்கள் கொடுத்த ஆயிரம் ரூபாவிற்கே ஐஞ்சேக்கர் நெற்காணி வாங்கி - காணிச் சொந்தக்காரனாகி - நாலுபேர் மதிக்கும் நிலைக்கு வந்து குட்டானைத் திருமணம் செய்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. இவை முன்பின் முரணான தகவல்கள்.

வன்னியரையே சமூகத்தில் உயர்வானவராகவும் நிலவுடைமையாளனாகவும் புனைந்து வந்த ஆசிரியர் தீவிரென பெரிய கமக்காரன் பொன்னையாவை கதையினுள் கொண்டு வந்தபோது கதையில் முரண்பாடு ஏற்பட்டு விடுகின்றது. மங்கலான யதார்த்தங்களை திரிபுபடுத்திக் கதை புனையப்பட்டதால் இத்தகைய முரண்பாடு நாவல் முழுவதிலுமே காணப்படுகின்றது.

அண்ணாவியாரோடும் கனகரோடும் ஆரம்பித்த கதையில் வன்னியரும் சிவசம்புவும் ஏற்படுத்திய குழப்பம் குழப்பமாகவே இருக்க பெரிய கமக்காரன் பொன்னையா வந்து மேலும் சிக்கலை உருவாக்கி விடுகின்றார். இத்தகைய குழப்பங்களால் கதைப்போக்கு

தடுமொறிக் கொண்டிருக்க முதலாம் வட்டார முடிகுடா மன்னாகச் சேமன் சின்னக் குட்டி கதையினுள் கொண்டு வரப்படுகின்றார். கிராமச் சங்கத் தேர்தல் குடு பிடித்த போது பட்டப்பகலில் சேமன் சின்னக்குட்டி (சமாதான நீதவானும் கூட) சிவசம்பரின் கதையை அடித்து உடைத்தார். (ப.103) எனக் கூறுவதால் ஆசிரியருக்கு சேமன் சின்னக்குட்டியின் மீதிருந்த அதிருப்தியையே புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. முடிகுடா மன்னன் கதையினுள் வந்ததால் வன்னியரின் தலைமைப்பண்பு கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுவது கவனிக்கப்படவில்லை.

அடுத்து நன்னியன் - சிலம்பி காதலைக் குழப்புவதற்காக தண்டுவானிலிருந்து சிலம்பியின் மாமன் மகனான பேரம்பலம் கதைக்குள் கொண்டு வரப்படுகின்றான். அரசடிப் பிள்ளையார் கோயிற் குழலிலுள்ள கோவலன் கூத்துச் சமூகத்தவர்களுக்குத் தண்டுவானில் உறவினர்கள் இல்லை. எனவே இதனைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

பாத்திரப்படைப்பில் ஏற்பட்ட வழுக்களையும் முரண்பாடு களையும் இலகுவாக விளங்கிக் கொள்வதற்காக அவற்றைத் தொகுத்து நோக்கலாம்.

1. வன்னியசிங்கம் ஓய்வுபெற்ற அரசாங்க உத்தியோகத்தராகவும், பெருமளவு நிலங்களுக்குச் சொந்தக்காரரானாகவும், ஊரில் நடைபெறும் கூட்டங்கள் விழாக்கள், முதலியவற்றிற்குத் தலைமை வகிப்பவராகவும், உடையார், வன்னியர் ஐயா என மக்களால் அழைக்கப்படுவராகவும் காட்டப்படுகின்றார். வன்னியசிங்கத்தின் மனைவியும் வன்னிச்சி அம்மா என்றே குறிப்பிடப்படுகின்றார்.

2. சிவசம்பு காரைதீவிலிருந்து மல்லிகை வனத்திற்கு வந்த வியபாரி; வன்னியரின் தயவில் வாழ்பவர்; தான் தருமங்களில் நாட்டமுள்ளவர்; நல்ல மனிதர்.

3. கனகர் வன்னியரின் தயவில் வாழ்ந்தவர்; காணி பூமி எதுவும் இல்லாதவர்; தனதும் மகன் நன்னியனதும் முயற்சியால் காணி வாங்கியவர்; என்றவாறும் அநாதையாக இருந்தவரைப் பெரிய கமக்காரன் பொன்னையா ஆதரித்துப் பத்துவருடங்கள் சம்பளமில்லாத கலியாளாக வைத்திருந்ததாகவும் பின்னர் பொன்னையாவின் மனைவியின் சிபார்சால் கிடைத்த ஆயிரம் ரூபாவில் காணி வாங்கியதாகவும், கலியாணம் செய்ததாகவும் முரண்பாடாகக் காட்டப்படுகின்றது. நிலம்வாங்கி நாலுபேர் மதிக்கும் நிலைக்கு வந்தபோது சாவட்டைக் கனகராக்கப்படுகின்றார்.

4. அண்ணாவியார் வறியவர், பதஞ்சலி என்ற விதவைப் பெண்ணுடன் கள்ளத் தொடர்பு வைத்திருப்பவர்.

5. வன்னியரின் பிள்ளைகளுக்கு மணிமேகலை, கமலம், பார்வதி என்றும் சிவசம்புவின் மகனுக்கு செல்வராசன் என்றும் பெயரிட்டவர் கனகரின் மனைவிக்கு குட்டான் என்றும் பிள்ளைகளுக்கு நன்னியன், சின்னப்பொடியன் என்றும் அண்ணாவியாரின் தாய்க்கு பாறி என்றும் மகனுக்குச் சிலம்பி என்றும் விகாரமான பெயர்களை இட்டுள்ளார்.

6. பிரசவம் பார்க்கும் ஊர் மருத்துவிச்சிக்குக் கறுப்பி என்றும் குறிபார்ப்பவனுக்குக் கட்டையன் என்றும் பெயரிட்டதை கனகரின் பிள்ளைகளதும் அண்ணாவியாரின் தாயினதும் பெயர்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது முரண்பாடு தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது.

முல்லைமணி அழிந்து போன ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றையோ முற்றுமுழுக்கக் கற்பனையிலான ஒரு கதையினையோ கூறாமல் சமகாலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற பாத்திரங்களையும் சமகாலச் சம்பவங்களையும் மையமாக வைத்தே கதை கூறியுள்ளார். பாண்டியன் கணபதிப்பிள்ளை, கண்ணகை கனகசுந்தரம், மாதவி நற்குணம், பிரக்கிராசி, தம்பையா, பெரியகமக்காரன் பொன்னையா, குறிகூறும் கட்டையன் முதலியோர் பெயர்கள் கூட மாற்றங்க் செய்யப்படாத சமகால மாந்தர்கள் மாதவி நற்குணம் இந்த நாவல் வெளிவந்த காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்.

முதலாம் வட்டார முடிகுடாமன்னன் சேமன் சின்னக்குட்டி, உடையார் வன்னிய சிங்கம், காரைதீவிலிருந்து வந்த சிவசம்பு வியாபாரி, குழுமாடு பிடிக்கும் கள்ளச் சங்கரி, மாவரைத் தடிக்குச் சேலையைச் சுற்றி விட்டால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருந்தது அவளின் தோற்றும் (ப.60) என ஆசிரியர் வருணிக்கும் வன்னியரின் மகள் கமலம் போன்றோர் வெறும் கற்பனை மனிதர்களல்ல. சிற்சில உருமாற்றங்களுடன் இலகுவாக அடையாளம் காணக்கூடிய வகையில் படைக்கப்பட்டுள்ள சமகால மாந்தர்கள்.

சமகாலமாந்தர்களையே பாத்திரங்களாகக் கொண்டு சமகாலச் சம்பவங்களை இணைத்து மண்வாசனை பொருந்தக் கூடிய வகையில் கதை கூறுவதற்காக ஆசிரியர் வண்ணிப் பிரதேசத்திலுள்ள பண்பாடு சார்ந்த பல விடயங்களையும் கதைப்போக்கில் ஆங்காங்கே இணைத்துள்ளார். சான்றாக காணாமற்போன மாட்டைக் கண்டு பிடிப்பதற்குக் கோடாலிக் கல்லில் உள்ள வண்ணித் தேய்வத்திற்கு அமுது சமைப்பது பற்றி விரிவாகக் கூறியுள்ளார். (ப. 43) சங்கதி ஆலடியில் இருக்கின்ற பேய் பற்றிய நம்பிக்கையும் பேய் பிடித்தால் கட்டையனிடம் குறிபார்ப்பது, சின்னச்சாமி ஜயரிடம் வேளை போடுவது தொடர்பான தகவல்களும் காட்டப்படுகின்றன. (ப. 81)

சித்திரை வருஷப் பிறப்பிற்கு வெள்ளை மலையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட வெள்ளைக் களிமண்ணால் வீட்டின் உட்சவரும் சிவப்பு மண்ணால் புறத்திண்ணையும் மெழுகி முருங்கையிலைச் சாறு போட்டு வளவளப்பான கல்லினால் அழுத்தும் செயற்பாடும் கிராஞ்சியால் வேலியடைக்கும் முறையும் அலம்பளினால் படலை தயாரிப்பதும் ஆங்காங்கே காட்டப்படுகின்றன. (ப.98)

மேலும் வன்னிப்பிரதேச விவசாய வாழ்வில் குட்டுக் களத்தில் பயின்று வருகின்ற மொழி தனித்துவமானது. இங்கு கையாளப்படுகின்ற சொற்கள் அனைத்தும் பதிவு செய்யப்படுள்ளன.

இவற்றை விட இப்பிரதேசத்திலுள்ள இலங்கை நாராயணன்குளம், வாரிவண்ணான் ஆகிய இடங்களுக்கு இடப்பெயர் விளக்கங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. (ப.204) இவை ஆசிரியரின் கருத்தாகவே இருப்பதால் அவை மேலும் ஆய்வுக்குரியன

முடிவாக, மூல்லைமணி முள்ளியவளைக் கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டு சமகாலச் சம்பவங்களையும் சமகால மாந்தர்களையும் இணைத்து மங்கலான யதார்த்தங்களோடு கதை கூறமுற்பட்டு சமூக யதார்த்தங்களைச் சரியான முறையில் சித்திரிக்காமல் பண்பாட்டைத் திரிபுபடுத்தும் வகையில் கதையினை அமைத்துள்ளார். இதனால் தமது கண்முன்னாலேயே தமது பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம் திரிபுபடுத்தப்படுவதை சம்பந்தப்பட்ட மக்கள் கண்டுகொள்கின்றனர். சம்பந்தப்பட்ட மக்களுக்கும் களம் தெரிந்த வாசகர்களுக்கும் இந்நாவலில் காணப்படுகின்ற வழக்கள் தற்செயலானவையாகத் தோன்றுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் இல்லை. இதனால் ஆசிரியரின் நடுவுநிலைமை கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுகின்றது. பிரதேச நாவல்கள் எழுதும் படைப்பாளிகளுக்கு இருக்க வேண்டிய சமூகப்பொறுப்பை ஆசிரியர் கவனத்திற் கொண்டிருந்தால் இந்நாவலின் தகுதிப்பாடு குறித்த கேள்விகளைத் தவிர்த்திருக்கலாம். முள்ளியவளை மண்ணுக்கும் நல்லதொரு பிரதேச நாவல் கிடைத்திருக்கும் இந்நாவலில் அந்த வாய்ப்பு கிடைக்காமற்போனது தூரதிஷ்டமே.

கலாந்து ம. இருநாதன் எமது தமிழ்த்துறையிலே முதுநடை வீரவூரையாளராகப் பண்புரிகின்றார். ஒவர் வன்னிப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த யழங்கப்படும் வாழ்ந்த முள்ளியவளையைப் பறப்பாகக் கொண்டவர் வன்னிப்பிரதேசத்தின் வாழ்வியலைக் கண்டும் கேட்டும் வாழ்ந்த அனுபவங்களை உள்ளவர்.

யாழ்ப்பாளைப் பல்கலைக்கழகத்திலே சு.வீதியானந்தன், க.கைவாசபான், க.ச.வத்தம்பி, ஆ.வேலுப்பிள்ளை, அ. சண்முகதாஸ், எம். ஏ. நுலீமான், நா. சுப்பிரமணியன் முதலான பேராசிரியர்களிப்பு பயனும் வாய்ப்பைப் பெற்றவர்.

முல்லைத்தெப்புப்பிரதேசத்திலே வழங்க வரும் சலம்பு கூறல் எனும் கோவலனர் கதையினை ஆய்வுப்பதிப்பாகப் பதிப்பத் திட்ட பொருமைக்குரியவாய்ந்ததுத் தமிழ் நாவல்களிற் சமுதாயச் சிக்கல்கள் என்ற ஆய்வுக்காலமாகிய யாழ்ப்பாளைப் பல்கலைக்கழகம் வெருக்குக் கலாந்துப்பாடுப்பு வழங்கியது.

சிறந்த வீரவூரையாளராக வளங்கும் கலாந்து. ம. இருநாதன் உயிரங்குகளிலே பங்குபற்றி ஆய்வுக்கட்டுரைகள் சமரிப்பதை அனுபவம் உடையவர்.

வன்னிப்பிரதேச நாவல்களை நன்கு ஆய்வு செய்து கீப்போது நூலாக வெளியிடுகின்றார். வன்னிப்பிரதேசத்தை நன்கு வளங்கிக் கொண்ட வேராலேயே தீத்தகைய நூலைத்தறமுடியும்.

பேராசிரியர். எஸ். சுவாமிநாதர்
தலைவர்
தமிழ்த்துறை
யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம்

31.07.2006